

Giới thiệu Thư Ký Không Lên Giường

Nhắc đến những cô thư ký thì họ luôn xinh đẹp và tài giỏi, là người kề cận cùng tổng giám đốc. Lên lịch làm việc cho tổng giám đốc và còn kiêm luôn lịch yêu chẳng?

Ông chủ lại muốn cô thư ký của mình làm mẹ cho con trai của ông ta? Hay là ông ta nghĩ ai cũng dễ dàng như thế...Không yêu thì sao cô có thể chấp nhận được cơ chứ!!!

Chẳng qua đó là lý do người con trai của ông muốn cô thư ký đó làm mẹ, còn ông thì muốn đem cô lên giường? Cô không hề dễ dãi chút nào vì cô là Thư Ký Không Lên Giường..

Bạn đang đọc truyện *Thư Ký Không Lên Giường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Tập đoàn tài chính Bắc Phong, chi nhánh công ty ở Đài Bắc, trong phòng làm việc tầng hai mươi chín toàn những người mưu trí. Hôm nay ồn ào khác hẳn với ngày thường, mỗi người đều nhìn ngó vào phòng tiếp khách bởi vì những người này không ngờ thư kí tổng giám đốc mà bên Mĩ điều sang đây là người đẹp phương Đông một trăm phần trăm, không chỉ có khí chất thanh lịch cao quý, đồ công sở màu đen càng tôn thêm dáng người xinh đẹp có lồi có lõm, thoát nhìn không giống như một thư kí, ngược lại trông giống như một vị phu nhân.

Chỉ là kiểu tóc trên đầu cô làm mất đi vẻ mỹ lệ vốn có trên gương mặt mang cho người khác cảm giác ôn nhu, làm tăng thêm mấy phần người phụ nữ giỏi giang.

“Cô ấy chính là Money?” Người vừa hỏi là Tom đang ở bên ngoài phòng, trước đó hắn vẫn nghĩ thư kí mà tổng công ty bên Mĩ phái tới là mỹ nữ tóc vàng mắt xanh hấp dẫn, hại hắn rất chờ mong nha.

“Vừa rồi không phải cô ấy đã nói mình được Tổng công ty bên Mĩ phái tới đây để giúp đỡ? Vậy kia hẳn là thư kí của tổng giám đốc rồi! Chi là không nghĩ tới cô ấy còn trẻ như vậy mà lại khó tính, thoát nhìn rất khó ở chung?”

“Khó tính?”

“Đúng vậy a, nghe nói bên Tổng công ty ba thúc giục, bốn thỉnh cầu, thật vất vả Money mới đồng ý, đáp ứng đến chi nhánh công ty tại Đài Loan giúp một tay, mà còn đưa ra nhiều điều kiện thái quá.” Người hiểu rõ sự tình bên trong chính là cô trợ lý Tiểu Đan ở phòng nhân sự - đã tạm giữ chức vụ thư kí trước khi tổng công ty cử người sang đây.

“Ví dụ như?” Một người thường ngày trầm mặc ít nói như kỹ sư máy vi tính Mã Ân cũng không nhịn được vừa đánh máy vi tính vừa hỏi.

Chuyện liên quan đến quyền lợi bản thân, không hỏi nhiều một chút được sao? Nói gì thì giá trị của bản thân mình cũng không nên so với một thư kí thấp kém, cho dù là tổng công ty cử tới thì cũng thế.

Bị hỏi như thế, Tiểu Đan lén lút nhìn bốn phía một chút, xác định không có người ngoài, lúc sau mới nhỏ giọng nói: “Trang bị một xe ferrari màu đỏ thay cho đi bộ.....”

“Cái gì?” Mọi người kêu lên, toàn bộ trường lớn mắt nhìn về phía người đang nói chuyện đâu còn tâm tư làm chuyện của mình? Vừa ngừng lại toàn bộ công việc đem ghế dựa dịch chuyển về phía người nói. “Không có làm chứ? Xe ferrari màu đỏ? Cô ấy rõ ràng muốn một căn nhà ở!”

Chẳng qua chỉ là một thư kí, đến tột cùng có cái bản lĩnh to lớn gì mà làm cho Tổng công ty bên kia ưu đãi như thế?

“Cũng không có nghe nói là muốn một căn nhà, chỉ là lúc cô ấy tới Đài Bắc tạm thời sẽ vào ở nhà tổng giám đốc....”

“Cái gì?” Lúc này phát ra tiếng thét chói tai chính là người phụ nữ duy nhất trong đoàn cổ vắn Tiểu Kiều, với một mái tóc dài xoăn Tiểu Kiều trong công ty được công nhận là đại mỹ nữ, không chỉ phong tình vạn chủng, đầu óc cũng tốt số một, ăn mặc lại càng đẹp mắt, xem như là mang lại lợi ích lớn nhất cho phòng làm việc của đoàn cổ vắn.

“Nhỏ giọng một chút, chị tiểu Kiều, chị nói như sẽ bị nghe được a.” Đây, muốn nghe bí mật cũng không biết nhỏ giọng một chút, cô còn muốn sống a. Nghĩ tới, bà vai Tiểu Đan co rụt đầu lại sau cái bàn.

Tiểu Kiều túm lấy cô lòi ra ngoài: “Cô không nói bậy chứ? Người phụ nữ kia thật muốn vào ở trong nhà tổng giám đốc? Tại sao? Cô ta dựa vào cái gì?”

“Nhà tổng giám đốc so với khách sạn năm sao còn thoải mái hơn a, hơn nữa bên tổng công ty cũng không cần tốn tiền, lại nói, cô ấy phải làm công việc của thư kí tổng giám đốc, ở cùng một chỗ sẽ thuận tiện hơn....”

“Thuận tiện cái đầu cô! Cô nam quả nữ sống cùng một nhà, chuyện gì đều có thể xảy ra, điều này sao có thể? Người phụ nữ kia nhất định sẽ nghĩ mọi biện pháp quyến rũ tổng giám đốc của chúng ta, tổng giám đốc của chúng ta đối với mọi người luôn dịu dàng như vậy, cô ta nhất định sẽ làm tường tổng giám đốc thích mình, sau đó liền cái này, cái kia, tuyệt đối không được! Tôi phản đối!”

“Cô phản đối thì có ích lợi gì? Tổng giám đốc sẽ nghe cô hay sao?” Mã Ân lạnh lùng cười một tiếng, di chuyển cái ghế trở về trước máy vi tính. “Tôi thấy lần này tổng công ty điều sang không phải thư ký, mà là người có thể cho tổng giám đốc thuận tiện dùng làm tình nhân...”

Chưa nói hết lời, đột nhiên dừng lại, bởi vì ông chủ Tần Hạo Đông chẳng biết đi tới từ lúc nào, lại đứng ở phía sau bọn họ bao lâu. Quả nhiên là xấu hổ tới cực điểm mà.

“Tổng giám đốc....”

Mã Ân vừa lên tiếng chào tổng giám đốc, mọi người ở xung quanh không dám quay lại nhìn cửa ra vào, trong nháy mắt toàn bộ mọi người lập tức về chỗ ngồi của mình, nếu không sờ sờ mũi mình thì cũng vuốt tóc, trợ lý Tiểu Đan càng tuyệt, trực tiếp trốn dưới gầm bàn, giả bộ mình không có mặt ở đây.

Mặc dù tính tình tổng giám đốc cũng dễ gần, là người không quá câu nệ tiểu tiết, thường hay cùng bọn họ nói về việc nhà giống như bạn bè, nhưng tổng giám đốc có một cấm kỵ không được phạm vào, đó chính là không được bàn tán đến chuyện riêng của tổng giám đốc, nhất là trong giờ làm việc.

Tieu rồi ~ Bị Mã Ân hại chết rồi, cái gì mà tình nhân a? Tình nhân của tổng giám đốc còn ít sao?

A, không phải, là phụ nữ mới đúng, là những vị thiên kim tiểu thư luôn có ý định bám dính, nhưng tổng giám đốc cũng không có cự tuyệt những người đó, a, lại sai lầm rồi, người đàn bà nào cũng rất tốt, làm cho người khác không thể biết tình nhân của tổng giám đốc là ai? Chính xác là thích người phụ nữ nào nhất?

Dù sao thì cũng động vào cấm kỵ chết người!

Tần Hạo Đông nghiêm mặt con mắt thần nhiên quét qua bọn họ, sau đó, ánh mắt tiếp tục rơi vào trên cơ thể của người phụ nữ trong phòng tiếp khách, giờ phút này, khuôn mặt của cô lạnh lùng nhìn hắn, tay vòng trước ngực, như sương khói, giống như là làm khách, tuyệt đối không giống người tới làm công việc thư ký cho người khác.

Hắn đã sớm biết người phụ nữ này rất khó tính, nhưng không ngờ tới cô có dáng vẻ xinh đẹp như vậy, làm cho người khác vui vẻ như đứng trước cảnh đẹp mỹ lệ - nhưng đầu tiên, phải tháo cây trâm trên đầu cô xuống, thay bộ đồ công sở màu đen bảo thủ, truyền thống đi, còn nữa, nếu cô gỡ bỏ biểu cảm lạnh lùng thay bằng đáng vẻ tươi cười.

Tần Hạo Đông nhếch môi, ánh mắt không e dè trên người cô, cứ như vậy nhìn thẳng vào mắt cô một hồi lâu.

Quái lạ, hắn phát hiện thấy khí thế người phụ nữ này dường như thu lại chỉ trong nháy mắt, mặc dù chỉ trong một giây ngắn ngủi, nhưng hắn có thể cảm nhận được sự xấu hổ của cô.....

Đúng là xấu hổ? Mặc dù hiện tại hắn rất khó liên tưởng hai chữ này có thể xuất hiện trên một người khôn khéo, giỏi giang lại nghiêm túc như cô, chỉ có điều, hắn luôn tin tưởng vào trực giác cực kỳ nhạy bén của mình.

Hạ Mạn Nghê vẫn cố gắng mở to mắt, không muốn bị ánh mắt của người đàn ông này bức lui, nhưng mà ai tới cứu cô a? Vì sao không ai nói với cô, người đàn ông vừa ly dị lại có con trai năm tuổi này lại đẹp trai như thế này a!!!

Người đàn ông này mặc trên người một cái áo màu xanh vừa vặn của một nhãn hiệu nổi tiếng V, áo khoác nhiều túi màu đen như cao bồi, phía dưới là quần Tây màu đen được là phẳng phiu, thoát nhìn vừa nhân nhã lại không mất đi vẻ chừng chạc, cũng chỉ là đứng ở đó nhìn cô, đã khiến cho hai chân cô như mềm nhũn.

Vấn đề nảy sinh chính là hắn là người thất lễ nhưng ánh mắt lại có ý cười, mặc dù thoát nhìn ôn hòa vô hại, nhưng liếc mắt một cái lại có thể nhìn thấu tâm tư người khác, hơn nữa, tuyệt đối không phải là ảo giác, đôi mắt người đàn ông này căn bản chính là đào hoa, chỉ cần hắn muốn, có thể làm phụ nữ say mê đến chết.

Đàn ông trong tập đoàn Bắc Phong đều thích nói dối người khác sao? Không phải nói là người đàn ông trung niên hỏi đầu sao? Mà còn hòa nhã dễ gần giống như một người cha? Thế nhưng, cô rõ ràng vừa nghe thấy người kia gọi hắn là “Tổng giám đốc”, không sai chính là tổng giám đốc của công ty chi nhánh ở Đài Bắc, tại cô rất tốt, chắc chắn không có nghe nhầm.

Cho nên, cô bị lừa rồi???

Cho nên, cuộc sống của cô ở Đài Loan là ở cùng nhà với người đàn ông cao lớn đẹp trai mê người, có đôi mắt đào hoa?

Tức quá, tức đến muốn giết người rồi. Việc này nên tính sổ người đàn ông chết tiệt đó, lại dám lừa gạt cô sang Đài Loan? Cô sẽ không đi sao? Cô sẽ dễ dàng như vậy để hắn điều khiển sao? Cô có ngoan ngoãn nghe lời sao? Hắn nghĩ cô là người thế nào? Có dũng khí lừa gạt cô?

Hạ Mạn Nghê cắn môi, trừng mắt nhìn người đàn ông này, giống như là đang nhìn kẻ thù.

Tần Hạo Đông cũng hào phóng để cô cô trừng, không mất tự nhiên chút nào, ngược lại còn hứng thú.

Mấy người ngu ngốc này vừa nói sau lưng cô, cô đều nghe được sao? Cho nên mới thờ hèn hèn trừng hấn, giống như là rất không hài lòng với hấn?

Chắc. Đúng là một cô gái dễ nổi nóng a.

“Anh chính là Tần Hạo Đông?” Cuối cùng, cô ấy cũng mở miệng, thanh âm trong trẻo dễ nghe chỉ một lần làm cho người khác ấn tượng thật sâu.

“Đúng vậy a, tôi chính là Tần Hạo Đông.” Hấn cười, đôi mắt hoa đào hơi hơi híp lại. “Chắc hấn cô chính là thư ký sau này? Chào cô, lần đầu tiên gặp mặt.”

Hạ Mạn Nghê nhìn thấy nụ cười này, tâm tình chợt nhảy dựng, liên tục ngoảnh mặt đi chỗ khác.

“Đến sân bay đón cô nhưng không thấy, hành lý của cô đâu?” Trên thực tế, hấn ở sân bay đợi cô hơn một giờ, nếu không phải là đám nhân viên thông báo với hấn là cô đã đến công ty, hấn còn phải làm kẻ ngu tiếp tục đợi ở phi trường đấy.

“Ồ dưới lầu. Máy bay chuyển đến trước rồi, cho nên tôi trực tiếp bắt taxi tới đây.” Hạ Mạn Nghê liếc hấn một cái. “Tôi nghĩ là anh sẽ cho xe tới đón tôi”

Đường đường là tổng giám đốc lại tự mình đến phi trường? Rất rảnh rỗi sao?

Hấn đi về phía cô, không giải thích nhiều, cười rất lịch sự lại vừa dịu dàng với cô. “Tôi đưa cô về nhà trước, vừa mới đến, không cần vội vã đi làm, àn?”

“Không cần.” Cô lùi lại một bước.

“Cái gì?” Tần Hạo Đông cau mày, không hiểu ý của cô lắm.

“Tôi nói không cần, tôi đang tính trực tiếp ra sân bay, bay trở về New York, rất xin lỗi không có cách nào giúp anh, hẹn gặp lại.” Nói xong, Hạ Mạn Nghê giống như gặp quỷ nhanh chóng bước qua hấn bỏ đi.

A, người phụ nữ này coi hấn là mầm bệnh sao?

Lại vừa nhìn thấy hấn đã nói phải bay về New York ngay lập tức? Đến tốt cùng là hấn trêu chọc cô ở chỗ nào nha?

“Đợi chút...” Tần Hạo Đông ngăn cản Hạ Mạn Nghê trước khi cô bước vào thang máy.

Hạ Mạn Nghê làm bộ như không nhìn thấy, còn liều chết nhấn nút thang máy.

“Money, chúng ta có phải nên nói rõ một chút?”

Hạ Mạn Nghê quay lại trừng một cái. “Mỗi phát âm chuẩn một chút, tôi là Mạn Nghê, Hạ Mạn Nghê. Không phải là Money! Còn nữa, xin mời gọi tôi là Hạ tiểu thư, tôi với anh không quen đến mức đó!”

“Được, Hạ tiểu thư, tôi nghĩ chúng ta nên nói rõ một chút, coi như là cô đối với tôi có hiểu lầm, tôi cũng cần biết vì sao chứ?”

Đình! Thang máy vừa tới.

Hạ Mạn Nghê một bước đi vào, hoàn toàn không muốn cùng người đàn ông này tiếp tục nói chuyện, Tần Hạo Đông cũng bước vào theo.

“Này, anh không cần đi theo tôi.” Cô tức giận thờ hèn hèn trừng hấn. “Tôi với anh không có chuyện gì để nói! Xin mời trở về, sau khi về đến New York, tự tôi sẽ chọn một người thích hợp làm thư ký cho anh, chờ điện thoại của tôi. Tốt lắm, bây giờ anh có thể đi ra ngoài chứ?”

Thế này liền xua đuổi hấn?

Tần Hạo Đông cười ảm áp. “Cô vì sao không làm thư ký cho tôi?”

Hạ Mạn Nghê kinh ngạc, trên khuôn mặt trắng nõn bỗng dung xuất hiện một chút sắc hồng quý dị.

“Cô biết tôi?”

“Không biết.” Cô mở to mắt.

Hấn đi đến trước mặt cô. “Tôi trước kia có đặc tội với cô?”

“Không có.” Cô hơi bước sang bên cạnh, không muốn nhìn hấn.

Hấn trực tiếp vươn tay, đầu ngón tay giữ lấy cằm của cô, xoay mặt cô đối diện với mặt mình.

“Tôi từng vứt bỏ cô hoặc là một người bạn của cô? Hay là, trên phương diện làm ăn tôi đã từng làm tổn thương cô hoặc người nhà cùng bạn bè cô?” Tần Hạo Đông trầm giọng hỏi, không nhanh không chậm, nghe qua giống như là đang tự kiểm điểm bản thân mình, trong tiếng nói lại mang theo nụ cười

thần nhiên cùng đùa cợt. “Nói cho tôi biết, là cái gì? Như vậy, tôi mới nghĩ ra cùng cô nói lời xin lỗi cho thỏa đáng a.”

Hạ Mạn Nghê nhủ đôi lông mày trang nhã xinh đẹp, đối với người đàn ông này, tùy tiện tiếp xúc cũng làm cô thấy không thoải mái. “Mời bỏ tay anh ra! Tôi với anh không quen biết, cũng không phải loại quan hệ kia, không cần cho rằng mỗi người đàn bà đều có thể dùng cách đó để dụ dỗ, tôi không thích như vậy!”

Tần Hạo Đông cau mày, có điểm tự tìm mất mặt sờ sờ lỗ mũi. “Vậy cô thích như thế nào?”

“Cái gì?” Cô choáng váng, không nghĩ đến hắn sẽ hỏi như vậy.

“Tôi hỏi cô, cô thích đàn ông dùng cách nào để đối đãi với cô? Chỉ cần cô nói, tôi đều có thể phối hợp.” Tần Hạo Đông khẽ mỉm cười, hoàn toàn không bị cơn giận dữ của cô hù dọa, ngược lại nghiêm túc hỏi cô.

Thế này, đủ sẵn sóc, đủ đối xử tử tế với người phụ nữ này rồi chứ? Chỉ vì hắn đã nghe qua người giới thiệu và sự phản công của cấp trên, nên mới giữ lại thể diện cho người phụ nữ này, nếu không, một người phụ nữ vừa đứng trước mặt hắn đã bỏ đi, rồi lại tùy tiện găm lên với hắn, thì hắn đã sớm xoay người đi.

Nếu là người phụ nữ đáng yêu, thích thời, hiểu chuyện thì bây giờ nên thu hồi lại móng vuốt của mình, nên cảm thấy đây là vinh hạnh to lớn mới đúng.

Hạ Mạn Nghê không dám tin, lại tròn mắt nhìn hắn hồi lâu.

Người đàn ông này..... Là đang quyến rũ cô sao? Ngay lần gặp mặt đầu tiên?

Chết tiệt! Quá thật, đây là người đàn ông mê người đẹp mắt nhưng không có gì tốt! Không phải kiểu căng ngạo mạn tới cực điểm, thì chính là siêu cấp lãng nhãng, đa tình.

Trực giác của cô không sai! Cô tuyệt đối không thể làm việc cùng người đàn ông như vậy, nếu không có một ngày cô sớm muộn cũng bị hắn lừa mất, nhất định sẽ bị những hành động của người đàn ông này làm cho tức chết.

“Buông tay.” Thật tức muốn điên rồi. Nếu như hắn không buông tay, cô cũng không để ý đến cái gì hình tượng thực nữa, cô sẽ mặc kệ hắn!

Tần Hạo Đông cau mày, đồng thời buông lỏng tay, lúc này vừa lúc thang máy đến tầng một, Hạ Mạn Nghê bước nhanh ra ngoài, trực tiếp đến phòng bảo vệ lấy hành lý của mình. Bởi vì có mấy vali hành lý, cho nên hắn vừa vặn không có mang lên, may mắn là cô cũng không mang lên, dù sao bây giờ cũng đi ngay lập tức.

“Tiên sinh, có thể giúp tôi gọi taxi đi đến sân bay không, cảm ơn.” Hạ Mạn Nghê cười ngọt ngào với bảo vệ, cô biết ở tập đoàn Bắc Phong mỗi một phòng bảo vệ công ty có thể gọi xe phục vụ thay cho khách, cho nên nhờ vả rất thuận miệng.

“Cô đi ngay sao?” Bảo vệ có chút kinh ngạc nhìn cô. “Không phải vừa mới xuống máy bay?”

“Vâng, đột nhiên có việc gấp, có thể giúp tôi gọi xe không?” Hạ Mạn Nghê xem đồng hồ một chút. “Tôi không có thời gian, làm phiền anh.”

“Không thành vấn đề, xin cô chờ một chút, tôi lập tức gọi điện thoại.” Bảo vệ vừa mới cầm điện thoại lên, liền bị một giọng nói ngăn lại.

“Không cần, lão Hoàng, cô ấy không cần gọi xe.” Một lát sau Tần Hạo Đông mới đi tới, sắc mặt hắn kho coi, khác với lúc vừa đến bộ dạng cười giống như gió xuân mê người cứ tưởng là hai người khác nhau.

A? Bảo vệ ngăn cả người, không nghĩ đến tổng giám đốc lại đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn, còn biết gọi hắn là lão Hoàng nha! Như vậy có nghĩa là lão Hoàng hắn được nhiều người biết đến sao?

Hạ Mạn Nghê cũng sửng sốt, không nghĩ tới người đàn ông này âm hồn không tiêu tan, vẫn chưa từ bỏ ý định đuổi theo.

“Ai nói tôi không cần? Tôi muốn gọi xe! Tiên sinh, anh gọi điện thoại nhanh đi!” Phục hồi lại tinh thần, không ngừng sửa chữa lại lời nói của hắn.

“Tôi nói không cần.”

“Tôi nói tôi muốn gọi xe!”

“Hạ Mạn Nghê! Không cần chọc giận tôi! Cô đi theo tôi!” Một phen chế trụ cô tay cô, Tần Hạo Đông lôi kéo cô đi thẳng, đi về phía gian phòng gần cầu thang lối thoát hiểm.

Bịch một tiếng cửa bị đóng lại.

Hạ Mạn Nghê bị cơn tức giận của hắn hù dọa, cũng bị tiếng đóng cửa thật lớn làm cho sợ hãi, chỉ có thể kinh ngạc nhìn hắn, miệng giật giật nhưng lại không nói chuyện.

Hắn định đánh cô sao? Lại còn hung dữ với cô? Tay cô bị hắn nắm đau quá, cô nhin xuống không thém lên tiếng, bởi vì cô không biết người đàn ông này trong lúc tức giận có thể hay không đánh cô, cô không cần vào lúc này tỏ ra bản lĩnh, vẫn nên nhẫn nhịn thì tốt hơn.

“Cô nói đi, tôi muốn biết lý do!” Dùng hết dịu dàng, không có hiệu quả phải không? Vậy hẳn không thể làm gì khác hơn là thử làm một người xấu.

“Cái gì?” Cô bị dọa có chút choáng váng.

“Cô làm như vậy là không có trách nhiệm a! Cô nên biết bên chúng tôi vì chờ cô tới đây đã kéo dài bao nhiêu chuyện rồi? Cô đại tiểu thư rất khó mời, thật vất vả mới tới đây, cô cứ như vậy không có lý do liền xoay người rời đi, đây coi được sao? Cô từ nhỏ đến lớn đều làm việc như vậy à? Hành động tùy hứng? Không để ý người khác sống hay chết? Tự cho là đúng, mắt để trên đỉnh đầu, có đúng không?”

Thật sự rất không muốn trả lời hẳn. ...

Thế nhưng hẳn sẽ đánh người sao? Thật sự rất hung dữ, cá tính trước sau sao lại kém nhiều như vậy?

“Việc này.” Hạ Mạn Nghê một tay vuốt ngực, cảm giác mình sắp không thở nổi, tay kia thử rút về, nhưng là không rút ra được, tay của cô vừa khê động, bị một lực lớn kéo tay cô lại như cũ, hại cô trọng tâm không vững, cả người liền ngã vào trong ngực hẳn. ...

Bị đụng vào người khác không có kêu lên, ngược lại chỉ bật ra tiếng than nhẹ, cái mũi Hạ Mạn Nghê đột nhiên bị va chạm, đau đến mức lệ cũng muốn rơi nhanh.

Cô lấy tay che ở sống mũi, tự dung cảm thấy rất uất ức, im lặng không nói tiếng nào, nửa câu cũng không nói ra được.

Hai người dựa gần như vậy, cô đáng người mảnh khảnh cổ tay vẫn còn bị nắm trong lòng bàn tay của hẳn, trong không gian rộng lớn này, cũng chỉ nghe thấy tiếng thở nhẹ của hai người.

Thoáng cái trở nên quá yên tĩnh, làm cho hẳn có chút không quen, người phụ nữ trong ngực cũng không nhúc nhích, cũng không nói, càng làm cho hẳn không thích ứng được.

Vừa rồi hẳn chỉ là vô cùng tức giận nên theo bản năng lôi cô tới đây, không nghĩ đến cô lại dựa vào trong ngực hẳn trái lại không phản ứng, là như thế nào? Cô muốn để cho hẳn ôm sao? Liệu mạng đuôi tay ra muốn giữ cô lại hẳn không ngờ cứ như vậy mà ôm cô vào trong ngực?

“Này.” Hẳn cũng không có ý tứ này.

Cô vẫn bất động cũng không lên tiếng.

Hẳn hạ mắt nhìn cô, lại chỉ có thể nhìn thấy đỉnh đầu cô, không thể nhìn thấy được khuôn mặt của cô.

Cô vẫn không lên tiếng, cuối cùng hẳn cũng ý thức được là có cái gì không đúng. “Tôi nói. . . Hạ tiểu thư?” Tàn Hạo Đông nhăn mày, đột nhiên đưa tay nâng mặt cô ——

Không nghĩ đến người đàn ông này đột nhiên làm như vậy, Hạ Mạn Nghê giật mình, trong nháy mắt, nước mắt vốn tích tụ ở hốc mắt cứ như vậy mà lăn xuống, vừa vụn rơi vào trong lòng bàn tay Tàn Hạo Đông đang nâng mặt cô.

Hẳn ngạc nhiên, không dự đoán được là sẽ thấy nước mắt của cô, trong lòng như có sợi dây đàn khẽ gảy, rất nhẹ nhàng nhưng lại lan tràn những cơn sóng khác.

Đã sớm chứng kiến nước mắt đau lòng của phụ nữ, xem ra người phụ nữ này cũng có bộ dáng nhu nhược, một giây này, trong ngực không khỏi xôn xao lên một chút áy náy.

Hẳn chọc cô khóc, bất kể vì lý do gì đây đều là sự thật.

Cô không muốn người khác nhìn thấy mặt yếu ớt của mình, Hạ Mạn Nghê không tự chủ cắn cánh môi, vừa xấu hổ vừa bực mình xoay người chạy đi.

“Chờ chút ——” Hẳn nhẹ giọng gọi cô.

Cô ngừng bước chân nhưng không có quay đầu lại.

“Ở lại đây đi. Tôi xin lỗi vì vừa rồi đã nói như vậy.” Không chút nghĩ ngợi, Tàn Hạo Đông mở miệng giữ cô lại.

Giọng nói trầm nhẹ, bao hàm áy náy làm cho tâm tình sâu kín của Hạ Mạn Nghê khẽ động.

“Mặc dù tôi không biết lý do cô không muốn ở lại, nhưng theo tôi được biết, cô là một người rất có trách nhiệm, bất luận như thế nào, tôi cũng phải vì công ty cầu xin cô ở lại. Bởi vì trường hợp này vô cùng cấp bách, tôi cần một người có năng lực để tin tưởng và giao cho nhiệm vụ, khả năng thích ứng nhanh cũng có thể theo bên cạnh trợ giúp tôi đi đến Arập mở rộng phạm vi, cô nên biết người như vậy rất khó tìm được, nếu không tôi cần gì nhờ bên tổng công ty cử người sang đây giúp một tay?”

Điều này cô hiểu rõ hơn so với bất kỳ ai. Hạ Mạn Nghê âm thầm thờ dài trong lòng.

Lần này tổng công ty bên kia tìm cô, cũng là bởi vì cô đã từng đảm nhiệm công việc thư ký riêng cho Phi Siết được mệnh danh là vương tử dầu mỏ Ả

rập trong thời gian hai năm, không chỉ tinh thông ngôn ngữ Ả-rập, đối với những người nắm quyền bên đó cũng không tệ có thái độ hòa nhã, còn có tập đoàn tài chính đang lên tiến hành bỏ vốn đầu tư để đuổi kịp các đối tác vì vậy yêu cầu tìm hiểu rõ ràng mọi sự cố.

Lần này tập đoàn quốc tế Bắc Phong muốn tiến lên trở thành người đứng đầu về dầu mỏ trên toàn thế giới kết hợp mở rộng trung tâm giải trí Las Vegas ở châu Á, nghe nói quá trình mở rộng có chút khó khăn gặp ghềnh, mặc dù bước đầu đạt được sự thống nhất, nhưng hiệp ước dự định muốn tiến thêm một bước chi tiết hơn lại cần từng bước xác nhận và hóa giải những biến đổi. Đây cũng là lý do vì sao đàn ông ở Bắc Phong, thà dùng lừa gạt cũng phải đem cô lừa gạt tới Đài Loan chứ sao?

Nói đến thật buồn cười, lần này là cùng cạnh tranh với một tập đoàn quốc gia lớn, vậy mà lại do chi nhánh công ty ở Đài Bắc mà không phải là tổng công ty ở nước Mỹ, nghe nói người tạo ra kì tích này chính là tổng giám đốc chi nhánh công ty nhậm chức chưa tới hai năm Tần Hạo Đông, thành thật mà nói riêng một điểm này đã làm cho người khác phải thay đổi cách nhìn không đúng về người đàn ông này.

“Coi như tôi cầu xin cô, có được không? Tôi rất cần cô, thật sự rất cần.” Tần Hạo Đông nói vô cùng chân thành, hi vọng có thể làm cảm động lòng của cô.

Lấy hiểu biết của hần với phụ nữ, người phụ nữ trước mắt này hoàn toàn chỉ thích mềm không thích cứng. ..., một khi đã như vậy hần tất nhiên sẽ dùng mềm để cảm hóa cô.

Hần vô cùng kiên nhẫn chờ người phụ nữ này hồi hận, hần tin tưởng hần sẽ đợi được, bởi vì cái nhìn vừa rồi đã cho hần thấy sự yếu ớt cùng thiện lương trong đáy mắt cô.

Coi như là hần hèn hạ, lợi dụng sự thiện lương yếu ớt cùng với ý thức trách nhiệm của cô.

Nói thế nào đi nữa, cô đều phải ở lại, trừ khi, có thể tìm được ứng cử viên thích hợp hơn so với cô. Hần không cho phép dự án đầu tư này thất bại, càng không cho phép nguyên nhân sau lưng là bởi vì một người phụ nữ.

Tuyệt đối không cho phép.

ps: chương sau sẽ gặp nhóc quý siêu cute. hè hè

Bạn đang đọc truyện *Thư Ký Không Lên Giường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Biệt thự của Tần Hạo Đông nằm ở núi Dương Minh là tòa nhà với kiến trúc bên ngoài rất đẹp, phía trước và sân sau được trồng rất nhiều hoa cỏ, cộng thêm một hồ bơi đủ tiêu chuẩn, ba nhà để xe, ước chừng rộng ba trăm đến bốn trăm bình (đơn vị đo lường của TQ > _

Ngoài ý muốn chính là? Số người ở trong nhà cực ít, trừ một vị quản gia cũng chỉ có một người vú nuôi thường ngày đưa đón đứa bé năm tuổi đi nhà trẻ và kiêm luôn việc chăm sóc đứa trẻ. Quản gia họ Trần là một người đàn ông, phụ trách công việc quét dọn sạch sẽ trong ngoài kiêm luôn việc cắt tỉa hoa và cây cảnh, người vú nuôi duy trì cuộc sống trong nhà, Tần Hạo Đông gọi bà là mẹ Lâu, thường ngày ở nơi này ngoài việc chăm sóc đứa bé ở bên ngoài còn phụ trách ba bữa cơm của bọn họ.

Hạ Mạn Nghê chọn một gian phòng gần tầng hai nhất, gian phòng này có cửa sổ sát đất rất lớn, ngoài cửa là tay vịn ban công điều khiển khác đá màu trắng, đứng ở trên ban công có thể nhìn thấy phía trước là hồ bơi màu xanh thẳm cùng phía xa là khu biệt thự trên núi nguy nga tráng lệ, ngoài cửa sổ sát đất, gian phòng còn có hai cửa sổ khác nữa, ngoài cửa sổ là hàng cây dừa thật cao, thời điểm gió núi thổi qua, lá cây dừa lay động theo chiều gió, làm cho người ta có cảm giác vô cùng yên tĩnh thanh thoi.

Buổi tối, Tần Hạo Đông đích thân mang cô đi tham quan ngôi nhà này thì liếc mắt cô liền thích gian phòng này, thuận tiện yêu cầu được ở đây.

“Cô xem tầng trên đã, nếu như là phòng của tôi, tôi cũng có thể nhường lại cho cô.” Lúc này vẻ mặt Tần Hạo Đông tươi cười với cô.

Nụ cười của hần thật sự rất khó khiến người khác xem nhẹ. Xem ra có chút không để ý, mang một ít nhàn nhạt cùng chiều cùng với hương vị của giễu cợt, khỏe miệng khẽ nhếch vể ra sự gọi cảm kéo theo ánh mắt của hần hơi nheo lại, Hạ Mạn Nghê sợ nhất chính là kiểu cười này, giống như là phóng túng nhưng lại là vô tình.

Cô vẫn là ở lại a!

Cô tự nói với mình dứt khoát không thể phụ tâm ý của người đàn ông này được, lý trí đột nhiên quay trở lại, cô không có cách nào cứ như vậy bỏ mặc một đồng công việc của mình ở nơi này phui mông quay về New York. Có lẽ cô sẽ hối hận, hối hận chính mình thế nhưng lại tự phá hủy nguyên tắc giữ vững nhiều năm của mình mà ở lại, nhưng biết làm thế nào đây? Việc đã đến nước này, cô hiện tại quan trọng nhất chính là mau chóng trợ giúp Tần Hạo Đông lấy được dự án đầu tư này, sau đó mau chóng rời khỏi nơi này.

Thình lình, cửa phòng truyền đến hai tiếng động nhẹ, sau đó một cái đầu nhỏ dò xét đi vào!

“Dì, ăn cơm thôi.” Con trai năm tuổi của Tần Hạo Đông - Tần Hữu Ân, gương mặt cười ngọt ngào, lông mi thật dài, hai mắt thật to, mặc dù là một tiểu soái ca, bộ dạng không quá giống với Tần Hạo Đông bởi vì Tần Hạo Đông là mắt một mí, mắt không lớn, cho nên nói hắn là giống mẹ.(tiểu soái ca a, lớn nhanh lên chị chờ. haha)

“Được, Tiểu Ân ngoan, lại đây cho dì ôm nào.” Hạ Mạn Nghê ngồi xổm người xuống, giang hai cánh tay, mỉm cười chờ Tiểu Ân.

Tiểu Ân cười, vẫn nhìn cô cười, tay nhỏ bé cầm ở nắm cửa, hai chân nhỏ đưa qua đưa lại, thân thể cũng xoay qua xoay lại.

“Làm sao vậy? Tiểu Ân đang xem chân nào của mình dài hơn sao?”

“Mới không có!”

“Vậy chân nào dài?”

“Không có á!”

“Vậy tại sao lại xoay qua xoay lại? Dì rất muốn ôm con một cái, cho dì ôm một cái nha, có được hay không à?” Hạ Mạn Nghê đùa với hắn, thật là muốn ôm thân thể mềm mại của hắn nha.

Tần Hữu Ân cười đến híp mắt, lúc này nhìn rất giống Tần Hạo Đông.

Vợ trước Tần Hạo Đông, chắc là một người phụ nữ vô cùng xinh đẹp? Hạ Mạn Nghê không khỏi nghĩ ngợi. Có thể là một người phụ nữ xinh đẹp giống như búp bê, mắt to lông mi dày, da rất trắng, có giọng nói yêu điệu của phụ nữ?

Chắc, Hạ Mạn Nghê lắc đầu cười, suy nghĩ tới những thứ này làm gì? Coi như vợ trước Tần Hạo Đông là một tiên nữ, thế nào lại bỏ lại con của mình, cô tuyệt đối không có cách nào hiểu được và yêu mến. Có lẽ cô là người phụ nữ truyền thống, đã lấy một người đàn ông thì phải cùng nhau từ đầu cho tới cuối, cho nên nhất định phải mở to hai con mắt để chọn đàn ông tốt mới được.

Người đàn ông hoa tâm, bộ dáng đào hoa, có đôi mắt thường hay phóng điện ví dụ như Tần Hạo Đông này, tuyệt đối không được. (ồ!!! ghét của nào trời trao của đấy đó chị).

Tiểu Ân không bước tới, Hạ Mạn Nghê không thể làm gì khác hơn là bước qua, trực tiếp ôm bé trai vào trong lòng.

“A, dì cũng ôm được con rồi, thật là tốt, dì thật hạnh phúc a. Dì ôm con xuống lầu ăn cơm được không?” Tiểu Ân gật đầu một cái, hai tay nhỏ bé ôm lấy cổ của cô. “Hôm nay mẹ Lâu có nấu bát trà chưng cách thủy mà Tiểu Ân thích ăn nhất nha.”

“Vậy sao? Nghe qua thật không tồi, cho dì ăn một miếng được không?” Hạ Mạn Nghê ôm Tiểu Ân có chút khó khăn, nhưng mà cảm giác ôm đứa bé như vậy thật thích.

Hai tay cô cẩn thận ôm nó xuống lầu, hai tay Tiểu Ân nghịch nghịch, đột nhiên nhìn thấy trên đầu cô có một đồ vật, đó là cây trâm dùng để cố định tóc của Hạ Mạn Nghê, nó đưa tay sờ về hướng cây trâm. ...

“Dì à, đây là cái gì?”

“Là đồ để cố định tóc, Tiểu Ân, không thể chơi đùa nha.” Đang muốn nhắc nhở thằng bé không nên nghịch cây trâm, nhưng đã không còn kịp rồi.

Trên cây trâm có treo một chuỗi vật phẩm trang sức tinh tế, Tiểu Ân tò mò liền đưa tay chộp lấy một cái gỡ xuống!

“Á!” Cô phát ra một tiếng thét kinh hãi, ngay sau đó mái tóc dài được lới lỏng cứ như vậy mà xỏa tung trên vai.

“Sao vậy? Tiểu Ân lại bướng bỉnh rồi sao?” Nghe được tiếng thét kinh hãi, đang ở dưới lầu Tần Hạo Đông đi tới, vừa vặn nhìn thấy một mái tóc dài xinh đẹp như mây phía dưới bày ra khuôn mặt vô cùng chán nản. Trời ạ, bị nhìn thấy rồi!.....

Hạ Mạn Nghê cắn môi, ảo não vô cùng lại không khỏi cảm thấy xấu hổ.

Cô không có thói quen làm cho người ta nhìn thấy bộ dáng tóc dài xỏa vai giờ phút này, bởi vì sự chuyên nghiệp, giỏi giang, cách ăn mặc truyền thống vẫn là cách cô bảo vệ mình, tất cả thay đổi nữ tính của cô không dễ dàng biểu hiện ra ngoài khi mới tiếp xúc.

Hắn giật giật khoe môi, đối với một màn này ở cầu thang rất là kinh ngạc, giống như là nhìn coi được bí mật to lớn của đối phương, cảm thấy vui vẻ cùng thú vị.

Rất đẹp a, gương mặt bởi vì xấu hổ mà ửng đỏ, ánh mắt nhìn chằm chằm Tiểu Ân không biết làm thế nào, trải qua một màn biến đổi này, cô lại há mồm cắn bàn tay nhỏ bé mập mạp của Tiểu Ân một cái!

“Mau đưa cho dì!”

Tiểu Ân bị cắn cũng không kêu đau, ngược lại cười khanh khách. “Vật này rất đẹp a, di cho con đi.” (siêu cute ^^)

“Không được! Đây, con cẩn thận một chút, đừng để bị đâm! Nghe chưa?” Cô dấn dò, vừa ảo não vì bị Tần Hạo Đông nhìn thấy bộ dáng này, lại vừa lo lắng đứa trẻ chơi đồ vật không an toàn. Kết quả là Tiểu Ân ở trong lòng cô chui đông trốn tây, làm cho cô toàn thân chật vật, quần áo vải thun không nói, tóc cũng lộn xộn, Tần Hạo Đông thúi chung đứng ngoài giống như là đang xem kịch hay.

Có làm hay không! Cô đang ôm chính là con trai hần, cũng không phải là của cô.

Cô nhìn chằm chằm Tần Hạo Đông, Tần Hạo Đông vừa cúi đầu vừa cười, lúc này mới tiến lên một tay ôm lấy con trai xuống!

“Ngoan, Tiểu Ân, đi tìm mẹ Lâu ăn cơm đi, cây trâm trà di, đó là bảo bối của di.” Tần Hạo Đông dỗ con trai, mở lòng bàn tay ra chuẩn bị nhận đồ trên tay hần.

Tiểu Ân ngoan ngoãn đem cây trâm đặt ở trong lòng bàn tay ba. “Là bảo bối sao? Cho nên Ân Ân không thể xin, bởi vì di sẽ thật thương tâm.”

“Đúng, thật thông minh, Tiểu Ân ngoan.” Tần Hạo Đông sờ đầu con trai, để cho nó đi ăn cơm cùng mẹ Lâu, lúc này mới quay đầu lại nhìn Hạ Mạn Nghê.

“Đưa cho tôi.” Cô duỗi tay về phía hần.

“Không đưa.” Hạ Mạn Nghê cau mày, không giải thích được nhìn hần. “Thế này rất đẹp, có hương vị của phụ nữ hơn nhiều, từ nay về sau xõa tóc đi.” Hần tự mình nói, tự động xem nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận của cô.

“Đây, tôi có xinh đẹp hay không điều này cũng không liên quan đến anh, đưa cho tôi!”

“Trước tôi sẽ cầm.” Tần Hạo Đông nhanh tay bỏ vào túi áo trước ngực. “Cơm nước xong sẽ trả cho cô. Đi thôi, ăn cơm, nếu không ăn món ăn sẽ nguội.”

Hần cười một tiếng, dẫn đầu đi về phía trước, Hạ Mạn Nghê đưa tay kéo lấy ống tay áo của hần.

“Trả tôi!” Cô kiên trì. Thì ra người đàn ông này so với Tiểu Ân còn khó đối phó hơn, sớm biết như vậy thì trực tiếp đối phó với đứa nhỏ.

“Đã nói đợi lát nữa sẽ trả, đừng trẻ con nữa, đi ăn cơm.” Hần dứt khoát dễ dàng kéo tay của cô, đi hướng tới phòng ăn.

Trẻ con? Hần nói cô trẻ con? Có làm hay không a?

Không đúng! Bây giờ không phải thời điểm để ý hần nói cái gì, mà là hần sao có thể cứ như vậy mà dắt tay cô?

Hạ Mạn Nghê trừng mắt nhìn vào bàn tay to đang dắt tay mình, hoàn toàn không có biện pháp giải thích hiện tại đến tột cùng là tình huống gì? Tay của cô có thể tùy tiện để cho hần dắt sao? Còn nữa, hần luôn tùy tiện dắt tay phụ nữ như vậy? Chắc chắn là thứ hai.

Quá tùy tiện....

Thực sự rất tùy tiện rồi...

“Chỉ là lễ phép nắm tay dẫn cô đến phòng ăn thôi, không cần ở sau lưng trừng tôi, sẽ thiếu cháy, àn?” Hần buồn cười nói, tiếp tục lôi kéo cô đi về phía trước.

Thiếu cháy? Cái gì sẽ thiếu cháy?

Còn nữa, hần cũng biết cô ở sau lưng vẫn trừng hần à? Chắc, vậy mà hần vẫn còn như vậy làm theo ý mình đến cùng, hoàn toàn bỏ mặc cô nghĩ như thế nào?

“Tôi nói Tần Hạo Đông!”

“Đến.” Tần Hạo Đông không đợi cô đối với hần nói lời châm biếm, vào phòng ăn liền buông tay cô ra, xoay người lại nhìn cô một cái, đột nhiên đưa tay tới gần cô!

“Anh làm gì đấy?” Hạ Mạn Nghê cực kỳ hoảng sợ chột lui về phía sau, giống như là tay của hần có độc, bị đụng trúng sẽ ngã bệnh. Tần Hạo Đông chau mày, lạnh nhạt nói: “Trên tóc cô có đồ.”

“Vật gì vậy?” Rõ ràng chính là lấy có! Trên tóc cô làm sao có thể có đồ?

“Đây.” Hần mở tay ra cho cô nhìn, chứng minh hần không có nói láo.

Là mấy hình dán Pikachu, toàn bộ dính vào trên tóc cô.(là ai nhẽ -_-)

Hiển nhiên, là kiệt tác của Tần Hữu Ân, bởi vì ngồi ở bên kia bàn cơm là đứa trẻ đang cười khanh khách.

Hạ Mạn Nghê nhìn Tần Hạo Đông một cái, biết mình hiểu lầm hần, nhưng là hai chữ xin lỗi này làm thế nào cũng không nói ra được.

“Ăn cơm đi.” Tần Hạo Đông giúp cô kéo ghế dựa.

Hạ Mạn Nghê mấp máy môi, nhưng vẫn không thể nói xin lỗi được, có phần không được tự nhiên nhìn hần tiêu sái giúp cô kéo ra ghế ngồi rồi mới dùng cơm.

“Sau khi ăn xong, tôi muốn nói chuyện với anh, Tần Hạo Đông.” Tần Hạo Đông khẽ mỉm cười.

“Đã biết, nói tới khuya cũng được.” Sau khi ăn xong mẹ Lâu thay bọn họ chuẩn bị một ấm trà ướp hoa, một ít điểm tâm, nhân tiện bày lên chiếc bàn tròn nhỏ ở ngoài sân lầu một.

Tần Hạo Đông hừ nhàn nằm ngửa mặt ở trên ghế, chân dài đan chéo nhau, khẽ híp mắt hưởng thụ cảm giác sáng khoái gió thu thổi qua.

Bầu không khí như thế này căn bản cô không thể nói chuyện, Hạ Mạn Nghê cầm ly trà nóng đã chuyển ấm lên uống, nhìn Tần Hạo Đông đang vô cùng hưởng thụ, trong bụng một đồng lòng rất khó nói ra.

Trà ướp hoa này vị cũng không quá đắng, sau khi ăn xong bữa tối cô rất thích uống thứ gì đó, là trùng hợp sao? Cô cũng không nhận ra ông chủ mới của cô sẽ hiểu rõ cô như vậy, và hòa theo sở thích của cô.

“Không phải có lời muốn nói sao? Hạ tiểu thư.”

Hần gọi cô là Hạ tiểu thư, nghe rất kỳ quái, mặc dù là cô muốn hần gọi thế, nhưng không biết vì cái gì, từ trong miệng người đàn ông này gọi ra lại có gì đó không đúng. Hạ Mạn Nghê bỗng chốc ho nhẹ. “Đứng, tôi nghĩ tôi phải nói với anh ba điều kiện khi chính thức làm việc cùng tôi, để tránh cho hai chúng ta phát sinh không thoải mái cùng với hiểu lầm không đáng có.”

Tần Hạo Đông mở mắt, nhìn chằm chằm vào cô. “Được, cô nói đi.”

“Cái đó... Tôi hi vọng về sau anh cũng gọi tôi là Hạ thư ký, còn nữa, tôi không thích người khác chạm tôi, cho nên hi vọng anh không dùng những cách thức đối với những người phụ nữ khác để đối với tôi, tôi là thư ký của anh không phải là phụ nữ của anh, giống hành động tùy tiện kéo tay tôi như vừa rồi, hi vọng về sau không cần phát sinh nữa. Mặt khác, tuy chúng ta ở cùng một nhà, nhưng tôi hi vọng có không gian của riêng mình, cho nên ở trong căn nhà này, tôi chỉ là một khách trọ, không phải là thư kí của anh nên anh không thể tùy tiện bảo tôi làm thay anh bất cứ chuyện gì, nói cách khác tôi hi vọng anh có thể phân biệt công và tư rõ ràng. Hiện tại mới chỉ như vậy, như vậy có thể chứ?”

Tần Hạo Đông gật đầu một cái. Nghe qua vẫn còn về sau, nói đi.”

Hạ Mạn Nghê nhìn hần một cái, hít một hơi thật sâu, trực tiếp mở miệng nói. “Không cần quyến rũ tôi. Chỉ cần anh đối với tôi có một chút hành động quyến rũ, tôi lập tức đi, còn nữa, đừng vọng tưởng tôi sẽ leo lên giường của anh, đây là chuyện tuyệt đối không có khả năng, tôi lại càng không yêu anh, cho nên, chớ đem thư ký trước kia của anh so sánh với tôi.”

Chắc, Tần Hạo Đông vừa bực mình vừa buồn cười. “Mặc dù cô đáng đáp không tôi, nhưng cũng chưa đẹp đến mức độ để tôi đi quyến rũ cô, điểm này cô yên tâm. Nhưng mà, việc cô có thể hay không leo lên giường của tôi, lại có yêu tôi không, tôi không dám khẳng định trước, cũng không thấy vui lòng, chuyện như vậy không cần thiết lấy ra, một mình cùng cấp trên thảo luận, hiểu không? Hạ thư ký, không đúng, ở nhà công và tư phải rõ ràng, cho nên tôi sẽ không gọi cô là Hạ thư ký, phải gọi là cô là gì đây? Để cho tôi suy nghĩ một chút, gọi là tiểu Hạ? Tiểu Mạn? Còn có tiểu Nghê? Cô thích cái nào?”

Hạ Mạn Nghê trừng hần, phanh một tiếng buông cái ly trên tay. “Tần Hạo Đông, anh cố ý bói móc sao? Nếu như ngay cả việc này anh cũng không có cách phối hợp, vậy thì tôi nghĩ tôi nên trực tiếp trở về New York thôi.”

Hai tròng mắt của Tần Hạo Đông hơi híp lại, có chút bực mình. “Tôi nói Hạ tiểu thư, về sau làm ơn không cần động một chút lại nói với tôi những lời như thế, trừ khi tôi làm trái thỏa thuận của công ty với cô, nếu không những lời như vậy tôi không muốn nghe đến lần thứ ba.” (Ặc. anh thù dai, nhớ lâu quá)

“Anh...” Ác bá! Người hai mặt! Tại sao lúc trước có thể nói nhẹ nhàng uyển chuyển với cô, bây giờ lại nói hung dữ, nổi nóng với cô sao?

“Nghe qua thế nào?”

“Cái gì?”

“Tôi hỏi cô nghe được tôi nói chuyện với cô như vậy có cảm giác như thế nào?” Tần Hạo Đông nhìn cô, bỗng dưng cười khẽ một tiếng.

“Không thoải mái sao? Tôi đối với cấp dưới và đàn ông đều là bộ dáng như vậy, nếu như cô không muốn tôi xem cô là phụ nữ, như vậy phải chịu được tôi nói như vậy với cô, cô chịu được sao?”

Hạ Mạn Nghê cắn môi, chăm chú quan sát xem xét hần.

Tần Hạo Đông cũng nhìn cô, tròng mắt tươi cười, khóe môi khẽ nhếch, lại phù hợp với bộ dáng quyến rũ người.

Muốn hần không quyến rũ cô rất khó? Bởi vì người đàn ông này ngày cả cười một cái cũng sẽ dụ người, cô làm sao có thể như vậy làm khó hần đây? Hơn nữa, hần nói không sai, cô căn bản không chịu nổi bộ dáng cùng lời nói vừa rồi của hần, nếu như hần mỗi ngày đều dùng khẩu khí đó nói chuyện

cùng cô, cô không bị nôn chết mới là lạ.

Cho nên kết luận là, cô thà rằng bị hấn đối xử với cô như là với phụ nữ? (anh quả là cao thủ >_

Bởi vì, kỳ thực cô thích hấn đối với cô dịu dàng? Thích hấn ôn nhu nhìn cô với bộ dáng tươi cười, thích hấn lôi kéo tay cô đi ăn com mang theo khí phách cùng cung chiều của hấn, thích hấn dùng đôi mắt mê người kia thưởng thức nhìn bộ dáng của cô... Xong rồi! Cô sao lại dễ dàng bị vẻ đẹp trai làm cho mê hoặc trái tim, lại lần nữa bị rơi vào tay giặc sao? (chuẩn men đó chị ^^)

Chết tiệt! Đã hai mươi sáu tuổi đầu, thế mà sức miễn dịch đối với trai đẹp còn kém thành ra như vậy? (mới 26 mà chị, vẫn trong độ tuổi mê trai mù, ai mà chả thích cái đẹp, hehe em cũng không ngoại lệ a) Chỉ biết rằng, sớm biết như vậy cho nên cô mới kiên trì không cộng tác cùng cộng sự đẹp trai đó a!

Trời ạ! Cô sắp phát điên rồi!

Đứng dậy, Hạ Mạn Nghê đang tính nhanh chóng rời đi.

“Này.” Tần Hạo Đông nhanh tay lẹ mắt ngồi dậy đuổi dài tay lướt qua mặt bàn bắt được cô.

Tay của cô nhỏ nhắn mềm mại, lại phù hợp với lòng bàn tay dày rộng có một ít vết trầy của hấn, trắng nõn cùng ngăm đen, nhưng lại trở thành sự so sánh rõ ràng, hình ảnh nhìn cũng rất đẹp mắt, giống như trời sinh hai tay liền như vậy hòa hợp với nhau, trong phút chốc gọi lên cái gì đó.

Cô từ trên cao nhìn xuống đôi bàn tay đang giao nhau, lại xoay qua nhìn vào mắt của hấn, trái tim ở trong phút chốc nhảy loạn một cái, điều này làm cho cô trong nháy mắt đỏ mặt. Lại một lần nữa, Tần Hạo Đông nhìn thấy đáy mắt cô có ngượng ngùng và bối rối. Hấn không biết một phụ nữ hai sáu tuổi, tại sao lại có thể giống thiếu nữ mười bảy tuổi sinh ra then thừng cùng bối rối, nhưng mà hấn xác định, chính mình bởi vì vẻ mặt này mà trong phút chốc đối với người phụ nữ này tâm sinh ra dục vọng.

Không nên.....

Tần Hạo Đông bỗng dưng buông lỏng tay, nằm lại trên ghế dựa, nhắm mắt lại. Hấn nhất định là quá mệt mỏi nên mới có thể sinh ra loại ảo giác này, nhất định là vậy!

Hạ Mạn Nghê một hồi kinh ngạc, trong nháy mắt không thể hiểu đến tột cùng là xảy ra chuyện gì, vì sao người đàn ông này một giây trước còn muốn bắt cô ở lại, một giây sau lại muốn ném cô đi tựa như trốn tránh cái gì?

Không hiểu ra sao cả.....

Hấn rút cuộc dựa vào cái gì?

Hạ Mạn Nghê chớp mũi chua xót, trong lòng không tránh khỏi một hồi đau xót, đúng là rất khó chịu. (olala, yêu rồi)

Cô không nói gì thêm xoay người trở về phòng, ngầm hạ quyết định, bắt đầu từ bây giờ cách xa người đàn ông này một chút, để cho hấn coi cô như là đàn ông hoặc cấp dưới đi, đây mới là điều cô muốn, không phải sao?

Ngay cả nói chuyện cũng không có, cách một ngày Tần Hạo Đông đem cô quảng cho đoàn cổ vũ, một mình bay đến Thượng Hải, liên tiếp đi một tuần lễ, nghe nói hôm nay sẽ về công ty.

Đúng vậy a, là nghe nói, bởi vì cô căn bản không có hỏi hấn, hấn cũng không có dặn dò cô cái gì, thay vì nói cô là thư ký của hấn, không bằng nói cô là trợ lý cao cấp của hấn, không có để ý tới lộ trình công việc của hấn, cũng không kịp để ý, mà để ý cũng vô ích, vì trước khi hấn xuất ngoại đã sắp xếp đầy đủ ổn thỏa, công việc của cô so với núi còn cao hơn.

Bây giờ này, cô vất vả giống như con chó, các văn bản Ảp chất thành núi cần cô phiên dịch sang tiếng Trung và tiếng Anh, còn phải đem phần số liệu nhanh hoàn thành để có thể tổng hợp lại vào báo cáo, bởi vì cái này không chỉ giao cho Tần Hạo Đông cùng đoàn cổ vũ xem, mà còn phải gửi một bản cho tổng công ty bên Mỹ.

Mỗi ngày, cô đều làm việc từ sáng sớm đến đêm khuya, một đến mức ngày cả kính sát trùng cũng mang luôn, đành phải thỉnh thoảng ra cửa mới có thể dùng mắt kính gong đen, về sau cô phát hiện đeo mắt kính hiệu quả cũng không tệ, bởi vì có thể che đi hơn nửa khuôn mặt cô, dễ dàng che dấu mệt mỏi và cảm xúc, còn có gương mặt cô rất dễ dàng đỏ hay làm người khác hiểu lầm, coi như nhất cử lưỡng tiện. Thật mệt muốn chết rồi.....

Hạ Mạn Nghê tựa đầu trên mặt bàn, cảm thấy phút chốc đầu rất nặng cô sắp không nâng dậy được rồi. Liên tục nhiều ngày thức đêm làm cho thể lực cô sắp không thể chống đỡ được nữa rồi, bất quá cuối cùng cũng làm hết hơn một nửa số liệu, trước tạm thời có thể để cho đoàn cổ vũ triển khai hoạt động một số hạng mục, để Tần Hạo Đông sau khi về nước là có thể ngay lập tức tiến hành triệu tập hội nghị thảo luận chi tiết một chút hạng mục công việc rồi.

Hiệu quả công việc của cô, coi như là tạm thời che được miệng của những người trong đoàn cổ vũ.

Mặc dù bọn họ vẫn còn tức giận đối với việc cô lái Ferrari đi làm, bí mật lại vụng trộm nói xấu cô, chẳng qua ai quản được bọn họ nói khi gì? Xe Ferrari đúng là của người đàn ông tập đoàn Bắc Phong, căn bản chính là nhân tiện làm lễ vật mà thôi, bởi vì xe nổi tiếng dễ không sẽ hư hỏng a, cho nên nhờ cô giúp hấn lái xe ra khỏi cửa mỗi ngày, chắc, đảo ngược thành ân điển của cô rồi.

Hạ Mạn Nghê chớp mắt, muốn ngủ một lát, một trận thanh âm vừa nhỏ vừa the thé truyền vào lỗ tai cô.

“Tôi muốn tìm Tần Hạo Đông, gọi hắn lập tức đi ra gặp tôi!” Một người phụ nữ xinh đẹp cao ngạo, vắn eo lắc mông xuất hiện bên ngoài cửa phòng làm việc tổng giám đốc, cũng chính là nơi vừa nãy cô làm việc.

“Cô là ai vậy?” Hạ Mạn Nghê đem đầu ở trên mặt bàn ngược lên, hơi nhíu lông mày.

Thành thật mà nói, cô có chút không vui. Bởi vì đầu cô nặng sắp chết, rất muốn ngủ, người bình thường sẽ không chưa thông báo đã xông vào, nhưng mà dù sao người phụ nữ này cũng đã tiến vào, trừ bỏ nói chuyện cùng cô ta, Hạ Mạn Nghê cũng không tìm được biện pháp xử lý có thể đuổi cô ta ra ngoài.

“Cô không biết tôi sao?”

“Thật ngại, tôi mới từ New York tới đây không lâu, xin hỏi cô là?”

“Giang Tử Vân, tôi có gọi điện thoại đến, không chỉ một lần.”

Thì ra là Giang Tử Vân! Con gái một của tập đoàn Giang thị nắm giữ cán cân tàu thuyền trên biển từ bắc đến nam – Giang Tử Vân! Cô đã hỏi qua cô trợ lý, nghe nói là niềm vui mới của Tần Hạo Đông, hai người còn lên mặt báo, quan hệ không phải nhỏ. Đã như vậy, vẫn nên có lễ độ, nói thế nào cũng là phụ nữ của tổng giám đốc.

Hạ Mạn Nghê đứng lén, mang theo một chút áy náy nói. “Thật ngại, thì ra là Giang tiểu thư. Tổng giám đốc xuất ngoại còn chưa trở về. Tôi nhớ thời điểm nói chuyện điện thoại cùng Giang tiểu thư đã có nói qua, Giang tiểu thư thế nào còn đến đây một chuyến? Khiến cô uống công rồi, thật là xấu hổ.”

Giang Tử Vân nhìn Hạ Mạn Nghê một cái, một chút cũng không thích kiểu cười lạnh lùng trên mặt thư ký này, rõ ràng cô ta mới là thiên kim đại tiểu thư, không biết vì sao lại có cảm giác cô thư ký này so với cô ta còn cao ngạo hơn mấy phần, làm cô ta nhìn cực kì chướng mắt.

“Tôi đã hỏi rồi, hôm nay anh ấy sẽ trở về, không phải sao?”

Oa, không ngờ tin tức thật là nhanh a, xem ra trong công ty cô có tình báo viên mà.

“Có thể là vậy, Giang tiểu thư, nhưng mà tổng giám đốc còn chưa đến công ty.” Hạ Mạn Nghê vô cùng cung kính nói, trên mặt mười phần vẫn là biểu tình lạnh nhạt.

“Có thể? Cô làm thư ký kiểu gì vậy? Ngay cả ông chủ của mình lúc nào đến cũng không biết?” Giang Tử Vân vừa hỏi vừa quan sát căn phòng làm việc này, một đôi tay lục lọi sờ động sờ tây.

“Cái này, tôi không rõ lắm...” Hạ Mạn Nghê đột nhiên nhìn thấy Giang Tử Vân tiện tay cầm ở trên bàn một phần sổ liệu trong cặp muốn mở ra xem, liên tục không ngừng mở miệng ngăn lại. “Giang tiểu thư, phần văn kiện đó là văn kiện cơ mật!”

Giang Tử Vân nhìn cô. “Ý của cô là tôi không thể nhìn?” (bingo. hừ)

“Đừng, ngoại trừ tổng giám đốc những người khác không thể nhìn, Giang tiểu thư xin thứ lỗi.” Trên thực tế là cô Hạ Mạn Nghê ghét nhất người khác chạm loạn vào đồ của cô, không cần biết có phải là cơ mật hay không, không cho nhìn chính là không cho nhìn.

“Nếu như tôi nhất định muốn xem cũng không được sao?”

“Rất xin lỗi, tôi có trách nhiệm của tôi, tuyệt đối không thể để cho người khác xem phần văn kiện đó, nếu như Giang tiểu thư cứng rắn muốn xem, vậy tôi không thể làm gì khác hơn là đoạt lại nó.”

Thật là một đứa con gái không hiểu trên dưới!

“Vậy sao?” Giang Tử Vân cười một tiếng. “Như vậy hãy lại đây giành a, ngược lại tôi muốn nhìn Hạ thư ký có thể giao hoạt tới trình độ nào?”

Nói xong, Giang Tử Vân cúi đầu muốn mở ra cặp sổ liệu này, Hạ Mạn Nghê không thể làm gì khác hơn là sai bước đi về phía trước, trực tiếp đem cặp tư liệu từ trong tay cô ta lấy lại.

“Thật xin lỗi, Giang tiểu thư, cô thực sự không thể xem!”

Ba một tiếng, một bạt tai cứ như vậy trực tiếp lướt nhanh trên mặt Hạ Mạn Nghê, không chỉ đánh rớt mắt kính trên mặt cô, chiếc nhẫn ba carat trên tay Giang Tử Vân quẹt qua làm mặt Hạ Mạn Nghê bị thương (ngồi edit mà tức quá đi mất)

Đau a, nửa gương mặt nổi lên sưng đỏ, tiếp đó là đau rát. Hạ Mạn Nghê quả thật sắp phát điên, cô hơi híp mắt nhìn chằm chằm Giang Tử Vân, rất muốn tiến lên tóm tóc đối phương. Giang Tử Vân tựa hồ còn chưa ý thức được hậu quả của một cái tát đó, lập tức sững sờ ở nơi này. “Cái đó...”

“Nói xin lỗi! Lập tức xin lỗi tôi!” Hạ Mạn Nghê đưa tay xoa mặt ngày càng nóng, mấy lời này lần lần cắn răng nghiền lợi mà nói, thiếu chút nữa thì gặm thét với cô ta.

Vốn là có chút áy náy Giang Từ Vân thấy thư ký nhỏ này vậy mà lúc này hung ác, một bộ muốn đem cô ta ăn tươi nuốt sống, không khỏi hất cằm lên.

“Tôi không muốn, cô có thể làm gì?”

“Cô tốt nhất nhanh nói xin lỗi, nếu không tôi không dám bảo đảm kể tiếp sẽ xảy ra chuyện gì.” Cô Hạ Mạn Nghê cũng không phải là loại người dễ dàng bị ức hiếp, đời này chưa ai từng đánh cô. Người đàn bà này lại dám... Chết tiệt!

“Chính là không muốn!”

“Cô...” Hạ Mạn Nghê giận đến cắn răng một cái, một tay vẫn là đáp trả đối phương một cái tát. (mắt lòng mát dạ)

Giang Từ Vân trừng lớn mắt, hoàn toàn không thể tin được một thư ký nhỏ bé dám động thủ đánh mình, cô là người nào? Giang Từ Vân cao cao tại thượng! Cũng dám động thủ đánh cô? Đi chết đi loại đàn bà không biết trời cao đất rộng này.

Bạn đang đọc truyện *Thư Ký Không Lên Giường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Sau khi vào cửa Tần Hạo Đông chứng kiến cảnh hai người phụ nữ lôi kéo tóc tai, quần áo của đối phương, tất cả là hình ảnh hỗn loạn. “Hai người các cô đang làm gì?” Quả thật không thể tin vào ánh mắt của chính mình được, trước mắt một là thiên kim danh viện yếu điệu, một là người lạnh lùng, khí chất thanh cao, cá tính truyền thống bảo thủ của nữ thư ký, như vậy hai người làm thế nào lại đánh nhau?

Hơn nữa tình hình chiến đấu rất kịch liệt, hai người đều sắp trở thành người điên rồi.

Chắc, Tần Hạo Đông kéo môi, híp mắt, hai tay đặt ở trong túi quần, không biết nên khóc hay cười theo dõi bên này lại nhìn sang bên kia.

Hạ Mạn Nghê mở to mắt, từ trên mặt đất nhặt mắt kính đeo lên, đem lưng đưa về phía hấn. Còn lại Giang Từ Vân vừa nhìn thấy hấn, nước mắt liền rơi liên tục (nước mắt cá sấu), khóc hết trời đất chạy đến trước mặt hấn đất đầu tổ cáo. “Hạo Đông, cô ta đánh em! Đem mặt của em đánh sưng lên, tóc cũng kéo đứt, còn có anh xem này, âu phục Chanel của em toàn bộ bị cô ta xé rách rồi! Anh phân xử cho em! Anh nhất phải giúp em dạy dỗ thật tốt cô ta một chút! Thư ký này quả thực coi trời bằng vung! Đuổi cô ta đi! Không, em muốn kiện cô ta thương tổn em! Em nhất định phải kiện!”

“Cô tại sao lại xuất hiện ở đây?” Tần Hạo Đông theo bản năng cau mày, khỏe mắt cũng không tự chủ mà nhìn về phía Hạ Mạn Nghê đang đưa lưng về phía hấn.

Mặc dù cô đưa lưng về phía hấn, nhưng hấn nhìn cô hình như bẽ bộn nhiều việc, đầu cúi thật thấp trước ngực không biết đang chuẩn bị những thứ gì, dường như hoàn toàn không nghe thấy lời nói của Giang Từ Vân.

Mọi người đều nói muốn kiện cô, cô ở giữa nhưng lại không có phản ứng? Đến tột cùng là đang bận cái gì?

“Em tới thăm anh a, xuất ngoại cũng không nói cho em biết một tiếng, hại em tìm anh tìm thật khổ...” Giang Từ Vân nước mắt lưng tròng cả người tiến sát vào trong lòng ngực hấn.

“Tìm tôi làm cái gì? Tôi không có hẹn cô chứ?” Hấn không có đẩy cô ta ra, chỉ là tầm mắt vẫn rơi trên người phụ nữ đưa lưng về phía mình.

“Anh tại sao lại nói như vậy? Chẳng nhẽ anh chưa từng nghĩ đến em sao? Em nghĩ đến tâm của anh là đang đặt trên người em, chừng từng sao?” Giang Từ Vân giương mắt nhìn Tần Hạo Đông tựa như tổ cáo.

Tần Hạo Đông không thể làm gì khác hơn là đem con ngươi chuyển lên mặt cô ta, nhẹ nhếch khóe môi, đưa tay thay cô ta vuốt lại tóc, không trả lời vấn đề của cô ta.

“Tôi không thích công và tư bất phân, về sau không cần đến phòng làm việc của tôi tìm tôi, ần?”

“Ngoan, tôi ghét nhất là phụ nữ cứng đầu cứng cổ, cũng không thích phải động tay động chân với phụ nữ, cô tốt nhất nên sửa đổi một chút thói quen động thủ đánh người, nhất là đối với nhân viên của tôi.” (*vỗ tay*)

Cái gì? Giang Từ Vân chu cái miệng nhỏ nhắn nhìn hấn, muốn làm nũng, nhưng mà ánh mắt người đàn ông này đã không còn ở trên người cô ta.

“Hạ thư ký.” Tần Hạo Đông lên tiếng gọi Hạ Mạn Nghê.

Hạ Mạn Nghê thân thể cứng đờ, cũng không có xoay người lại. “Chuyện gì?”

Cô hiện tại cả người chật vật, mặt lại bị thương, tóc bị kéo rối loạn, quần áo thì càng không cần phải nói, cúc áo cũng bị gỡ bỏ mất hết rồi, hại cô bất cứ lúc nào cũng có thể lộ cảnh xuân ra ngoài, đây tất cả đều do Giang Tử Vân chết tiết làm hại. Trời ạ, cô đời này đại khái không giống hiện tại, giờ phút này bộ dáng không thể chịu đựng nổi, đánh chết cô cũng không muốn người khác nhìn thấy. Nhưng mà, cô bây giờ ngay cả cửa phòng làm việc cũng không ra được, nếu như cô cứ như vậy mà đi ra ngoài, thì mọi người sẽ nhìn thấy bộ dáng cô độc, thảm hại của cô rồi.

“Tôi hiện tại muốn đến chỗ giám đốc Vương, cô phải đi với tôi.”

Giám đốc Vương? Là ai a?

“Thật xin lỗi, tôi hiện tại không rảnh.”

Chắc, người phụ nữ này, thật không cho hấn mặt mũi.

“Đây là mệnh lệnh.”

Ra lệnh? Người đàn ông này thật đúng là sẽ tìm thời điểm bới móc! Hạ Mạn Nghê cắn môi, giận dữ nói. “Thân thể tôi không thoải mái, muốn xin nghỉ hôm nay.”

“Không thoải mái cũng phải đi, tôi nói rồi, đây là mệnh lệnh.” Tần Hạo Đông sắc mặt nghiêm nghị, không có nửa điểm nhượng bộ. Chỉ là, hấn mặt lạnh hiển nhiên chỉ hù được Giang Tử Vân ở bên cạnh, bởi vì chưa gặp qua bộ dáng nổi giận của hấn, cho nên Giang Tử Vân có chút bị hù sợ, lại càng không dám nói cái gì muốn hấn thay mình báo thù, người ta nói kẻ thức thời là người tài giỏi, hiện tại ngu dốt mới đi phiền não người đàn ông này, cô ta thông minh sẽ không làm như vậy.

Hạ Mạn Nghê lại không giống như vậy, từ đầu đến cuối cũng không nhìn mặt hấn, cho dù bản mặt hấn lạnh tới cực điểm, cô cũng không nhìn thấy, chỉ là nghe được hai từ mệnh lệnh, trong bụng liền nổi giận.

Hấn hướng về phía cô đi đến, Hạ Mạn Nghê tiếp tục đưa lưng về phía hấn, chính là không để cho hấn nhìn thấy vẻ mặt của cô.

Bỗng dưng, Tần Hạo Đông vươn tay chế trụ cổ tay mảnh khảnh, một tay kéo cô đi. “Hiện tại đi ngay, không có thời gian đâu.”

“Này, tôi không muốn, tôi không thoải mái, tôi muốn xin nghỉ, có nghe thấy không?” Hạ Mạn Nghê một tay bị hấn kéo đi, một tay khác còn phải vội vàng kéo cổ áo, không thể làm gì khác hơn là dùng miệng để kháng nghị.

Đáng tiếc, nam nhân này mất điếc tai ngơ, lúc lướt quá Giang Tử Vân đột nhiên dừng lại bước chân nói. “Tôi rất vội, cô có thể tự mình trở về đi thôi?”

Giang Tử Vân nhìn Tần Hạo Đông, đối với quan hệ giữa hấn và nữ thư ký trong lòng tràn đầy nghi ngờ. Hấn rõ ràng là đang hung dữ với thư ký kia, nhưng lại có thể dùng tay kéo tay của nữ thư ký, nhìn thế nào cũng thấy giống tình nhân cãi vã cáu kỉnh. Nhưng, cho dù trong lòng tràn đầy không muốn, ngay lập tức cô ta cũng không thể nói cái gì. “Em biết rồi, em chờ anh gọi điện, không được quên.”

Nói xong, trợn mắt nhìn Hạ Mạn Nghê một cái, vắn eo lắc mông đi ra ngoài.

Người vừa đi, Tần Hạo Đông vội kéo Hạ Mạn Nghê đi về phía khác –

“Tần Hạo Đông! Anh rốt cuộc muốn mang tôi đi đâu?” Người đàn ông này thoạt nhìn có vẻ lịch sự, nhưng khí lực thật lớn, cô căn bản là tránh không được tay của hấn.

Hấn không để ý tới cô, vẫn lướt qua một dãy hành lang, đi tới phía cuối hấn lấy thẻ từ ra mở cửa, trực tiếp mang Hạ Mạn Nghê vào phòng, sau đó đóng cửa lại.

“Nơi này là phòng nghỉ của tôi.” Nói xong, Tần Hạo Đông đi đến bên cửa sổ đem rèm cửa sổ kéo ra, không gian vốn u ám đột nhiên tràn đầy ánh sáng.

Căn phòng ước chừng lớn khoảng 30 bình, bày biện như một khách sạn sáu sao, xa hoa trang nhã thoải mái, cửa sổ sát đất có thể quan sát toàn bộ thung lũng Đài Bắc rộng lớn, giờ phút này vừa lúc là hoàng hôn, ánh tà dương trước cửa sổ trở thành phong cảnh đẹp nhất.

Cô nhìn có chút ngây người, bởi vì nơi này cảnh sắc tuyệt mỹ, làm cho người ta có chút tham luyến. Ngay lúc tầm mắt Hạ Mạn Nghê vẫn đang bị cảnh đẹp bên ngoài cửa sổ phân tán lực chú ý, đồng thời Tần Hạo Đông đã xoay người, ánh mắt bình tĩnh rơi vào khuôn mặt bị thương sưng đỏ, xuống chút nữa, thấy được hơn nửa cảnh xuân, cúc áo bị tháo ra khỏi cổ áo sơ mi, lờ mờ lộ ra khe rãnh của bộ ngực sữa trắng nõn no đủ xinh đẹp.....

“Anh đang nhìn cái gì? Đồ háo sắc!” Hạ Mạn Nghê ý thức được con mắt nóng rực của hấn, chậm rãi nửa nhip đưa tay nắm chặt cổ áo rộng mở.

Tần Hạo Đông cười một tiếng, con ngươi từ từ trở lại trên khuôn mặt tức giận của cô, không muốn giải thích cũng không muốn trốn tránh vừa rồi hấn thật sự đang nhìn cảnh đẹp của cô. Vẻ đẹp của phụ nữ, chỉ cần là đàn ông thì sẽ muốn nhìn, mặc dù là không cần thận nhưng hấn xác định không muốn dời ánh mắt đi.

Một lúc lâu, hấn đi tới tủ lạnh nhỏ lấy ra một túi chườm nước đá dùng khăn lông bao ở bên ngoài, rồi quay trở lại đưa cho cô.

“Dùng cái này đắp lên chỗ sưng của cô một chút đi.”

Hạ Mạn Nghê ngược mắt nhìn hấn một cái mới chịu mở miệng cự tuyệt, Tần Hạo Đông đã vượt lên trước cô một bước nói. “Nếu như không nghe lời, vậy thì để tôi đắp giúp cô, chọn một cái đi.” Hạ Mạn Nghê trừng hấn, nhận lấy túi chườm nước đá trên tay hấn rồi xoa lên mặt, bỗng chốc một cảm giác mát lạnh đem nóng rất trên mặt đẩy lùi, tạm thời cô thoải mái hơn rất nhiều.

“Cô có phải hay không nên.....”

“Tôi sẽ không nói lời xin lỗi! Đánh chết tôi cũng sẽ không bao giờ nói xin lỗi với người phụ nữ đó! Nếu như đó là yêu cầu của anh, tôi khuyên anh dừng lại, tôi không muốn nghe!”

Tần Hạo Đông khước môi khẽ giật, ánh mắt híp lại. “Cô ta còn muốn kiện cô. Cô không sợ sao?”

“Sợ cái gì? Tôi có thể công khai cho toàn thể giới biết, luật sư có thể giúp tôi theo kiện.” Trong tập đoàn Bắc Phong người nào mà không phải là nhân tài? Chỉ là cô có muốn mở miệng hay không mà thôi. “Nếu như anh nghĩ giúp người phụ nữ đó đánh đổ tôi, tốt nhất nên chuẩn bị đối đầu với tổng công ty bên kia đi.”

Người phụ nữ này, đang uy hiếp tổng giám đốc hấn đây mà.

Đến tận cùng, cô có từng đem hấn đặt ở trong mắt hay không? Xem ra, nhất định là không có rồi?

“Muốn đánh nhất định phải đánh thắng, nếu không sẽ không đánh, đem mình biến thành thế này thì giống cái gì? Cả đời tôi còn chưa thấy qua hình ảnh người phụ nữ xấu xí như thế này bao giờ.”

Cái quái gì thế này? Hấn đang chê cười cô sao? Bộ dạng vui sướng khi có người gặp họa căn bản là không muốn trách cứ cô, mà là giấu cợt. Không phải cười cô đánh nhau, mà là cười cô biết rõ thua rồi còn đánh, làm cho mình một thân nhếch nhác, không tự lượng sức, đúng không?

“Tại sao lại đánh nhau?”

Cô liếc hấn một cái. “Cô ta lục lọi đồ của tôi, cho nên tôi mới đoạt nó lại, sau đó cô ta vung tay tát tôi một cái, tôi muốn cô ta nói xin lỗi, cô ta lại không nói, tôi liền đánh trả, sau đó cô ta túm tóc tôi kéo quần áo tôi, tôi cũng làm y như vậy, dù sao, tôi tuyệt đối sẽ không nói lời xin lỗi.”

Tần Hạo Đông hơi mím môi, căn bản cũng không có ý định muốn cô nói xin lỗi.

Nhìn thấy cô bày ra không mặt bị thương, hấn một mực đè nén cơn giận của mình, bắt quá, điều này cô không cần biết.

“Vẫn còn rất đau sao?” Giọng nói trầm thấp ôn nhu quanh quẩn trong phòng. Con mắt hấn, chớp cũng không chớp rơi trên mặt cô. Dịu dàng như vậy, cũng chiều như vậy, ánh mắt này, khiến Hạ Mạn Nghê không khỏi đỏ mặt, trái tim vốn bình lặng không khỏi nhảy loạn, cũng sắp bật ra ngoài rồi. Cô né tránh đôi mắt hấn, nghĩ đến lúc mới đến đêm hôm đó uống trà ở biệt thự, thái độ đột nhiên trở nên lạnh nhạt, làm cô toàn thân không thoải mái. Loại cảm giác đó rất đáng ghét, cái cảm giác giống như bị người khác vứt bỏ.

Cô không thể không thừa nhận, hấn đi công tác suốt bảy ngày, hình ảnh như vậy, cảm giác như vậy giống như một cái gai ở trong cô họng, thế nào cũng không dễ chịu.

Hiện tại hấn đối với cô rất dịu dàng.

Cô không thể ngu ngốc động lòng.

Đúng vậy a, động lòng, cô không thể tin được chính mình vậy mà lại dùng tới hai chữ này, thế nhưng dường như so sánh hai chữ này rất chính xác tâm trạng rồi.

Rõ ràng, người đàn ông này không phải là một món ăn mà cô có thể ăn, thế nhưng bày ra trước mắt là một món ăn ngon miệng hợp khẩu vị, mùi thơm bốn phía, làm cho cô tâm không nhịn được, ngứa tay muốn trộm ăn một miếng cho đỡ thèm, biết rõ là nếu ăn có thể sẽ dị ứng hoặc là sinh nghiện, nhưng là vẫn nhịn không được.....

Chính là cảm giác như vậy. Chỉ là, cô càng ngày càng cảm thấy món ăn này ăn vào có thể sẽ đau bụng thật lâu, nếu đã như vậy, tốt hơn hết là một miếng cũng không nên ăn, ngay cả thử cũng không nên thử một chút.

Hạ Mạn Nghê đứng dậy. “Không phải nói muốn đến gặp Giám đốc Vương sao? Trước khi đi tôi phải sửa sang lại quần áo một chút, còn nữa, mặc dù tôi đã đem hơn phân nửa văn kiện chỉnh sửa lại, nhưng vẫn còn đồng công việc chờ tôi bắt đầu, nếu như không phải vô cùng cần thiết, tôi hi vọng tổng giám đốc tự mình có thể đi, không cần kéo tôi theo, tôi còn bề bộn nhiều việc.”

“Không có Giám đốc Vương.” Tần Hạo Đông bật cười. “Đó là cái cớ, muốn nhìn rõ ràng cô rốt cuộc có hay không bị thương ở chỗ nào, như vậy mà thôi.”

A? Hạ Mạn Nghê cả người kinh ngạc nhú mày.

Tâm, lại đang nhảy loạn.

Ngoài ý muốn, Tần Hạo Đông đưa tay lấy mắt kiếng trên mặt nàng xuống —

“Anh làm gì đấy?” Luôn động tay động chân như vậy, rất đáng ghét. Cô đưa tay muốn đoạt lại đồ đạc của mình, lại nghĩ đến mình hiện tại không thích hợp lộn xộn, tránh cho cảnh xuân lại bị người đàn ông này nhìn thấy, đành phải thôi.

“Mắt kiếng này rất xấu, đừng đeo.” Tần Hạo Đông lần nữa thuận tay đem mắt kiếng của cô bỏ vào trong túi áo ngực.

“Anh là trộm chuyên nghiệp à, lấy đồ của tôi làm cái gì?” Cô tức giận đến giậm chân. Nào có ai như vậy? Hắn là gì của cô? Luôn tịch thu đồ của cô, đầu tiên là trâm cài tóc, sau đó là mắt kiếng, (tiếp theo là cái gì thì em cũng chịu >_

Hắn cười một tiếng, bị cô mắng là trộm cũng không nổi giận.

“Tôi cận thị 4 độ, anh không trả tôi, bảo tôi làm sao báo cáo công việc? Lấy ra!” Cô một tay nắm cổ áo, một tay che mặt, chỉ có thể kêu la, động cũng không dám động, căn bản là tro mắt nhìn hắn không thể làm gì khác.

“Hạ thư ký rất chán ghét tôi sao?” Tần Hạo Đông đột nhiên mở miệng hỏi, ưu nhã thanh thản ôm ngực liếc nhìn cô.

A? Hạ Mạn Nghê sùng sốt một chút, không hiểu nhìn lại hắn. Thế nào đề tài đột nhiên chuyển đến vấn đề này a?

“Hắn là thực chán ghét?” Hắn miệng nói, chờ đợi câu trả lời thuyết phục của cô.

Không biết vì sao a, đột nhiên muốn trêu chọc cô thư ký đứng đắn của hắn một chút. Hơn nữa, cô quả thật không làm cho hắn thất vọng, giờ phút này bộ dạng ngây người, thật đúng là rất thú vị.

“Tại sao..... Đột nhiên lại hỏi như vậy?”

“Chỉ là muốn nói cho cô biết, nếu như cô rất chán ghét tôi, cứ tiếp tục ghét nữa đi, như vậy còn tốt hơn so với việc không cẩn thận yêu tôi.” Kinh ngạc, Hạ Mạn Nghê nhìn về phía hắn.

Trong nháy mắt như vậy, cô cảm thấy suy nghĩ giống như bị hắn nhìn xuyên thấu, làm cho cô buồn bực đến không có biện pháp hít thở.

Hắn nhìn ra cái gì sao?

Không thể nào! Cô không có lộ ra một chút xú biểu tình nào muốn ăn tươi hắn!

Nhìn thấy biểu tình này của cô, Tần Hạo Đông, thật vất vả mới mới nhận được cười.

“Ở chỗ này nghỉ ngơi một chút đi, tôi nghe nói mấy buổi tối cô thức tới khuya, tinh thần xem ra rất kém, chẳng qua là vừa mới chứng kiến cô đánh nhau cùng người ta, tôi nghĩ hẳn là vẫn còn chóng mặt được đi, cho nên ngủ một chút đi, tôi xử lý xong việc sau đó tới tìm cô, chúng ta cùng nhau về nhà.”

Cái gì cùng cái gì? Cùng nhau về nhà? “Tự tôi có lái xe tới.”

“Tôi không có lái xe tới, cho nên cùng nhau về nhà.”

Không muốn cũng không được nha? Hạ Mạn Nghê nhìn Tần Hạo Đông làm bộ phải đi, vội gọi hắn dừng lại. “Này, mắt kiếng của tôi!”

Tần Hạo Đông giờ giờ ta. “Mắt kiếng này trước hết để chỗ tôi, khi nào quay lại sẽ đưa cho cô, đi ngủ đi.” Nói xong, hắn tiêu sái xoay người rời khỏi phòng.

Không có mắt kiếng, cô chỗ nào cũng không thể đi, chuyện gì cũng không làm được.

Như vậy, hẳn là có thể ngủ ngon một chút chứ? Làm việc mà không biết nghỉ ngơi chỉ có phụ nữ ngốc!

Tần Hạo Đông nhìn toàn bộ văn kiện báo cáo được phiên dịch chi tiết trên bàn, không chỉ có đem kế hoạch văn kiện, Phi Siết bên kia gửi sang phân loại chính lý thật tốt, còn dùng bút đỏ chỉ rõ dưới những chỗ đối phương bên kia bố trí cạm bẫy, cũng thêm vào đó kẻ ra chi tiết hậu quả có thể xảy ra, đưa ra biện pháp khắc phục ở trên, nói rõ nếu như dùng phương thức khác để ký hợp đồng có thể tránh khỏi tình trạng đó.....

Người phụ nữ kia, làm thư ký cũng có năng lực đi, khó trách, tổng công ty bên kia lại bỏ ra số tiền lớn mời thư ký nhỏ bay tới Đài Loan. Một thư ký nhỏ, có bao nhiêu bản lĩnh đây? Trời mới biết! Phàm là người có năng lực, ở Bắc Phong không nên bị mai một, không phải sao? Cô sao có thể cam tâm khuất phục ở vị trí này? Mặc dù là một thư ký rất được trọng dụng, nhưng vẫn chỉ là thư ký a!

Nghĩ đến đây, Tần Hạo Đông cầm điện thoại trên bàn gọi sang nước Mỹ —

“Này, tôi là Thụ Á Phong đây.” Điện thoại truyền đến thanh âm của người hiền nhiên vẫn còn đang trong giấc mộng, giọng nói nghe vô cùng lười biếng, nhưng lại không làm giảm sự ưu nhã mê người đặc biệt từ tính một chút nào.

“Tôi là Hạo Đông.”

Đối phương giống như giạt mình chột thanh tỉnh, dừng một lúc mới nói. “Xảy ra án mạng rồi sao?”

Bằng không tiểu tử này không có việc gì, sao sáng sớm quấy nhiễu giấc ngủ yên lành của hắn làm cái gì? Không biết Đài Loan và nước Mỹ có sự chênh lệch thời gian sao?

Tần Hạo Đông nói. “Nếu là như vậy, người tôi nên tìm là cảnh sát, không phải cậu.”

“Nói trọng điểm đi.”

“Hạ Mạn Nghê thật sự chỉ là một thư ký sao?”

“Cái gì?” Sáng sớm gọi điện thoại tới âm ỉ hắn ngủ chỉ vì chuyện này?

“Tại sao cậu không thăng chức cho cô ấy?”

Thật lâu. Bên kia Thụ Á Phong mới cười khẽ một tiếng. “Người không phải hiện tại mới phát hiện năng lực cô ấy hơn người chứ? Cô ấy tới Đài Loan cũng đã tám ngày rồi, cậu không khỏi biết quá muộn một chút rồi chứ.”

“Tôi đi công tác ở Thượng Hải bảy ngày, hôm nay vừa trở về.”

“Trả lời vấn đề của tôi, ông chủ Phong.” Hắn gọi điện thoại cho cậu ta, cũng không phải để nghe cậu ta cười nhạo.

“Tiểu Nghê không muốn thăng chức a, cô ấy nói thích làm công việc thư kí, miễn là cho cô nhiều tiền là được rồi, những chức vụ và danh tiếng khác cô quan tâm, bởi vì mục đích cuối cùng của cô ấy là tìm một người chồng xứng đáng để gả cho, trước khi kết hôn đều là thời kỳ quá độ mà thôi, bảo tôi không cần đặt quá nhiều kỳ vọng lên người cô ấy, ngoại trừ tìm giúp cô ấy một người chồng tốt ở bên ngoài, không nên nghĩ thay đổi tư tưởng méo mó của cô, cô ấy nói với tôi như vậy đấy.”

“Nghe qua ông chủ Phong rất quen thuộc nha! Tiểu Nghê? Cô ấy không phải đều muốn gọi mình là Hạ tiểu thư sao?”

Hắn vĩnh viễn không quên được bộ dáng thờ phỉ phò của người phụ nữ kia, cô muốn gọi mình là Hạ tiểu thư.

Thụ Á Phong nghe vậy cười sang sáng ra tiếng. “Nghe quá có chút ghen ghét, Hạo Đông, cậu sẽ không phải coi trọng Tiểu Nghê chứ? Tôi đây cũng không tán thành, cậu đã từng ly dị còn có một con trai, tuyệt đối không phải là người chồng lý tưởng được chọn của Tiểu Nghê, khuyên cậu sớm dẹp ý định này đi. Tiểu Nghê không phải phụ nữ bình thường, cô ấy truyền thống lại bảo thủ, cùng một người đàn ông sẽ ở chung từ đầu cho đến cuối, cho nên. Cậu không thích hợp với cô ấy, hiểu không?”

“Đầu óc cậu bị bẻ à? Tôi có nói là cưới sao?” Hai chữ tái hôn, do chính cậu ta nói ra thật đúng là hết sức chói tai, mấy năm này, hắn chưa từng nghĩ tới để trong lòng một người phụ nữ nào nữa, hôn nhân, một lần là đủ rồi đi? Không cần tiểu tử này bận tâm nhắc nhở lần nữa, hắn Tần Hạo Đông cũng sẽ không lại vì bất kỳ người phụ nữ nào nhảy vào ngõ cụt hôn nhân.

“Nhất định, vừa mới bảo cậu đừng nghĩ động đến cô ấy, một ngón tay cũng không thể động vào.”

Chắc, một ngón tay cũng không thể động? Thật là càng nói càng thái quá. Thụ Á Phong có phải hay không đối với cô quá bảo hộ a?

“Cậu đem cô ấy sống ở thời cổ đại sao? Không cần thận sở tay cô một cái, thì muốn đàn ông cưới cô, này. tiểu thư khước các?”

Thụ Á Phong trầm ngâm một lát, bao hàm thâm ý mà nói. “Không sai biệt lắm, là như thế. Trừ phi cậu hi vọng cô ấy yêu cậu, cậu cũng tính toán muốn kết hôn với người ta, nếu không, nhớ, một ngón tay cũng không được động vào cô ấy.” Tần Hạo Đông chau mày, thế nào nghe được những lời này làm cho hắn không thoải mái.

Hôm nay Thụ Á Phong, hành vi thực sự rất quái lạ rồi, năm lần bảy lượt cường điệu Hạ Mạn Nghê không thích hợp với hắn, nhắc nhở suy nghĩ của hắn không nên động vào cô, chẳng lẽ cậu ta cho rằng hắn Tần Hạo Đông là đang phát dục sao? Tùy tiện một người phụ nữ đến gần hắn sẽ nhào tới? Quá buồn cười, nếu quả thật là như vậy, hắn hiện tại không biết mình đã kết hôn bao nhiêu lần rồi!

“Nếu như sợ tôi ăn luôn cô ấy, tại sao còn nhất định đem cô ấy điều đến bên cạnh tôi phụ trách dự án này?” Bắc Phong lớn như vậy, cũng không tin chỉ có mình cô thông thạo ngôn ngữ Ả-rập.

“Tôi cũng thực luyện tiếc, chỉ là không có biện pháp, bởi vì cô ấy là sự lựa chọn tốt nhất, dự án này rất lớn, một chút sai lầm đều không được, nên tôi chỉ tin tưởng và giao nhiệm vụ cho cô ấy.”

“Ông chủ Phong, cậu sẽ không phải là. . . Thích cô ấy chứ?” Thụ Á Phong là nhân vật nào? Sẽ như vậy mà tin tưởng một người, hơn nữa còn là phụ nữ, thật sự là quyết định bất ngờ đến cực điểm. Rất khó đoán như vậy, bởi vì bên trong lời nói của hắn mang theo sự cưng chiều đối với cô. Điện thoại bên kia lần nữa truyền tới tiếng cười sang sáng. “Tôi dĩ nhiên thích, còn từng cầu hôn với cô ấy nữa, nhưng là cô ấy không lấy, nói tôi là một người không có máu không có nước mắt, trừ phi mắt của cô mù mới có thể lấy tôi.”

Tần Hạo Đông nghe được một đoạn này, ngay cả hắn cũng không dám tin tưởng những lời này từ trong miệng người đàn ông Thụ Á Phong nói ra —

Chương 4

Người phụ nữ này thật có chí khí! Tần Hạo Đông nhìn trên ghế salon chỗ lún xuống nơi Hạ Mạn Nghê ngủ, khoe môi không tự chủ gọi lên một đạo vòng cung. Trong thiên hạ, phụ nữ có thể thẳng thắn cự tuyệt Thụ Á Phong cầu hôn đại khái chỉ có mình cô thôi? Không phải hẳn đang nói, nếu như hẳn Tần Hạo Đông xưng tụng chính là rỗng, vậy Thụ Á Phong nhất định là người cao nhất (ý anh này vua chứ gì?), toàn bộ tài sản lên đến mấy trăm tỷ, tùy tiện nháy mắt một cái cũng có thể thay đổi cuộc sống của một người.

Thế nhưng cô lại cự tuyệt một người đàn ông như vậy, đến tột cùng cô muốn loại đàn ông như thế nào đây? Hẳn không khỏi có chút tò mò.

Nhưng mà làm cho hẳn tò mò là Thụ Á Phong coi trọng người phụ nữ này ở điểm nào? Dĩ nhiên lại cầu hôn cùng cô? Chắc, không thể tưởng tượng nổi. Người phụ nữ này đẹp thì có đẹp nhưng lại không gọi là tuyệt sắc, thoát nhìn tôn quý ưu nhã, trên thực tế tính khí không tốt lắm lại biết đánh nhau với phụ nữ, lời nói không dễ nghe, luôn cao cao tại thượng như vậy, bao giờ cũng mặc một thân màu tối, mặc kệ nhìn chỗ nào, đều không hấp dẫn người a.

Trừ bỏ, cô ấy thường thường có bộ dáng xấu hổ đỏ mặt.....

Trừ bỏ, cô ấy bên ngoài là kiên cường hiếu thắng thật ra trái tim rất yếu đuối dễ bị lay động.... Còn nữa, cô luôn luôn ảm đạm nước mắt ở trong viên mắt.

Là như thế này sao? Bởi vì cô bề ngoài kiên cường cao ngạo không cẩn thận biểu hiện ra yếu ớt, rất khó để không xem cô là phụ nữ.

Thụ Á Phong cũng là như vậy đi? Không giải thích được, rất khó để vừa thích đã làm cô lệ thuộc ngay lập tức, luôn sẽ đem cô chăm sóc như phụ nữ.

Loại cảm giác này quá xa lạ, xa lạ đến mức làm cho hẳn sợ. Bởi vì hẳn đã sớm chết tâm, sau đó đụng phải người phụ nữ này, còn loáng thoáng cảm thấy nhịp tim. Cho là ảo giác, giống như hèn nhát dường như hôm sau thuận tiện chôn tránh thật xa, còn có ý dời đến một tuần lễ mới trở về, không nghĩ tới, khi trở lại để cho hẳn nhìn thấy cô cùng người phụ nữ của hẳn đang đánh nhau, ha ha. Thật sự là..... Tần Hạo Đông nhìn thấy là gương mặt bị quệt làm cho bị thương, thật may là đã bôi sưng, dấu vết cũng không sâu, vẫn còn là một gương mặt xinh đẹp.

Cô thật là một muốn chết rồi sao? Nằm trên ghế salon ngủ rất sâu, ngủ thẳng từ xế chiều đến đêm khuya, nếu như còn để cho cô ngủ trên sofa tới sáng, ngày mai chắc hẳn cô sẽ bị đau lưng rồi.

Nghĩ tới đây, Tần Hạo Đông tiến lên ôm lấy cô, hướng tới giường lớn mình thường nghỉ ngơi hàng ngày, đem cô nhẹ nhàng đặt ở trên giường, thay cô đắp chăn, còn mình trở lại trên ghế sofa ngồi, cầm điện thoại lên gọi một cuộc điện thoại về nhà! (gian tình trong văn án. Haha)

“Lão Trần, tôi cùng Hạ tiểu thư hôm nay không trở về, Tiểu Ân ngủ chưa? Giúp tôi chuyển lời đến mẹ Lâu một tiếng, nói cho bà biết sáng sớm ngày mai đưa Tiểu Ân đi học, sau đó thay Hạ tiểu thư mang một bộ quần áo sạch sẽ tới đây.....”

Hạ Mạn Nghê quả thật không thể tin được chính mình lại ngủ cả đêm mới tỉnh ở trong phòng nghỉ ngơi của tổng giám đốc, đây hết thấy tội lỗi đều do kẻ chủ mưu là Tần Hạo Đông, là hẳn nói sẽ gọi cô dậy rồi cùng nhau về nhà nhưng không có, còn để cho cô cứ như vậy cho tới bình minh, ghé thăm hơn chính là còn nói mẹ Lâu sáng sớm mang quần áo tới đây. Hiện tại thì tốt rồi, không chỉ mẹ Lâu, lão Trần biết cô và Tần Hạo Đông ở “qua đêm” cùng nhau, ngay cả cảnh vệ dưới lầu cũng biết Hạ thư ký cùng tổng giám đốc cả đêm không về, cô nam quả nữ ở chung cả đêm tại phòng nghỉ ngơi của tổng giám đốc.

Tiếp đó, liền từ một đêm này cho đến sáng sớm hôm sau, bắt đầu tin đồn Hạ thư ký leo lên giường tổng giám đốc, lời đồn đại này đã lan khắp các phòng làm việc trong tòa cao ốc.

Thực sự sắp điên rồi! Gặp quý, lời đồn đại ngu ngốc! Loại này nhảy xuống Hoàng Hà cũng không rửa sạch tiếng xấu, coi như cô thủy chung giữ vững trăm mực cũng không khiến những lời đồn đại này ngừng lại được, ngược lại càng truyền xa, đến tổng công ty bên Mi cũng truyền đi xôn xao.

Điện thoại di động vẫn vang, điện thoại trên bàn cũng vẫn vang, khắp thiên hạ người tò mò chuyện của người khác luôn là nhiều đến đếm không hết, khỏi phải nói những người kia có hay không được tính là phụ nữ của Tần Đại tổng giám đốc, từng bước từng bước gọi điện thoại tới mắng cô không biết xấu hổ, quyền rũ đàn ông của họ.

“Đừng, tôi lên giường của hẳn, không có biện pháp, ai bảo hẳn chỉ cần tôi không cần cô chứ?” Lạnh lùng nói xong, Hạ Mạn Nghê cúp điện thoại.

“Đừng, tôi chính là bộ dáng phong tình vạn chủng, nếu không Tần Đại tổng giám đốc làm sao sẽ quỳ gối dưới váy tôi? Cô chấp nhận số phận đi.” Lại cúp điện thoại.

Điện thoại lại vang —

Hạ Mạn Nghê không muốn chờ đối phương mắng xong, liền nói: “Xin chào, tôi chính là thư ký Hạ leo lên giường tổng giám đốc, không thể nhịn leo lên

trên giường của hắn, chính các cô không làm được thì đi úp mặt vào tường sám hối là được rồi, không cần gọi điện thoại tới đây phiền tôi!”

Rắc một tiếng, lại treo.

Treo treo treo, lại treo treo treo —

“Không cho phép chuyển điện thoại vào đây, nếu không tôi đi ra ngoài giết chết anh.” Cuối cùng Hạ Mạn Nghê trực tiếp găm thét với tổng đài điện thoại.

Phê bình cô cao ngạo tự đại, danh hiệu cái rắm thối cũng có thể, tại sao cô hết lần này đến lần khác tuân thủ nhiều năm giữ vững trình tiết a? Bởi vì cô còn muốn giữ danh tiếng để đàn ông có gia cảnh tốt đến tìm hiểu, hiện tại cái gì cũng bị phá hủy, thế này tất cả đều là lỗi của Tần Hạo Đông!

Giận đến thực sự muốn giết người. Giận đến muốn khóc — Hạ Mạn Nghê để đầu ở trên bàn, gõ lại gõ (đau lắm chứ), mũi dâng lên chua xót, hốc mắt cũng chát chát đau nhức, cô cắn môi lại cắn môi, nhất định không để bản thân mình chịu thua kém mà khóc lên.

“Tần Hạo Đông đáng chết!” Vừa mắng, đầu vừa gõ gõ lên mặt bàn.

Cô là heo à, làm sao ngu ngốc đến mức ngủ không tỉnh?

“Tôi hận anh chết đi được!” Lại gõ gõ, xem có thể hay không khi tỉnh lại phát hiện đây chẳng qua chỉ là một giấc mơ?

Bộ dạng được lắm, cứ như vậy tự mình chạy đến Thế Mậu hợp, ném một mình cô ở đây bị người ta mắng thành dâm phụ! Căn bản không phải là đàn ông mà!

Một đôi bàn tay đột nhiên duỗi đến, ngăn ở giữa cái trán của cô và mặt bàn.

“Đừng gõ nữa, cái bàn sẽ hỏng mất.”

Gặp quý! Cái bàn sẽ hỏng? Hạ Mạn Nghê ngẩng đầu lên —

Chính là con heo kia, con heo phá hủy đền thờ trình tiết của cô! (^___^)

Cô hẳn là nên lập tức nhảy dựng lên, hai tay kéo cổ áo hắn, rồi thường cho hắn mấy cái tát! Cô đều nghĩ xong, nhưng mà không nghĩ tới cô vừa nhìn thấy người đàn ông này xuất hiện trước mặt, thân thể nặng nề không thể đứng lên, bàn tay cũng không giơ lên được, ngược lại, nước mắt từng hạt một cứ như vậy bất ngờ rơi xuống. ... Tâm Tần Hạo Đông như cứng lại, không thể nói rõ giờ phút này trong ngực là muốn ngăn cảm xúc gì, bất quá cũng chỉ là một người phụ nữ rơi lệ mà thôi, có cần thiết nhéo tâm hắn như vậy, theo đau khổ của cô cùng chìm xuống đáy cốc sao?

“Không phải là chuyện to tát, lớn lao gì, thế nào lại khóc thành ra như vậy?” Hắn đem tay trở về trong túi quần, chính là ở trên cao cúi xuống nhìn cô, chịu đựng không có thay cô lau nước mắt.

Vừa mới đứng ở cửa phòng làm việc, nghe được rất rõ ràng cô nói chuyện điện thoại với người khác, đang định khen cô giỏi, kết quả căn bản chỉ là một con cừu khoác da cáo, trước mặt người khác thì kêu gào, sau lưng người ta thì vụng trộm trốn đi khóc, nếu như hắn không đi vào, sợ rằng cô đem đầu mình gõ cho đến hỏng mới thôi.

“Không phải chuyện lớn? Quý tha ma bắt anh! Chuyện có phải to lớn hay không là do tôi quyết định, không đến lượt anh! Anh là người nói chuyện không uy tín! Tại sao có thể để cho tôi ở lại phòng nghỉ của anh ngủ cả đêm? Từ này tôi mất hết thanh danh, còn người đàn ông tốt nào dám lấy tôi? Làm sao anh có thể như vậy.” Hạ Mạn Nghê nức nở, nước mắt rơi so với bão táp còn mãnh liệt hơn, cô mặc kệ lau cũng không lau.

“Chính anh danh tiếng xấu, sao còn kéo tôi xuống nước? Anh là có ý? Nhất định là có ý? Ghê tởm. Người đàn ông xấu xa này. ... Thật xấu.? Nhiều tiếng lên án, khiến Tần Hạo Đông thật không biết nên khóc hay cười. Thanh danh của hắn xấu như vậy ư? Sẽ không phải chứ? Một đồng phụ nữ gọi điện thoại tới là người nào hắn cũng không rõ lắm, chỉ là hắn cùng phụ nữ đã gặp mặt luôn hảo tụ hảo tán, cũng có rất nhiều nhưng chưa đến mức trở thành ngựa giống đi, thích hắn có một đồng người cũng đem lỗi tính hết trên đầu hắn sao? Hắn cũng là vô tội a?

Thôi, cùng người phụ nữ này nói rõ phải trái? Không cần thiết.

Nói rồi chỉ sợ cô cũng sẽ không tin? Cần gì phải tốn nhiều miệng lưỡi?

“Đi thôi.” Tần Hạo Đông đột nhiên đưa tay đem cô từ chỗ ngồi kéo lên.

“Làm gì? Anh buông tay!” Hạ Mạn Nghê khom người lui về phía sau, ý đồ ổn định thân thể không để cho hắn lôi đi, một tay còn bắt được góc bàn.

Tần Hạo Đông nhếch lông mày, cảm thấy hình ảnh này thật buồn cười.

“Tôi không phải thú dữ, không đáng sợ đến như vậy, Hạ thư ký.”

“Trước nói cho tôi biết anh muốn làm gì?” Vẫn là nắm góc bàn chết cũng không thả.

Tần Hạo Đông buồn cười nhếch môi, lạnh nhạt nói: “Ăn cơm.”

“Cái gì?” Cô ngây ngẩn cả người, quả thật không thể tin được cô khóc thành ra như vậy rồi, người đàn ông này lại đối bụng chuyện nhỏ như vậy mà làm như lớn? Thật quá đáng, rất rất quá đáng! Tại sao có thể không quan tâm đến tâm tư phụ nữ như vậy?

Không, không đúng, cô không phải là phụ nữ của hắn, là thư ký của hắn, nhưng bất kể như thế nào, là chủ tại sao lại có thể coi thường ủy khuất của cấp dưới chứ? Hơn nữa đây lại là người vẫn đi theo bên cạnh hắn chứ!

Tâm, lại bị tổn thương.

Giống như, cô đối với phản ứng của hắn rất kỳ vọng, đúng không? Bởi vì lý do này cho nên mới tức giận hơn sao?

“Có thể đi được chưa?” Tần Hạo Đông chớp mắt.

“Thật ra tính nhẫn nại của tôi có giới hạn, ngàn vạn lần không được khảo nghiệm tôi bất cứ chuyện gì.”

Cái gì?

Nghe không hiểu, cô chớp mắt nhìn hắn.

Vẫn còn nói được lời nói mập mờ, là có ý sao? Rất giống là như thế.

“Là ra lệnh, thư ký Hạ.” Tần Hạo Đông không muốn cùng cô mất to trừng đôi mắt dằm lẹ nữa.

“Theo tôi đi ăn cơm, tôi rất đói bụng.”

Nhà hàng kiểu Pháp cao cấp, trừ giá cả đắt, phong cách tao nhã, bên ngoài cây xanh tươi đẹp, cảnh vật xung quang làm cho người ta có cảm giác thoải mái, cực kỳ yên tĩnh và riêng tư khi dùng cơm, trên mặt sàn của nhà hàng là thảm trải sàn dày và mềm mại màu đỏ thẫm, rèm cửa sổ là màn che dày chất liệu tơ tằm, mặc dù dày nhưng xúc cảm vẫn mềm mại như cũ không thấy nặng nề cồng kềnh, mỗi bàn ăn cách một cự ly ngắn, ở giữa dùng các sợi tơ màu đỏ xinh xắn để ngăn cách, ngọn đèn nhu hòa mà đẹp, cộng thêm ngoài cửa sổ có thể nhìn thấy cảnh đêm Đài Bắc, tối nơi này dùng cơm tuyệt đối chỉ là người có tiền, có quyền.

Hạ Mạn Nghê nhìn trước mặt một đồng thức ăn giống như núi đồng dạng là món ngon, một bàn đầy ắp thức ăn lại liếc trộm Tần Hạo Đông, ánh mắt không khỏi lướt nhanh lên mặt hắn.

Đúng lúc Tần Hạo Đông gương mặt đang cười, một đôi mắt sáng ngời, trông mắt chớp cũng không chớp nhìn lại cô.

“Nhanh ăn đi, ăn nhiều một chút.”

“Tổng giám đốc không phải rất đói bụng sao?” Nhưng mỗi đĩa ở trên bàn hắn đều đưa cho cô, là như thế nào? Cảm thấy cô có thể tiêu diệt hết sao? Mặc dù bụng của cô xác thực hơi đói rồi. “Thư ký Hạ phải ăn no trước, tôi mới có thể ăn được a, dù sao hôm nay là đặc biệt để hỏi thăm thư ký Hạ, cho nên, nhanh ăn đi, đừng làm cho tôi áy náy.”

Hỏi thăm? Áy náy?

“Tôi nghĩ đây là mệnh lệnh?”

Hắn cười, ánh mắt chớp cũng không chớp lấy một cái nhìn cô một hồi lâu mới nói: “Là ra lệnh, nhưng đây là bởi vì không muốn làm cho mình hổ thẹn nên ra lệnh.”

Hạ Mạn Nghê gạt mình, nhìn thẳng vào mắt người đàn ông này nghiêm túc lại dịu dàng, tâm đúng là ngượng ngùng, một chút đỏ ửng vô ý nhiễm lên gò má.

“Tha thứ cho tôi đi, tôi chỉ là không nỡ đánh thức cô mới để cho cô ngủ một đêm ở phòng nghỉ ngơi, không muốn thành như vậy, làm cho cô bị quấy nhiễu, tôi xin nhận lỗi.” Tần Hạo Đông nhìn cô đỏ mặt, cố gắng bày ra bản thân mình rất áy náy.

“Hay là muốn tôi ở chỗ này quỳ xuống xin lỗi cô?” Cái gì? Hạ Mạn Nghê tâm nhảy dựng, đang suy nghĩ hắn chắc không phải nói đùa đâu chứ, Tần Hạo Đông đã đứng lên, chân dài khề cong đã quỳ xuống trước mặt cô! Hạ Mạn Nghê nhảy dựng lên, đánh rớt dao nĩa thìa cái gì cũng không quản được, lấy hai tay đỡ hắn ngăn cản hắn thật sự quỳ xuống trước mặt cô —

“Anh đừng như vậy! Thật sự không cần như vậy! Trời ạ, anh ngàn vạn lần đừng quỳ với tôi, tôi còn muốn sống lâu một chút, còn nữa, như vậy rất mất thể diện.” Cô nhìn xem bốn phía, quả thật có mấy đôi mắt đang hướng đầu nhìn về phía này, thì thầm to nhỏ.

“Là tôi mất thể diện, cũng không phải cô.”

Đúng vậy a, đúng vậy a. Liên quan gì tới cô đây? Hắn muốn quỳ thì cứ cho hắn quỳ đi, như vậy không phải cũng có thể tiêu mối hận trong lòng cô sao? Cô đang đề ý đến thể diện thay hắn sao?

sr mọi ng. sáng này trông đura cháu nên giờ mí post đc. mình làm xong chương 6 rồi truyện có 9 chương và 1 vĩ thanh.

“Dù sao, không cho phép anh quý!” Hạ Mạn Nghe giậm chân, lời nói của cô luôn sắc bén, không biết vì sao lại luôn kém cỏi trước mặt người đàn ông này. “Anh dám quý, tôi cả đời cũng sẽ không tha thứ cho anh!”

Ha, nha đầu ngốc, lại một lần nữa bị hấn lửa. Quả thật là miệng dao găm tâm đầu hũ a, (tức là miệng lưỡi sắc bén nhưng tâm lại mềm yếu ý mà), phụ nữ như vậy nhất định sẽ chịu thua thiệt. Tần Hạo Đông thầm cười, mắt dừng ở trên mặt cô hết sức dịu dàng. Cô bị hấn nhìn thế tim đập mạnh và loạn nhịp, bàn tay đỡ hấn buông lỏng ra, giống như là đụng phải cái gì rất nóng, lao đảo nghiêng ngã ngồi trở lại chỗ cũ.

Trái với phản ứng hoảng hốt của cô, Tần Hạo Đông lúc trở lại chỗ ngồi cử chỉ quả thật chính là thông dong ưu nhã lại tôn quý, giống như hấn căn bản không có làm chuyện mất mặt vừa rồi, hơn nữa, người làm sai không phải hấn mà là cô. (>_

“Gọi bình rượu uống đi, coi như là xin lỗi.” Tần Hạo Đông gọi người bồi bàn. “Mang chai rượu đỏ lâu đời nhất trong nhà hàng tới đây.”

“Vâng, xin chờ một chút.” Người bồi bàn nói xong cung kính lui xuống.

Nghe nói, người phụ nữ này tâm tình không tốt liền thích uống rượu vang, nói là làm đẹp dung nhan, hơn nữa có thể đem phiền não quên hết.

Nếu uống rượu có thể làm cho người phụ nữ này quên mất phiền não, như vậy... Hấn đành theo tới cùng thôi. So với phụ nữ, từ lượng của hấn hấn là có thể ứng phó được mới đúng,....(chep. chep. anh không biết uống rượu. mất mặt quá)

Hạ Mạn Nghe không nghĩ tới từ lượng của người đàn ông này lại kém thành ra như vậy.

Mới 3 ly rượu vang vào bụng, người đàn ông này đã bắt đầu say nói lảm nhảm, thường xuyên dùng mắt mình nhìn chăm chăm cô, nói cô xinh đẹp lại tàn bạo vô cùng (nguyên cv đây ạ), cùng phụ nữ đánh nhau thái độ vô cùng hung hãn, lúc nghe điện thoại mừng chửi người nói mình là phong tình vạn chủng mới có thể leo lên giường hấn, toàn bộ đều đáng yêu cực kỳ.....

“Tôi thích, cô rất đặc biệt a, Mạn Nghe.... À, không đúng là thư ký Hạ, chỉ có thể gọi là thư ký Hạ, đúng? Thân ái? Tôi không có gọi sai... Thư...ký... Hạ, đúng không?” Tần Hạo Đông hướng về phía cô cười cười, nửa tỉnh nửa say nổi lên tính trẻ con của hấn, hết lần này tới lần khác cười đến mê người như vậy.

Nhờ quản lý nhà hàng giúp cô một tay đưa hấn lên xe taxi, Hạ Mạn Nghe xin lỗi với quản lý Tiểu Tiểu. “Cảm ơn cậu, phiền toái rồi.”

“Đây là điều tôi phải làm. Xin đi thông thả, hoan nghênh lần sau lại đến.” Quản lý khom người, cung tiễn bọn họ rời đi.

Xe rời đi ước chừng một km, người đàn ông đột nhiên lên tiếng. “Xe của tôi đâu? Tôi muốn lái xe của tôi về nhà.” Tần Hạo Đông day day huyết thái dương, nửa mở nửa nhắm nghiêng mặt sang bên nhìn Hạ Mạn Nghe.

“Anh không thể lái xe, tôi cũng không thể.” Cô so với hấn uống nhiều hơn mấy chén, cả người choáng váng nhưng thần trí vẫn còn rất thanh tỉnh.

“Tại sao? Cô say sao?” Hấn lần nữa nhắm mắt lại.

“Tôi không có say, là anh say.”

“Ai nói tôi say?”

Nghe giống như thật không có say.

Hạ Mạn Nghe buồn cười nhìn gò má hấn không có phản bác, theo ý của hấn, dù sao tất cả người say cũng sẽ nói mình không có say, hấn cũng không phải là thứ nhất.

Ngồi ở bên cạnh Tần Hạo đông đột nhiên bắt được tay của cô ——

Cô theo bản năng muốn rút về, thế nhưng hấn lại nắm chết cũng không thả. “Tay của cô thật ấm áp cũng rất xinh đẹp, làm cho người ta không cẩn thận nắm, cũng không muốn buông tay nữa, cô biết không? Cùng hồ ly tinh không có khác biệt.” Thời điểm hấn nói câu này mắt vẫn như cũ nhắm lại, giọng nói rất nhạt, lại mang theo nụ cười, nhẹ câu khéo môi mê người hấp dẫn.

Cái gì? Ách. Hạ Mạn Nghe hí mắt liếc nhìn hấn, nhìn thấy hấn khéo môi cười, buồn bực lại một lần nữa nghĩ muốn rút tay về, thế nhưng hấn lại kéo nó đến trên ngực, dán sát vào trái tim của hấn.

“Nghe chưa? Nơi này đập loạn là vì cô.” Giọng nói khàn khàn, nghe qua không phải lời nói nghiêm túc, giống như là đang tán tỉnh, lời này không cần chịu trách nhiệm.

Tim của hấn đập rất nhanh.

Tay của cô bị hấn cầm rất nóng.

Luồng nhiệt này, vẫn liên tục từ đầu ngón tay lan truyền đến trước ngực cô, gáy, mặt của cô sớm bị cảm giác say làm cho hồng đến mức không thể hồng hơn nữa.

Chỗ ngồi phía sau xe taxi, ánh sáng duy nhất là từ đèn đường và đèn xe của những người qua lại bên ngoài xe, hơn nữa chỉ là những chấm nhỏ thật dày, rất tối á, ngay cả tài xế ngồi trước cũng không thể nhìn thấy cái gì, nếu như cô không biến sắc trong lời nói, giờ phút này không ai có thể thấy cô đỏ bừng mặt, và đôi mắt động tình của cô đang vụng trộm nhìn về phía Tần Hạo Đông. Cô cho là sẽ không ai thấy. Lại không có ngờ tới Tần Hạo Đông vốn là nhắm hai mắt nhột nhiên mở ra, ở trong bóng tối cùng cô nhìn nhau.

Cô giật mình, lại muốn rút tay về, lúc này hấn vẫn không có buông, ngược lại nhẹ nhàng một cái, kéo cả người cô vào ngực mình ——

“A.” Cô than nhẹ ra tiếng.

Môi Tần Hạo Đông bỗng ngưng hạ xuống ——

Hấn mang theo cảm giác say nhàn nhạt hôn, môi trơn bóng lưỡi nhẹ nhàng thăm dò vào, nụ hôn mang theo khí phách đang ông trộn lẫn dịu dàng, giống như loại rượu nguyên chất thơm ngon mê hoặc nhất thế gian, vừa vào miệng, ngay cả tay chân cũng bị làm cho phấn chấn.

Tâm co rút lại thật nhanh, ngay cả hô hấp cũng không dám

Hạ Mạn Nghê đưa tay đẩy ra lồng ngực rộng rãi lại tràn đầy nhiệt lực, thân thể mềm mại lại vì vậy càng thêm hăm sâu trong đó.

Nụ hôn này, từ môi của cô lan đến tai cô, lại vòng qua bên gáy cô, tinh tế tỉ mỉ mà hôn, nhẹ nhàng chậm chạp liếm, làm cho cả người cô ngay ngón chân cũng muốn co quắp, bắt lực túm chặt áo sơ mi trước ngực hấn, sau đó len lén hô hấp, chỉ sợ quấy rầy đến nụ hôn này. Trời ạ, cô quả thật là đang mong đợi cái gì chứ?

Có lẽ, lần đầu tiên nhìn thấy người đàn ông này thì lại mong đợi được người đàn ông này hôn? Bởi vì lý do này, cho nên hấn mới chạy nạn tựa như muốn rời khỏi nơi này, dù cho biết, không sớm thì muộn. ... Không phải hấn dụ dỗ cô lên giường, thì chính cô khát vọng muốn nhảy lên giường của hấn.

Là như thế nào sao?

Người đàn ông này toàn thân cao thấp đều mang hấp dẫn chết người, cô căn bản là tránh né không được.

Như vậy, cùng nhau đi? Mượn cảm giác say, mượn men say, cứ như vậy một lần thôi, cảm thụ người đàn ông này ôm cô, cảm giác hôn cô, hôm sau tỉnh lại, hấn cái gì rồi cũng sẽ quên, cô cũng sẽ phải giả vờ không biết, không nhớ.

Tài xế ngồi trước, đối với chỗ ngồi phía sau, thấy đàn ông ôm hôn nhưng không ngạc nhiên, nhìn quá nhiều rồi, xa hoa trụy lạc về ban đêm, nam nữ dây dưa, trời đất kết hợp, chỉ cần không phải vị thành niên, chỉ cần không phải bị cưỡng ép, có thể như thế này giống như là vụng trộm yêu đương, thật ra cũng là một chuyện vui.

Xe không ngừng chạy nhanh về phía trước, ban đêm ít xe, trên đường đi đèn đường giống như so sánh với xe nhiều hơn gấp mấy lần, lái lên núi thì đèn đường ít hơn rồi, trong xe lúc sáng lúc tối, thì ở chỗ ngồi phía sau hai người này tâm cũng như thế, lúc sáng lúc tối. Sợ trông thấy ánh sáng, thà bị lờ mờ như vậy.

Người đàn ông hôn cô một lúc, lại gối đầu lên vai cô ngủ.

Nhịp tim chỉ có cô, động lòng chỉ có cô, động tình cũng chỉ có cô.

Cả người bởi vì nụ hôn của hấn, hấn trêu chọc đoạt lấy, tất cả vẫn còn ở trong phấn khích, không thể gặp mặt không thể hiểu không thể quên, vẫn còn đau xót đi, nhạy cảm làm cô quả thật không biết làm thế nào cho phải.

Hấn lại ngủ.

Đã nói đây là một người đàn ông xấu xa, là do cô tham luyến nụ hôn của hấn, mới có thể tự tìm sai lầm, bị hấn làm cho lạc ra xa, dù thế nào cũng không thể quay về bờ.

Như vậy không được, tuyệt đối không được.

Đàn ông không thể yêu lại mê người thì nhất định không được yêu, nếu không muốn động lòng đều phải cách xa.

“Tiểu thư, đến rồi.” Tài xế xe taxi nhắc nhở.

Hạ Mạn Nghê giương mắt, mới nhìn cửa chính biệt thự đã đứng sững ở trước mắt.

“Chờ tôi một chút, tôi gọi điện thoại.” Nói xong, Hạ Mạn Nghê lấy điện thoại di động ra bấm mấy số.

“Lão Trần, ông chủ uống say.”

Bạn đang đọc truyện *Thư Ký Không Lên Giường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Trải qua đêm hôn đó, đã qua bốn ngày, quả thật người đàn ông kia cũng đều quên, tựa như không có việc gì. Hạ Mạn Nghê đối với Tần Hạo Đông vẫn như cũ tràn đầy băng lãnh, giải quyết công việc chung, kể từ khi nhắc nhở tổng giám đốc không nên nhận điện thoại sau khi vào phòng, cô có nhiều thời gian chuyên tâm làm việc hơn rất nhiều, ba ngày đã đem đồng văn kiện chất như núi trước kia sửa soạn cho xong hết, hôm nay cũng tự mình liên lạc với đại diện bên Ả-rập, đại khái trình bày bằng miệng nội dung hiệp ước lần thứ nhất đã được Tần Hạo Đông và đoàn cổ vấn thảo luận qua cho quản lý bên kia biết, ban đầu giao hẹn hết thứ ba bay đến Ả-rập bàn hiệp ước, không nghĩ tới quản lý bên đối phương nói bọn họ muốn cử người đại diện bay đến Đài Loan.

Kết quả như thế khiến mọi người ngoài ý muốn, nhưng cũng khiến đoàn cổ vấn phần chần không dứt. Đối phương nguyên ý phái người tự mình đến Đài Loan, đây là bày tỏ đối phương vô cùng nguyên ý cùng bọn họ hợp tác, tỷ lệ thành công ký hợp đồng vô cùng cao, chỉ là không ai nghĩ được, vì sao đối phương lại nguyên ý tự mình đến đây một chuyến?

“Phải thuận tiện đến quan sát tình hình công ty chúng ta một chút chứ? Tuy nói tập đoàn Bắc Phong danh tiếng vang dội, nhưng dù sao Đài Loan cũng chỉ là một địa phương nhỏ, có thể làm cho đối phương có chút lo lắng, thế nào cũng phải tự mình đến đây xác nhận.”

“Thực sự là như vậy, ban đầu cùng tổng công ty bên Mi thảo luận không được tốt lắm?”

“Tổng công ty bên Mi không có Tần tổng giám đốc của chúng ta a.” Lúc này, có người thuận thể nịnh bợ tăng bốc ông chủ. “Nếu không phải là Tần đại tổng giám đốc tự tay, dự án này có thể đến tay người khác rồi.” (hừ. ta khinh cái tên nịnh bợ)

“Sai sai sai, phải nói thực lực đoàn cổ vấn nếu so với người ta mạnh mẽ hơn, không chỉ có thể sử dụng chặt chẽ nguồn vốn của mình, kế hoạch dự án đưa ra làm hai bên cũng có thể đạt được lợi ích kèch xù như mong đợi, lúc lập kế hoạch cũng đưa ra ý tưởng mời kiến trúc sư giàu có nổi danh nhất châu Á, thiết kế trung tâm giải trí làm cho đối phương sáng mắt lên.” (lại tự sướng rồi)

“Bất quá, quan trọng hơn là Tần đại tổng giám đốc ban đầu có dự kiến trước mua phần lớn đất đai, chúng ta bây giờ mới có thể so với đơn vị tập đoàn khác một chút.”

Đất đai đất đai vẫn là đất đai, đây là lô đất nhất quán hợp pháp, vừa mua khu đất để khai thác hợp pháp.

“Bất kể như thế nào, khởi đầu tốt đẹp chính là thành công một nửa.”

“Đúng vậy a, nên ăn mừng thôi. Hay thế này? Buổi tối đi uống một chén đi, Tiểu Kiều?”

Tiểu Kiều miễn cưỡng nhìn đồng nghiệp mời một cái, không phải quá hứng thú. “Mời được tổng giám đốc đi tôi sẽ đi, chỉ là thư ký Hạ không thể đến, tôi không muốn nhìn thấy cô ta.”

“Giống như là không đúng?” Tiểu Kiều xì mũi coi thường. “Trong khi tham gia nhóm tôi không thấy họ có thân mật!”

“Thân mật có thể trở về mới đốt a, hai người bọn họ cùng ở dưới một mái nhà, nam thanh nữ tú, không có thân mật mới có quý?”

“Này, Mã Ân, người nào quy định ở cùng một chỗ nhất định phải nói yêu đương?”

“Không có quy định a, cái này chỉ là lẽ tự nhiên, là thuận theo, rất khó trốn được.....Không phải ngủ chung một phòng rồi sao?”

“Này, ghen à? Nếu như lời đồn đại này là thật, cô ấy là phụ nữ của ông chủ, làm sao có thể không mời? Không thể nào nói nổi.”

Tiểu Kiều trừng lại, vô cùng khó chịu. “Tổng giám đốc nói rồi, sẽ không ăn cỏ gần hang.”

“Đó chỉ là lý do, sợ cô nhào tới, cố ý nói cho cô nghe a? Chính xác là nếu không chế được thì đã không phải là tình yêu rồi.” (like. Quá chuẩn)

“Tình yêu, gặp quý! Chỉ là lên giường ngủ cả đêm mà thôi, cùng hai chữ kia không có quan hệ? Nếu như tổng giám đốc thật muốn một người vợ, nhất định là vì giúp Tiểu Ân tìm một người mẹ, mà không phải vì tình yêu? Một người đàn ông đã từng bị thương làm sao dễ dàng có thể tìm hiểu vấn đề này? Cũng không phải ngu ngốc!” Thật là càng nói càng hoang đường! Nghe không nổi nữa rồi!

Tiểu Kiều đứng lên, định đến phòng giải khát pha ly cà phê để giải tỏa, mới đi mấy bước, đã thấy Tần Hạo Đông và Hạ Mạn Nghê chẳng biết từ lúc nào đã đứng ở cửa phòng làm việc, kinh ngạc, sắc mặt khẽ biến cứng đờ, Tiểu Kiều mím môi, không tiếng động bước nhanh ra ngoài.

“Cô chỉ có thời gian mười phút, rồi đi họp.” Tần Hạo Đông lên tiếng nhắc nhở Tiểu Kiều, đối với việc vừa rồi cô nói một hồi bàn luận về tình yêu của hắn không đưa ra bình luận.

Hạ Mạn Nghê cũng chỉ an tĩnh đứng ở một bên, làm bộ vừa rồi không nghe thấy cái gì.

Một người đàn ông bị tổn thương.

Thật sự là nói Tần Hạo Đông sao?

Hắn từng bị tổn thương? Ai làm hắn tổn thương? Vợ trước của hắn?

Còn nữa, tại sao Tiểu Kiều đối với Tần Hạo Đông giống như là hiểu rất rõ? Cô ấy cùng Tần Hạo Đông là quan hệ như thế nào?

Liên tiếp nhiều vấn đề khiến Hạ Mạn Nghê có chút không yên lòng, tất cả mọi người đi ra phòng họp, cô còn ngăn người ở đó cũng không nhúc nhích.

“Ngăn người cái gì? Hạ thư ký?”

“À!” Ngẩng đầu, nhìn thấy Tần Hạo Đông đứng ở cửa phòng họp ôm ngực liếc nhìn cô. Hạ Mạn Nghê khuôn mặt mờ mịt, tay chân nhất thời không biết để đâu.

“Đi họp.” Nói xong câu này, Tần Hạo Đông dẫn đầu đi vào phòng họp.

Hạ Mạn Nghê lắc lắc đầu, vỗ vỗ mặt, hít thở sâu vài cái, đang muốn ưỡn ngực đi vào, Tiểu Kiều lại vừa lúc đi tới bên cạnh ——

“Thư ký Hạ.” Giọng nói nhẹ nhàng cao, mang theo nồng đậm ghen tỵ.

Hạ Mạn Nghê ngoái đầu nhìn lại. “Có chuyện gì sao?”

“Cách xa tổng giám đốc một chút, hắn là một người đàn ông không cần tình yêu, đừng tưởng rằng cô sẽ là một ngoại lệ. Lên giường, cũng không đại biểu hắn yêu cô, người tốt nhất nên hiểu điều này, nếu không người bị thương chính là cô, bởi vì hắn vĩnh viễn yêu là vợ trước của hắn Uông Hiểu Nhu, sẽ không yêu người phụ nữ khác.”

Nói xong, Tiểu Kiều vặn eo lắc mông bước đi, để lại một mình Hạ Mạn Nghê sững sờ ở bên ngoài. Cái gì cùng cái gì? Tại sao Tiểu Kiều lại nói với cô những điều này? Tần Hạo Đông yêu ai, liên quan gì tới cô? Nhưng là, vì sao nghe thấy những lời này, lại làm cô có cảm giác trong lòng mình không thoải mái? Giống như biến đổi đêm hôm đó, giống như là khinh thường.

Đáng chết! Không phải nói muốn quên sao? Căn bản là không có nụ hôn kia! Không có!

“Hạ thư ký!” Giọng nói lạnh lùng không kiên nhẫn từ phòng họp lần nữa truyền tới.

Lúc này, Hạ Mạn Nghê không dám trì hoãn, bước nhanh đi vào phòng họp.

Hạ Mạn Nghê không nghĩ đến, nhanh như vậy đã nhìn thấy vợ trước của Tần Hạo Đông - Uông Hiểu Nhu.

Là sau buổi trưa, đứa nhỏ Tiểu Ân vì cùng cô đã thân quen, mỗi lần cô ngồi xuống ghế sofa, cái mông sẽ tự di chuyển đến trên đùi của cô, bao giờ cũng hở ra khuôn mặt tươi cười đáng yêu, làm cho người ta không nhịn được hôn rồi lại hôn, thân thể non nớt mềm mại, làm cho người khác không nhịn được ôm mãi.

Đứa nhỏ vui ở trong ngực cô thành thói quen, cô cũng ôm nó thành thói quen, cô hôn nó cho tới khi nó nhột, sẽ ở trong ngực cô ngo ngoay giống như con sâu, cười khanh khách liên tục, không chỉ có dùng nụ hôn, còn dùng đầu lưỡi.

Liếm giống như chú chó nhỏ vậy, lúc nào cũng làm cho cô chặt vật không chịu nổi, trợn sang một bên cười sau đó quay trở lại hôn cô.

“Được rồi được rồi, đừng liếm nữa, trên mặt của dì đều là nước miếng á!”

Kế tiếp, cả người đứa nhỏ đã nằm trên người cô, đem quần áo cô làm cho nhăn nhó. “Dì, con rất thích dì nha.” Đứa nhỏ đột nhiên dùng sức nói với cô một chút, mắt sáng ngời rất nghiêm túc nhìn cô.

Cô nghe rất cảm động, dùng một chút mới cười hỏi: “Vậy sao? Tại sao lại yêu dì vậy?”

“Bởi vì dì chơi với con a, còn có thể kể chuyện xù cho con nghe, còn có ôm con, giống như...” Nó dùng lực ôm cô chặt hơn, bàn tay nhỏ nhắn ôm thật chặt cổ của cô, nhất định không chịu buông ra. “Con thích dì ôm con như vậy, giống như mẹ cũng vậy.”

“Ân Ân nhớ mẹ sao?”

“Vâng, nhớ a, nhưng mà mẹ không chơi với con, cũng sẽ không kể chuyện xù cho con nghe..... Nhưng là mẹ sẽ ôm con, từng cái, từng cái, sau đó lại không để ý đến con...” Tiểu Ân nói xong, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút uất ức suy sụp cúi xuống.

“Không để ý tới con? Vậy mẹ con đang ở đâu?”

“Mẹ thích ba ba hơn, chỉ để ý đến ba ba, vẫn nhìn ba ba, nếu như con mà ầm ĩ, mẹ sẽ tức giận với con.”

“Không phải tức giận con, chỉ là không vui thôi.” Hạ Mạn Nghê cười, đưa đôi tay ra ôm lấy Tiểu Ân. “Mẹ không phải là không thích Tiểu Ân, chỉ là

người lớn có chuyện của người lớn, cho nên. Ừ, có chút phiền, nên dễ dàng tức giận, không phải bởi vì Tiểu Ân phiền, vì chuyện khác, hiểu không?”

“Vâng, hiểu ạ.” Đứa nhỏ gật đầu một cái. “Dì cũng sẽ tức giận sao? Bởi vì chuyện của người lớn?”

“Có a, cũng hay có.”

“Vây.Không cần đối với Tiểu Ân tức giận. Tiểu Ân yêu dì, không cần dì tức giận Tiểu Ân.”

Hạ Mạn nghe xong vành mắt không khỏi hồng, tay ôm Tiểu Ân chặt hơn. Tiểu tử này! Thật đúng là lời ngon tiếng ngọt a, là giống ai nhỉ? “Ừ, dì sẽ không, dì cũng yêu Tiểu Ân a.” Đứa nhỏ này. Rất thiếu hụt tình yêu ư? Tình yêu của người mẹ, là quan trọng đến cỡ nào với đứa bé, coi như Tần Hạo Đông là người ba tốt, cũng không cách nào thay thế được tình thương của mẹ.

“Dì có thể làm mẹ không? Mẹ của con.”

“Hạ Mạn Nghe ngây ngẩn cả người, một hồi lâu cũng không nói ra lời.

“Tiểu Ân muốn có mẹ.”

“Tiểu Ân.”

“Dì không thích Tiểu Ân sao?”

“Dì dĩ nhiên thích Tiểu Ân, rất rất thích.” Cô ôm mặt hắn, nói rất nghiêm túc. “Nhưng mà dì không thể làm mẹ Tiểu Ân.”

“Tại sao?”

“Bởi vì một người phụ nữ kết hôn với ba ba mới có thể gọi là mẹ.”

“Vây dì hãy kết hôn cùng ba có được hay không? Như vậy Tiểu Ân mới có thể gọi dì là mẹ.” Khuôn mặt nhỏ nhỏ cũng rất nghiêm túc nhìn cô.

Cái gì? “Không được!” Hạ Mạn Nghe có chút thất kinh. “Cái đó, Tiểu Ân, không thể nói lung tung, kết hôn là hai người yêu nhau mới có thể.”

“Dì không yêu ba sao?”

À? Thật là, thế nào càng nói càng đi xa thế này?

“Cái đó.” Nói yêu cũng không đúng, nói không yêu lại sợ tổn thương lòng của Tiểu Ân, dù sao trong suy nghĩ của đứa nhỏ thì ba luôn vĩ đại và độc nhất vô nhị, Hạ Mạn Nghe do dự, có chút khó khăn.

Tiểu Ân đợi, ngẩng mặt đến cổ cũng mỏi nhừ, vẫn là không đợi được câu trả lời của cô.

“Nghĩ như thế nào mà lâu như vậy a, dì? Ba rất tuần tú, dì thật không thích ba sao?”

“Cái đó. Cũng không phải là không thích, chỉ là.” Hạ Mạn Nghe thân mật giải thích cùng Tiểu Ân một chút giữa thích của nam nữ, cùng với trong tưởng tượng của nó không giống nhau, nhưng mà Tiểu Ân lại đột nhiên từ trong ngực cô nhảy dựng lên, mặt hưng phấn nhìn cô —— “Đó chính là thích sao?” Hắn kêu to.

“Dì thích ba, vậy dì có thể làm mẹ con! Mẹ mẹ mẹ! Con có thể gọi dì là mẹ! Mẹ!”

“Thật là quá đáng!” Tiếng trách mắng lạnh lùng có một chút tức giận vang lên ở cửa đại sảnh.

Hạ Mạn Nghe nghe tiếng nhìn lại, thấy một người mặc một thân âu phục màu xanh lam, áo khoác là một cái áo màu vàng sợi dệt kim. Cô ấy có một mái tóc thẳng tắp, đen dài, mắt to, mũi thẳng, da trắng nõn trong suốt, có thể nhìn ra người phụ nữ này trời sinh mỹ lệ, đúng là hình mẫu mà đàn ông mơ ước.

Không cần cố gắng suy đoán, Hạ Mạn Nghe cũng biết vị mỹ nữ này là mẹ Tiểu Ân, bởi vì cô ấy có thể như vậy không lịch sự thông báo trước liền thẳng tắp đi tới cửa, bởi vì cặp mắt xinh đẹp kia của cô ấy, bởi vì giờ phút này cô ấy đang nhìn mình mang theo nồng đậm ghen tỵ.

“Mẹ.” Tiểu Ân thấy mẹ, chỉ là sợ hãi kêu một câu, thân thể cũng không tự chủ trở về trong ngực Hạ Mạn Nghe.

Uông Hiểu Nhu thấy con trai thế nhưng nhìn thấy mình còn không có qua phía bên mình, ngược lại chón vào trong ngực đối phương, giận đến toàn thân không ngừng run rẩy.

“Thực sự, thực sự rất là quá đáng! Cô là ai? Tại sao xuất hiện ở nơi này? Cùng Tần Hạo Đông có quan hệ như thế nào? Bạn gái? Tình nhân? Cái nào?” Người phụ nữ này. Cô ấy không phải nên quan tâm con trai của mình trước xem tại sao vừa nhìn thấy mình lại không vui, ngược lại chui vào trong ngực phụ nữ khác sao?

“Đều không phải. Tôi là thư ký của hân.”

“Vậy tại sao cô lại ở trong ngôi nhà này?”

“Tôi ở nơi này.”

“Cái gì?” Ông Hiếu Nhu bị đá kích lớn, nhìn Hạ Mạn Nghê lại nhìn con trai mình đang vui trong ngực người khác một chút. “Tại sao? Cô chỉ là thư ký, tại sao lại vào ở nơi này? Muốn làm mẹ con tôi? Bởi vì cô muốn leo lên giường Tần Hạo Đông cho nên lấy lòng con tôi trước sao?”

“Em ở đây nói lăng nhăng gì đó!” Tần Hạo Đông đi vào đại sảnh, vừa lúc nghe câu này, gương mặt tuấn tú không khỏi sa sầm.

Sau giữa trưa ánh mặt trời xuyên thấu cửa sổ sát đất, vừa vẩy rơi trên người Tần Hạo Đông, áo lót sợi màu xanh đậm cộng thêm quần soóc đến đùi màu trắng, cả người xem ra đẹp trai lại nhàn nhã. Tất cả buổi sáng, hắn ở trong sân bận rộn giúp đỡ lão Trần, nhờ cô tưới hoa tu bổ cây cối, cuối mùa thu nên cũng không thấy lạnh lẽo, tay ngắn quần đùi vẫn còn mang theo mồ hôi, nhìn Tần Hạo Đông dưới ánh mặt trời, thế nào cũng không giống đàn ông quê mùa.

Hạ Mạn Nghê thấy thế có chút ngây ngốc, Ông Hiếu Nhu cũng thế, toàn bộ ánh mắt đều đặt trên thân người đàn ông này, không thể rời bỏ được.

“Hạo Đông.” Ông Hiếu Nhu gọi tên hắn, trông mất vốn long lanh nước, giờ phút này lại càng phiếm ứ, nhìn càng thêm đậm đà đáng yêu. Ông Hiếu Nhu nhìn thấy Tần Hạo Đông, trong nháy mắt tiếng nói trở nên mềm mại.

“Anh chỉ không thích em cố tình gây sự, thư ký Hạ là bên tổng công ty cử đến Đài Loan giúp anh trong công việc, cho nên tạm thời ở đây, em không cần nói lung tung, à?”

“Không phải như thế! Anh không biết, vừa rồi Tiểu Ân gọi cô ta là mẹ! Mẹ à!” Kinh ngạc, Tần Hạo Đông ánh mắt suy nghĩ sâu xa chuyển tới trên mặt Hạ Mạn Nghê.

Hạ Mạn Nghê sắc mặt có chút tái nhợt dưới cái nhìn của hắn, trái tim đập thình thịch, miệng của cô giật giật, muốn nói cái gì đó, tuy nhiên không biết nên nói như thế nào cho rõ ràng tình trạng hỗn loạn này. Nói rồi, người đàn ông này sẽ tin sao? Ài, vừa rồi xác thực Tiểu Ân có gọi cô là mẹ, không sai a, tuy nhiên nó không bởi vì như vậy gọi cô, nói như thế nào mới minh bạch đây?

Hai người cứ như vậy nhìn nhau không nói gì, không khí trầm thấp tới cực điểm.

Ông Hiếu Nhu thấy thế, uất ức nước mắt rơi xuống. “Tiểu Ân tại sao có thể gọi người phụ nữ khác là mẹ? Cô ta chỉ là một thư ký có phải không? Vậy kia là cái gì a?”

Đúng vậy a, kia là cái gì? Tần Hạo Đông nhìn về phía con trai ở trong ngực của Hạ Mạn Nghê, hai cánh tay mập mập còn bám chặt người ta đấy.

Hạ Mạn Nghê thấy hắn nhìn về nơi này, có chút muốn tránh hiềm nghi nhẹ nhàng kéo tay nhỏ bé của Tiểu Ân đang vòng ở cổ cô xuống, Tiểu Ân cũng không nghe theo ôm chặt hơn nữa. Cô chỉ còn cách cùng Tiểu Ân duy trì tư thế thân mật như vậy, muốn hiểu lắm thì để cho hắn hiểu lắm được rồi, cũng không thể vì người lớn khúc mắc mà tổn thương trái tim vô cùng yếu ớt của một đứa bé chứ?

Hắn muốn nhìn thì cứ để cho hắn nhìn, nhưng mà cô có thể không nhìn hắn nha, nghĩ tới đây, Hạ Mạn Nghê xoay mặt sang hướng khác, dứt khoát giả vờ mình căn bản không ở chỗ này, tiếp theo dứt khoát ôm thật chặt đứa nhỏ trong ngực. Hành động này, dẫn đến Tần Hạo Đông một hồi vui vẻ, chỉ là ở trong lòng cười trộm, không có ngờ đến mức bật cười ra lúc này. Người phụ nữ này, thật đúng là đáng yêu mà, dùng khí đánh cuộc luôn không tầm thường a, có khí phách.

Chỉ là, con hắn khi nào lại yêu người phụ nữ như vậy nha? Nhưng mà so với ba còn lợi hại hơn, dễ dàng lừa gạt tâm người phụ nữ, làm cho cô ôm vào trong ngực che chở như vậy.

Nhìn một chút lại có điểm ghen tị với con trai.

Đột nhiên, hai người cũng muốn, cứ như vậy suy nghĩ muốn ôm người phụ nữ này không cần cố kị, chỉ là hắn không thể giống con trai gọi cô là mẹ, vậy Phải gọi là gì đây?

Bà xã?

Hai chữ này không hề báo trước đập vào suy nghĩ, làm cho hắn cả kinh, trong nháy mắt do dự.

Dường như Không có bài xích.

Đó chính là thích?

Có thể như vậy sao? Trong nháy mắt kết luận có muốn hay không dặt tay một người đi cả đời?

A, tuổi đã qua thời xúc động mà vẫn còn nổi điên!

Tần Hạo Đông thu lại ánh mắt, trong lòng sớm che dấu ý nghĩ quý dị giống như gió xuân quét qua, biến ảo thành nụ cười yểu ớt nổi lên bên khóe miệng, rất nhẹ rất nhạt, gần như người khác không thể nhìn thấy.

Uông Hiểu Nhu luống cuống, có cảm giác mình chân chính mất đi người đàn ông này.

Ly hôn năm năm, lần đầu tiên có cảm giác người đàn ông này thật muốn rời khỏi mình, điều này làm cho lòng của cô gắt gao co lại ở một chỗ, đau sắp không cách nào thở được.

Cô cho là đời này Tần Hạo Đông chỉ yêu một người phụ nữ là cô, cô là mối tình đầu của hắn, là tình yêu duy nhất, không phải sao? Cũng bởi vì như vậy, ban đầu cô vì tự do, vì chơi bời, kiên quyết muốn ly hôn với hắn, nói cô không cần nhanh như vậy bị đũa con và hôn nhân trói chặt, để cho tuổi thanh xuân của cô hùi ở trong tay đũa bé nên hắn bởi vì yêu cô mà để cho cô đi, không phải sao?

Thậm chí, khi cô chơi một mối, trở lại tìm hắn thì hắn vẫn đối với cô dịu dàng.

Bởi vì phần dịu dàng này, cô thật muốn trở lại bên cạnh hắn, thế nhưng hắn lại nói với cô hắn không muốn yêu nữa, cũng không muốn tái hôn. Cô tổn thương hắn rất sâu, cô biết, đó chính là lý do cô muốn bù đắp từng chút từng chút một những thương tổn tạo ra cho hắn a, cô cho là, thứ cô cần chỉ là thời gian mà thôi, coi như mấy năm này bên cạnh hắn không có thiếu phụ nữ, cô cũng chưa từng hoảng hốt lo sợ qua như vậy.

Là bởi vì ánh mắt của hắn vừa nhìn người phụ nữ kia quá đặc biệt. Có chút mê hoặc, có chút muốn nắm bắt, cũng không phải rất xác định, nhưng lại không nỡ buông tay, do dự, cuối cùng hắn lại cười.

Tại sao lại có thể cười như vậy? Giải thích duy nhất là hắn căn bản không để ý việc con trai gọi người phụ nữ kia là mẹ, thậm chí còn cảm thấy đây là một ý kiến hay.

“Buổi tối ở lại chỗ này một chút cùng ăn bữa cơm chứ?” Tần Hạo Đông dùng một câu nói sơ sài trước đây làm cho người khác có chút lúng túng, hắn dịu dàng nhìn Uông Hiểu Nhu, gương mặt nở nụ cười. “Gọi mẹ Lâu chuẩn bị món tôm chua cay em thích ăn nhất được không? Nghe mẹ Lâu nói buổi chiều mua được ít tôm rất tươi đây.”

Đây là đang tránh né vấn đề của cô, muốn bảo vệ người phụ nữ đó sao? Uông Hiểu Nhu có chút không cảm lòng cứ như vậy mà bị giấu diếm, nhưng cũng không thể làm gì hơn.

“Được.” Uông Hiểu Nhu thu hồi gương mặt xúc động, cười đối với hắn gật đầu một cái.

“Anh vĩnh viễn nhớ em thích ăn nhất cái gì, trên đời này, đại khái không có người đàn ông thứ hai đối với em để tâm như vậy đâu.” Cô sẽ không dễ dàng nhận thua, bởi vì cô là Uông Hiểu Nhu a, phụ nữ Tần Hạo Đông đời này thích nhất là Uông Hiểu Nhu, mẹ của con trai hắn cũng là Uông Hiểu Nhu, chỉ cần cô cố gắng nhiều hơn, người đàn ông này sẽ đem tâm thu hồi lại, một lần nữa giao cho cô, nhất định sẽ như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thư Ký Không Lên Giường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Uông Hiểu Nhu rất khuya mới đi, dưới ánh trăng Hạ Mạn Nghê tìm được Tần Hạo Đông ở bên bể bơi.

“Tôi nghĩ chúng ta cần phải nói chuyện một chút về chuyện buổi chiều.” Đây rất khó mở miệng, nhưng mà, nếu cứ như vậy lên giường đi ngủ, cô có thể cả đêm cũng không hợp mắt được.

Tần Hạo Đông ở trong bóng tối nhìn cô.

“Về cái gì?” Hắn biết cô sẽ nói với hắn chuyện gì, nhưng là hắn cố ý giả bộ không biết.

“Chuyện Tiểu Ân gọi tôi là mẹ, đó là một hiểu lầm, tôi nghĩ tôi phải nói rõ ràng, tôi không có ý tứ làm mẹ Tiểu Ân.” Coi như người đàn ông này không tin cô, cô vẫn cần phải giải thích một chút, không phải vì hắn, mà là vì mình.

“Cô không thích nó?”

“Không phải như thế.” Cô tức giận mà trừng hắn. “Không cần xuyên tạc lời của tôi!”

Người đàn ông này không rõ trọng điểm sao? Hắn nên hỏi tôi phải là hiểu lầm tại sao là hiểu lầm, mà không phải vì sao cô không làm mẹ Tiểu Ân a?

“Cho nên cô thích Tiểu Ân, chỉ là bởi vì không thích ba nó, cho nên không muốn làm mẹ nó, là thế này phải không?” (like)

Logic này... Thông suốt sao? Hạ Mạn Nghê cau mày, cảm giác giống như mình đang cáu kỉnh nói chuyện cùng một đứa trẻ.

“Tần Hạo Đông, tôi là đang cùng anh nói chuyện đứng đắn, không cần nói giỡn với tôi!”

“Tôi không có nói giỡn.” Tần Hạo Đông cười một tiếng. “Tôi đang rất nghiêm túc hỏi cô, tại sao không muốn làm mẹ Tiểu Ân?”

Cho nên, lấy đó làm lá chắn sao?

Xoay quanh, áp đặt toàn bộ vấn đề, bảo cô làm thế nào nói rõ ràng với hắn?

“Xem ra, hôm nay anh có tâm tình nói chuyện, chúng ta hôm nào lại nói tốt hơn.” Hạ Mạn Nghê xoay người rời đi, không muốn ở chỗ này cùng người đàn ông này phí mất một buổi tối, không bằng thừa lúc còn sớm đi ngủ bù, ngày mai còn xinh đẹp mà đi làm.

“Này, Hạ tiểu thư.” Hắn không quên, tan việc gọi cô là Hạ tiểu thư, không phải Hạ thư ký.

“Làm sao?” Cô không có quay đầu lại.

“Làm bà xã tôi thì như thế nào?” Ngữ điệu nhàn hạ, âm thanh theo gió từ từ lay động ở trên mặt hồ, lời nói ra khỏi miệng, lập tức chính Tần Hạo Đông cũng giật mình, thì càng đừng nói đến người phụ nữ kia.

Hạ Mạn Nghê cả người cứng đờ, hoàn toàn không có biện pháp nhúc nhích.

Nói cái gì đó? Hắn tại sao có thể dễ dàng nói những lời như vậy ra khỏi miệng?

“Nói giỡn cũng nên có mức độ chứ? Tôi với anh có thân thiết như vậy sao?” Nghĩ cô tỉnh dậy muốn ở trên giường hắn sao?

“Mặc dù không phải quá quen, nhưng là cũng không coi là xa lạ chứ?” Tần Hạo Đông nhàn nhạt nói.

Hạ Mạn Nghê thân thể cảnh giác mãnh liệt, cũng không khách chế được tính tình xoay người lại nhìn hắn: “Có ý tứ gì?”

Thế nào nghe cũng cảm thấy những lời này chứa đầy hàm ý. Làm cho cô nhớ tới đêm đó hắn uống say. Hắn thật không có say sao? Hắn nói nhiều như vậy là ám chỉ đêm hôm đó, hắn thật không có say sao? Không thể nào, nếu như không có say, tại sao còn hôn cô? Hơn nữa hôm sau còn quên hết không còn một chút gì? Đừng suy nghĩ! Cô không cần tự mình hù dọa mình nữa!

Tần Hạo Đông nhìn Hạ Mạn Nghê mặt tái nhợt, chậm rãi lê bước đi tới bên cạnh cô.

Bên hồ bơi ánh đèn mờ nhạt chiếu vào trên lưng của hắn, đem bóng lưng rắn rỏi cao lớn của hắn in xuống mặt hồ yên lặng không có sóng, hình ảnh như vậy không biết tại sao chính là rất mê người, ở dưới trăng xem ra vô cùng xinh đẹp gọi ra không gian tưởng tượng vô cùng lãng mạn.

Hạ Mạn Nghê không kìm hãm được nhìn mặt hồ bóng hắn đang di chuyển, sau đó, cơ hồ sắp đụng vào cô.

Cô vội nhắm mắt lại, giống như con thỏ nhỏ bị hoảng sợ.

Tần Hạo Đông thủy chung không chớp mắt nhìn cô, đem toàn bộ biểu cảm gương mặt cô thu vào đáy mắt thâm thúy của hắn, không có bỏ sót.

Xem ra, cô bị dọa sợ, nụ hôn đêm hôm đó, cô thà bị hắn quên hết không còn một mảnh, thà bị cho là kiệt tác do hắn say nên không cần thận, mà không phải thật lòng chứ? Hắn cũng cho là như vậy, vì vậy mượn men say cột nhà cô, tránh không phải giải thích nguyên nhân hôn cô.

Bởi vì muốn hôn cho nên hôn, bởi vì không kìm hãm được cho nên hôn, bởi vì muốn xem phản ứng nội tâm chân thật của cô cho nên hôn. Đúng vậy a, hắn hèn hạ, mặc dù từ lượng của hắn xác thực không tốt lắm, nhưng lại không có say đến mức như vậy, cho nên là mượn rượu giả điên.

Phản ứng của người phụ nữ này thật ngoài dự đoán của hắn.

Coi như đêm hôm đó, cô căn bản ngoan ngoãn để cho hắn hôn, vô cùng mềm mại, hại hắn thiếu nữa cho rằng cô cũng những người phụ nữ khác cùng một dạng, trong xương thật ra cũng muốn leo lên giường của hắn a, ai ngờ, hôm sau cô đối với hắn xa cách càng thêm rõ ràng, mắt cũng không dám nhìn thẳng vào mắt hắn.

"Chúng ta cũng cùng ở chung một mái nhà rồi, hơn nữa con tôi còn gọi cô là mẹ, lại nói, chúng ta cũng coi là quen thuộc chứ?" Tần Hạo Đông miễn cưỡng bồi thêm một câu, để cho cô an tâm.

Hồ. Cũng biết tất cả chỉ là cô lo ngại. Nghe nói như vậy Hạ Mạn Nghê, cả thân thể cũng mau thả lỏng đi, vừa rồi dường như muốn dừng lại nhịp tim, lại bắt đầu vui vẻ rồi, cảm giác Hạ Mạn Nghê lập tức thở dài ra một hơi, một lần nữa chứng minh suy nghĩ của Tần Hạo đông, phụ nữ như vậy, sẽ muốn làm mẹ Tiểu Ân sao? Nghe cũng không hợp logic.

Nếu như cô thật muốn làm, hắn mới sẽ kinh ngạc.

Chỉ là, cô vội vã như vậy giải thích cô hoàn toàn không muốn ngồi lên cái ghế mẹ con trai hắn, thật không để cho hắn mặt mũi a, tự ái phải nam tử tôn thương nghiêm trọng.

Nghĩ đến đây, một cái tay đột nhiên đưa tới, nhẹ nhàng đụng chạm thượng mặt của nàng!

"Anh làm gì đấy?" Hạ mạn nghê lần nữa nín thở, lúc này thật cứng lại. Ý nghĩ muốn né tránh thậm đã chí quên rồi, chỉ là giật mình ở đứng đó cũng không

nhúc nhích.

"Không có làm cái gì." Tần Hạo đồng khước môi nâng lên mặt cười xấu xa. "Chỉ là muốn. . . . Làm một chuyện mà thôi. . . ."

"Cái gì?"

Cánh môi hấp dẫn mang một ít tà ác, nhẹ nhàng khước ra hai chữ.

"Hôn cô."

Hạ Mạn Nghê cả kinh thất sắc, trực giác muốn chạy trốn, Tần Hạo Đồng tay dài một phen chế trụ hông của cô, khóa cô trong ngực, bộ ngực mềm mại của cô trong nháy mắt chống đỡ bờ ngực kiên cường rắn chắc của hắn, cả nửa người dưới cũng dán chặt bắp đùi của hắn. Ôm như vậy quá dọa người, cũng làm cho người khác xấu hổ, Hạ Mạn Nghê khuôn mặt nhỏ nhắn nóng bừng đỏ rục thành một mảng.

"Buông tay a." Cô khước từ vòm ngực yêu thích của hắn, hoàn toàn không ngờ tới mình sẽ lâm vào tình cảnh như vậy.

Tần Hạo Đồng dịu dàng hôn lên tóc của cô, đối với giấy giữa của cô căn bản thì làm như không thấy, ngược lại lấy giọng nói giống như là thỉnh cầu tựa như nói với cô : "Tôi rất muốn hôn cô."

"Nhưng mà tôi không muốn để cho anh hôn, buông tay!" Cô hồn hên tiếp tục cố gắng đẩy hắn ra.

Tôi muốn hôn cô. . . . Nói được rất dễ dàng a.

Đúng vậy a, một cái hôn coi là cái gì đây? Người đàn ông này có thể bên trái ôm Giang Tử vân, tay phải ôm vợ trước Uông Hiểu Nhu, uống rượu còn có thể tùy tiện hôn cô. . . .

Coi cô là cái gì đây? Chuyện hắn hôn qua cô thậm chí chí quên rồi! Coi Hạ Mạn Nghê cô là không đáng giá tiền nhất sao?

Thật sự không có chí khí! Cô tại sao lại tùy tiện để cho hắn muốn hôn thì hôn như vậy? Hôn nữa, giờ phút này khi thần trí hắn thanh tỉnh vô cùng.

Rất tức, rất tức, tức đến liều mạng, Hạ Mạn Nghê rút cuộc tránh được người đàn ông này ôm trong ngực, đồng thời chân vừa trượt, cho nên cả người hướng trong bể bơi rơi xuống. . . .

"Cẩn thận!"

"A!"

Tần Hạo Đồng tay dài đuổi một cái muốn kéo cô, nhưng mà đã không còn kịp nữa.

Hạ Mạn Nghê rơi vào trong hồ bơi, sợ cả người sẽ chìm xuống dưới, hai tay ở trên mặt nước vung loạn.

"Cứu tôi! Mau. Tôi không biết bơi lội a! Tần Hạo đồng!"

Nghe cô nói không biết bơi lội, vốn là buồn cười muốn trêu cô một chút Tần Hạo đồng sau một giây nhảy vào trong hồ bơi, đem cả người cô từ trong bể bơi vớt lên, cô giống như gấu koala ôm chặt lấy hắn, cổ họng và mũi đều bị sặc nước làm cô muốn ói, làm cho cô choáng váng ho mãnh liệt cuồng khuy, nhưng giờ phút này cô cũng không dám buông tay đang ôm hắn ra.

"Cô có khỏe không?" Rất muốn cười, lại không thể, không thể làm gì khác hơn là làm một người hỏi thăm vô cùng lương thiện.

"Anh xem tôi có thể khỏe được không? Tôi không muốn ở trong nước!"

Cô trèo hắn, ngay sau đó lại ho lên. "Nhanh lên một chút, dẫn tôi đi lên. Khụ."

"Cô bây giờ đang cầu xin tôi sao? Nhờ vả người cũng dữ như vậy à?" Cô nhìn hắn, sắp khóc rồi. Ánh mắt buồn bã này, rất khó làm cho đàn ông không động tâm. Hắn theo lưng của cô thay cô vỗ, không có cùng cô so đo nữa, mang cô đến bờ hồ bơi để cho cô vịn vào bờ, mình đi lên trước rồi đưa tay lôi kéo cô.

Hạ Mạn Nghê một thân ướt đầm, đường cong lộ liễu, hấp dẫn giống như nữ thần, nhưng vẻ mặt đáng thương kia lại giống như con thỏ nhỏ, tựa như mắc cỡ giống như là cô đang cúi hết trước mắt hắn.

Gió đêm thật lạnh, không đợi cô nói chuyện, Tần Hạo Đồng kéo tay của cô hướng trong phòng đi tới!

Lúc này, cô không có giấy giữa nữa rồi, ngoan ngoãn cùng đi theo.

Bởi vì, thật sự rất lạnh, mà bàn tay to của hắn, thật ấm áp.

Trở lại trong phòng, tắm nước nóng có nhiều bọt rất lâu, cho đến khi đầu óc choáng váng cũng không chịu được nữa rồi, Hạ Mạn Nghê mới chậm rãi từ trong bồn tắm bò dậy, trước tiên nhẹ nhàng lau khô nước trên người, lấy ra hương liệu hoa hồng bôi từ cổ đến chân một lần, trên khuôn mặt nhỏ nhắn

xuyên qua hơi nước đỏ hồng dùng một lượng lớn nước hoa hồng làm ướt, sau đó nhanh chóng xoa tinh dầu giữ hàm lượng nước trên gương mặt.

Tiếp tục, cô mới mặc áo choàng tắm, nhẹ bước đai lưng vào, đi ra phòng tắm.

Cô vừa đi vừa nghĩ tới vừa rời ở cạnh bể bơi, về mặt Tần Hạo Đông lúc nói muốn hôn cô, còn có cảm giác hân hoan mắt đưa tay chạm vào bên má, chỉ nghĩ, đã làm cho cô hoảng hốt, không có bởi vì tâm tư vừa bắt đầu đã khó bình tĩnh.

Búi tóc bị ướt xõa xuống dính trên vai, Hạ Mạn Nghê đang chuẩn bị tìm máy sấy muốn đem tóc thổi khô,

Lại liếc thấy một người không nên xuất hiện tại trong phòng của cô! Cô ngạc nhiên mở to mắt, há to mồm như ngơ ngẩn thật lâu nói không ra lời.

"Này." Tần Hạo đông cười hào phóng, cùng cô chào hỏi.

Hắn mới vừa ở trong phòng của hắn tắm xong, trên người cũng mặc áo choàng tắm, giờ phút này, trong tay của hắn nắm một cái máy sấy, hướng cô quơ quơ.

"Trong phòng tôi máy sấy đột nhiên hư, cho nên tới đây mượn cô, không sao chứ?"

"Không có. Quan hệ." Dùng thì dùng đi, còn không phải đều là đồ của người đàn ông này sao, cô có thể nói không được sao? Nhưng mà hắn cứ như vậy một mình đi vào gian phòng của người khác, có thể hay không vượt quá một chút?

"Tôi gõ cửa nhiều lần, bởi vì cô vẫn không có phản ứng, cho nên tôi mới trực tiếp đi vào." Giống như nhìn ra nghi vấn đầy mắt cô, Tần Hạo Đông mỉm cười giải thích.

Nghe vậy, Hạ Mạn Nghê trên mặt đỏ ửng càng sâu hơn. Bởi vì trong lòng coi người ta như tiểu nhân, còn bị người ta vạch trần ngay trước mặt, coi như cô trấn định đi nữa, trong lòng vẫn là không tránh được cảm thấy ngượng ngùng.

Chỉ là, nói đi thì nói lại, ánh mắt người đàn ông này là chuyện gì xảy ra? Che giấu gì lắm sao? Tại sao mỗi lần gặp hắn, cô sẽ luôn thua trận? Đáy lòng cô nghĩ cái gì hắn cũng có thể hiểu? Này căn bản làm cho cô không chỗ nào che dấu dưới ánh mắt đáng sợ của hắn, làm cho người ta có loại cảm giác rất bất an.

Theo bản năng, cô tránh ra đôi mắt hắn. Tần Hạo đông con người hơi tầm xuống, không muốn nghĩ nhiều, tay dài duỗi một cái kéo cô đến trước gương, vẫn còn đang mở máy sấy ầm ầm tự động chuyển sang đầu xinh đẹp cô tức khắc, tự ý thay cô sấy tóc –

Hành động như vậy, quá mức thân mật.

Hạ Mạn Nghê bị giật mình, giật mình nhìn khuôn mặt tuấn mỹ trong gương, gương mặt tự tin phi phàm dịu dàng cười của người đàn ông đối diện cô, ngón tay thon dài nhọn nhẹ nhàng ở trong mái tóc cô rũ rũ, rất là đặc ý khi cô bị hành động của hắn dọa cho sợ đến như vậy.

Mỗi khi Hạ Mạn Nghê bị hắn hù thì cô rất là kinh ngạc lại xấu hổ cực kỳ, về mặt không biết làm sao, quả thật chính là thế giới khó gặp báu vật, không chỉ một lần, hắn lưu luyến tham lam nhìn biểu tình như vậy của cô, cho nên, phải là cố ý chứ? Hắn luôn thích hù dọa cô, sau đó sẽ một mình chìm đắm trong thưởng thức cô, về đẹp này người khác rất khó được nhìn thấy, loại vui sướng này giống như trẻ con ăn trộm được kẹo ngon.

"Tự tôi sấy là được rồi." Hạ Mạn Nghê cuối cùng lấy lại tinh thần, đưa tay muốn bắt máy sấy, ngón tay mịn trắng mới đụng chạm đến máy sấy, cũng trong lúc đó chạm vào tay hắn, làm cô sợ tới mức văng ra, nhẹ vênh môi nhìn chằm chằm Tần Hạo Đông âm thầm cười đến vui vẻ trong gương.

"Tôi lần đầu tiên thay phụ nữ sấy tóc, đây là vinh hạnh của cô, đừng mãi nghĩ muốn thế nào cự tuyệt tôi." Hắn vẫn còn cười, bởi vì bộ dáng trẻ con không thể làm gì lúc cô gây khó dễ cho hắn thật là đáng yêu.

"Anh không giúp vợ trước của anh sấy tóc sao?" Lần đầu tiên? Cô mới không tin.

Tần Hạo đông ánh mắt thu lại, dùng một lát mới nói: "Không có, tóc của cô ấy đều là đi thẩm mỹ viện gội, không cần nhờ tôi."

Không nghĩ tới đáp án sẽ là như vậy, hại Hạ Mạn Nghê có chút cảm giác vả vào miệng mình. Qua một lúc lâu, hai người cũng không nói chuyện. Trong gương khuôn mặt anh tuấn không hề nửa dịu dàng hướng về phía cô cười nữa, ngược lại có chút căng thẳng, điều này làm cho Hạ Mạn Nghê thấy thiếu hụt, bởi vì chính mình nói sai, cho nên làm cho đối phương khó chịu sao? Hắn là như vậy, chung quy không phải là bởi vì cô làm cho hắn nhớ lại hắn chưa bao giờ giúp hắn vợ trước sấy tóc, vì vậy mà giận mình sao?

"Anh không yêu người vợ trước sao?" Những lời này, không biết vì sao sao đột nhiên từ trong miệng cô nói ra, ào ào xuất khẩu, Hạ Mạn Nghê liền hối hận, suy nghĩ ý muốn cắn roi đầu lưỡi mình, hơn nữa nhìn thấy trong gương Tần Hạo Đông về mặt không thể tưởng tượng nổi nàng nhìn thì lâu, thật muốn chui xuống đất á.

"Cái đó. . . Ý của tôi là nói, nếu như anh không giúp người vợ trước sấy qua tóc thì thật là đáng tiếc..." Hạ Mạn Nghê cắn cánh môi, thử đối với hắn mỉm cười một chút, vừa cắn, vừa cười. "Nói chung là, anh có thể sẽ giúp cô ấy sấy a, dù sao, cô ấy giống như cũng người thường. . . Tôi là ý này, không có ý gì khác."

Cô đây là đang mắt dê mới sửa chuồng sao? Thế nào nghe giống như là đang ghen a?

Trời ạ, Hạ Mạn Nghê lại muốn cắn đầu lưỡi mình rồi, tại sao? Tại sao cô cứ gặp hán là lại nói lại không rõ ràng, ngu ngốc đến trình độ này? Mặt nóng quá, nhịp tim thật nhanh, cô vừa ngấm người đàn ông trong gương một cái, hán vẫn còn ở nhìn cô. Có gì tốt để nhìn như vậy sao? A? Không đúng, tóc của cô sắp bị hán sấy thành chuông gà á! Không phải, chính xác là lông xù của con chó! Trời ạ, người đàn ông này tuyệt đối trăm phần trăm là cố ý!

Hạ Mạn Nghê thờ phỉ phò đi ra, không muốn cùng hán ở trong gương mắt to trừng mắt nhỏ, thanh âm máy sấy rầm rầm lại bỗng dừng ngừng, một giây kế tiếp cô lại bị hán kéo trở về phía trước gương, lần này không phải phải giúp cô sấy tóc, mà là gọn gàng dứt khoát tóm cô để hôn.

Tần Hạo đông đầu lưỡi ẩm áp thẳng tắp chui vào cái miệng nhỏ nhắn kinh ngạc khe mở của cô, không có thử dò xét tính trêu đùa, mà là mang theo hung mãnh khí phách chiếm đoạt, không có ý tứ phải được cô cho phép, mà là giống như đã coi cô như là phụ nữ của hán vậy, không cần hỏi bất kỳ lý do gì vậy.....

Trên người hán nhàn nhạt mùi xà phòng lẫn vào mùi của nước cao râu, theo hán áp sát hôn mà xông vào chớp mũi của cô, làm cho cô khẽ ngất xỉu mê hoặc, hai tay của cô chống đỡ lồng ngực của hán, hôn liên tục gắn chặt không hề có khe hở làm cho cô không cách nào nói ra một chữ “không”, liền thở gấp cũng đều vô lực, đánh đôi tay của hán, đánh hán, hán căn bản không để ý.

Từ lúc mới bắt đầu vẫn còn giằng co cuối cùng mềm mại, quyền chủ đạo không có ở cô, nhưng khi hán hôn cô đã thần phục là thật, cô ở trong lòng hán say mê cũng là thật, luyến tiếc không nỡ rời bỏ, không nỡ đẩy ra, không nỡ rời đi cái ôm khí phách lại có lực của người đàn ông này, không được.

Nếu cứ tiếp tục, nhất định sẽ gặp chuyện không may Nhưng là, làm thế nào đây? Cô đẩy không ra hán a, toàn thân giống như đốt hỏa, cảm giác thật choáng váng và vô lực.

"Tần Hạo Đông, anh không thể lại hôn rồi." Cô bị hán hôn sắp khóc thút thít, luống cuống lại không có trợ giúp, rõ ràng thân thể là khát vọng, nhưng lý trí bất chấp cảnh cáo cô.

"Tôi muốn." Dứt lời, hôn càng thêm liều lĩnh, lửa nóng từ môi của cô lưỡi dây đưa đến cái gáy mảnh khảnh nhạy cảm cô một đường cháy lan đến xương quai xanh của cô, ngực.

"Không, không thể, nơi này không được." Cô theo bản năng nghĩ đẩy đỉnh đầu hán đang chôn ở trước ngực ra, cũng là khắc chế không được từ miệng cô đang bật ra tề tề thờ dốc cùng rên rỉ, bởi vì căn bản không chịu nổi hán đòi hỏi cùng trêu chọc như vậy, cô thậm chí vì vậy mà khóc ra tiếng.

Nghe tiếng khóc, Tần Hạo Đông con mắt dịu dàng bình tĩnh rơi vào trên mặt cô, nhìn thấy cô khóc thành ra như vậy, trong đầu không biết là tư vị gì, đau lòng? Hay là trù ẻo? Còn là bất đắc dĩ thờ dài?

"Không thích sao? Anh hôn em như vậy sao?" Hán hỏi khẽ cô. (mình đổi cách xưng hô cho đúng với tiến trình của anh chị ý nhé)

Đôi tay cô níu thật chặt lấy áo choàng tắm hán, đầu thật thấp khóc, càng khóc càng đáng thương, nói thích cũng không đúng, nói không thích cũng không đúng, dù sao, cô căn bản cũng không biết nên nói gì mới phải, nói cô thích cực kỳ, nhưng là thật mắc cỡ. Nói cô thật ra khát vọng nhiều hơn, nhưng mà giống như kinh khủng lắm sao?

"Hạ Mạn Nghê, ngừng đầu lên nhìn anh." Hán tự tay nâng lên khuôn mặt dường như nước mắt lưng tròng của nàng, nghiêng người hôn lông mày cô, mắt của cô, mũi của cô, sau đó là môi của cô, nhẹ nhàng, giống như bông tuyết thổi qua, cô lại run rẩy giống như đứng ở trong gió thu, rất rõ ràng không lưu loát, nhưng lại làm cho hán động lòng không dứt."Tôi nay, anh rất muốn em."

Cô chấn động khi nghe vậy, ánh mắt trầm tĩnh chớp cũng không chớp rơi trên khuôn mặt nghiêm túc kia.

Rất muốn nói: được.

Thật sự rất muốn. Nhưng là, không được, tuyệt đối không được. Nếu như, cô còn có thể lựa chọn, mà không bị khí phách của hán khuynh đảo mê say sẽ nói "không". Cô vẫn là cự tuyệt, mặc dù, cô không biết có thể kiên trì bao lâu.

Nếu như, người đàn ông này nhất định muốn cô, cô có thể trốn không thoát rồi. Đến tận cùng, cô là hi vọng hán so với cô còn kiên trì? Hay là chỉ thuận miệng nói một chút đây?

Bất kể là cái gì, cô có một chút vô cùng hiểu, đó chính là tối hôm nay bất kể có thể hay không xảy ra sự kiện kia, quan hệ cô với hán cũng sẽ không vì vậy thay đổi.

Cô khát vọng người đàn ông này, cũng không tính toán cùng hán có quá nhiều liên quan, hoặc là cô chỉ đang lo ngại, người đàn ông này có lẽ chỉ là muốn thân thể của cô, mà không phải thật lòng muốn cô làm mẹ Tiểu Ân? Hoặc là, người đàn ông này muốn cùng cô lên giường là vì muốn thuyết phục cô làm mẹ Tiểu Ân? Mà không phải khát vọng cô hoặc thân thể của cô?

Trời ạ. . .

Bất kể là thế nào, cô giống như cũng không thể tiếp nhận, nếu quả thật ngây ngốc yêu hán, lòng của cô nhất định sẽ đau đến tê dại chứ? Tần Hạo Đông có lẽ là nghĩ tới cô sẽ trực tiếp cự tuyệt hán, nhưng thật sự nghe được, vẫn cảm thấy mất mát, dĩ nhiên, hán có thể dụ dỗ cô lên giường không thành vấn đề, nhưng.

Hắn ngắm nhìn đôi mắt này, xinh đẹp khiến đắm lại yếu ớt, rõ ràng mang theo không muốn xa rời, rồi lại tuyệt không có muốn yêu hắn.

Tôi nay, nếu như hắn thật muốn cô, có thể hay không đẩy cô xa hơn đây? Đẩy tới một địa phương có thể ngay cả tay hắn cũng với không tới?

Nghĩ tới đây, ngực lại hơi thấy đau, một loại tâm tình đau thương không biết tên, lặng lẽ đánh úp tới trái tim.

Hắn rất nhanh đem nó đẩy ra, giống như là chưa từng xuất hiện vô vị như vậy, nhưng là, gạt được người khác lại không lừa được tim của mình, đã từng xuất hiện cảm giác, cũng không cho tiêu diệt, luôn là đại biểu ý nào đó – một loại giống như là quan tâm đến mức cổ chấp không nghĩ buông tay.

Hắn muốn cô, coi như không muốn thừa nhận, cũng đã là một sự thật.

"Anh không yêu cô ấy."

A? Hạ Mạn Nghê không hiểu nhìn hắn, có chút không hiểu hắn bây giờ đang nói gì.

"Anh nói là không yêu vợ trước của anh."

A? Hạ Mạn nghê ngẩn người một chút, khuôn mặt lại đỏ rồi, không biết sau lần hôn long trời lở đất vừa rồi ở đây, cô hiện tại nên làm như thế nào để hưởng ứng loại tình huống này.

Hắn nhìn cô cười. "Anh chỉ là trả lời em vấn đề em vừa hỏi, có cần kinh ngạc như vậy sao? Tại sao không nói lời nào? Hay là, em bây giờ rất thất vọng?"

Oa, nét mặt của cô càng ngây người, hoàn toàn nghe không hiểu hắn hiện tại lại đang ám chỉ việc gì?

"Bởi vì, anh không có kiên trì muốn em, nên nói chuyện khác, em không vui?"

Ách, trời ạ, người đàn ông này, người đàn ông này tại sao có thể nói cô như vậy?

Thật là quá đáng! Thật là quá đáng! Hắn là đang đùa cô sao? Vừa rồi nói muốn cô cũng là đùa cô sao? Người đàn ông này trời sinh giờ trò mà, cô lại tưởng thật, chính ở chỗ này đối chọi lâu như vậy, không biết chết bao nhiêu vạn tế bào, vậy người khởi xướng cũng đã đang cùng cô nói vợ trước cái gì, cô hoàn toàn đem lời nói vừa rồi quên mất.

Không, không đúng, hắn chưa nói a, hắn vẫn còn lấy việc đó để cười cô!

Đúng vậy a, cô là thất vọng, thất vọng cực độ rồi. Dù sao vẫn cảm giác người đàn ông này cứ như vậy bỏ qua cô, hình như là bởi vì cô không đủ quyến rũ làm cho hắn không thể không cần. Đúng vậy, cô đối lập với tên a, đối lập đến mức ngay cả cô cũng chán ghét mình, nhưng người đàn ông này càng đáng ghét hơn, nếu như lần sau cô còn đem lời của hắn tưởng thật, vậy cô chính là ngu ngốc! Đứa ngốc ngây ngô!

Tần Hạo Đông là cố ý trêu chọc cô, hơn nữa chọc cho đến vui mừng, chỉ thấy mặt của cô một cái đỏ lại một chút bạch, hoàn toàn ở vào thế yếu.

Hắn làm sao sẽ cho là người phụ nữ này rất khó trị đây?

Căn bản là cô nàng ngốc.

Cô nàng ngốc đáng yêu vô cùng, mê người vô cùng, động lòng người vô cùng.

Nhìn có vẻ là người hung dữ, đến cuối cùng người thua luôn là cô chứ? Ít nhất, ở trước mặt hắn cô là thua toàn quân bị diệt, một người lính cũng không còn lại.

"Anh là nghiêm túc." Tần Hạo Đông đột nhiên lại hôn lên khuôn mặt đang ảo não bị hắn đùa bỡn, cái hôn này, dễ dàng thay đổi cánh môi đang cong lên của cô, khiến khuôn mặt ảo não trong nháy mắt càng thêm trở nên mê hoặc, lại càng thêm đáng yêu động lòng người.

Hắn nhàn nhạt cười một tiếng, đưa tay vuốt cánh môi mềm mại của cô.

"Anh muốn em, coi như không phải tôi nay, cũng có thể là mỗi một ngày sau này, chờ anh, à? Không thể cự tuyệt, coi như cần rất chậm rất chậm đến gần, anh cũng phải sẽ đi vào trong lòng em."

"Giang Tử Vân thì sao? Cô ấy làm sao bây giờ?" Cô cũng không quên, người phụ nữ này một bộ vênh váo đắc ý hắn là vật sở hữu của cô ta a.

"Em đó."

"Như thế nào?" Lời ngon tiếng ngọt ai cũng sẽ nói, nhưng là bên cạnh hắn xác thực có người phụ nữ này tồn tại, xem hắn làm thế nào phủ nhận.

"Ngày đó cô ta đánh nhau với em xong, anh liền cùng cô ta chia tay."

"Cái gì?" Cầm cô thiếu chút nữa rớt xuống.

"Ngày đó, nhìn thấy trên mặt em bị thương, lòng anh đau đến muốn chết." Đôi tay Tần Hạo Đông cẩn thận từng li từng tí nâng lên mặt của cô. "Cô

ta còn không được coi như là phụ nữ của anh, anh chỉ là hôn qua cô ta, ôm qua cô ta, vẫn còn không có yêu cô ta, mà anh quyết định muốn em làm người phụ nữ của anh, hiểu không? Một khắc kia, giống như liền quyết định rồi."

Rất không có suy nghĩ, nhưng lại thật xảy ra. Cũng cho đến khi gặp cô, hắn mới phát hiện, thì ra là yêu cùng không thương, ranh giới thực sự mơ hồ như thế, căn bản không cần phải cái gì đạo lý lớn.

Bạn đang đọc truyện *Thư Ký Không Lên Giường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Cả một buổi chiều, tất cả đều là ngoài ý muốn, vài lần rối loạn làm cho Hạ Mạn Nghê cho là trái tim cũng sớm ngừng đập. Đầu tiên là người không nên xuất hiện tại Đài Loan, tổng giám đốc Phi siết của công ty dầu hỏa Ảp bên kia, lại thỉnh cầu tới thăm viếng Tần Hạo Đông; cuối cùng Phi Siết sau đó không báo động trước yêu cầu cô cùng nhau cùng đi ăn tối, cũng vui vẻ nói cho Tần Hạo Đông, cô là tình nhân cũ của hắn, mặc dù hắn cầu hôn bị cự tuyệt, nhưng là hắn đối với cô nhớ mãi không quên. (mặt dày kiêm bá đạo ^^)

Người đàn ông này, thậm chí còn vì cô học thật là tiếng Trung nhiều năm.

Hắn nói, hi vọng có thể mượn lần này dừng lại ở Đài Loan có nhiều cơ hội cùng cô bồi dưỡng tình cảm, bởi vì hắn tin tưởng cô còn là thương hắn, vì cô, hắn có thể không cần tam thê tứ thiếp.

Thế này coi như xong, người đàn ông kia còn nói ra lời mà không làm cho người ta kinh ngạc thì chết cũng không ngừng nói, trong khoảng thời gian hắn ở Đài Loan này, cô phải là người chủ địa phương vô cùng chu đáo, đây cũng là một trong những điều kiện để tập đoàn Bắc Phong có thể thuận lợi lấy được hiệp ước này, ý tứ chính là, cô phải đi theo hướng dẫn đi theo khắp nơi, bồi đại thiếu gia này đi chơi chung quanh, ca hát ăn cơm tất cả đều không thể đùn đẩy được, bởi vì, liên quan đến chuyện hiệp ước lần này, tập đoàn Bắc Phong không thể nào tiếp đón không được chu đáo, ghé thăm hơn chính là, nghe nói tổng công ty Bắc Phong chính là Thụ Á Phong đã sớm biết trước, một tay đáp ứng thỉnh cầu sang đây truy đuổi.

"Thụ Á Phong, anh tốt nhất nói rõ cho em, đây tốt cùng là chuyện gì xảy ra? Tại sao Phi Siết sẽ xuất hiện tại Đài Loan? Anh không phải là đã đáp ứng em, em chỉ phải giúp anh làm tốt liên lạc khai thông công việc? Anh tại sao tự chủ trương đem em làm thành một trong những điều kiện hiệp ước Phụ Chúc? Anh tốt nhất nói rõ ràng cho em, nếu không em lập tức bay trở về nước Mỹ, vĩnh viễn vĩnh viễn không muốn gặp lại cái người Đại Ma Đầu này!" Hạ Mạn Nghê ở trong điện thoại vượt biển kêu gào, căn bản không để ý bên kia hiện tại đang ngủ hay là đang mở hội nghị quốc tế.

Chuyện cũ nhiều năm trước, cô đã sớm phủ bụi ở trong ký ức, nói cũng không muốn nói.

Không muốn nói, cô đã từng yêu người đàn ông tên là Phi Siết, không muốn nhắc tới bất luận chuyện gì giữa Phi Siết và cô, ở trước mặt người ngoài, cô đối với Phi siết chẳng qua là nghe tên của một người, tựa như tự nhiên nghe được trên thế giới bất kỳ một cái tên nào giống nhau. Lần này đến Đài Loan để giúp một tay, thúc đẩy Bắc Phong cùng Phi Siết làm ăn đã là rất không muốn, Thụ Á Phong bảo đảm cô sẽ không gặp Phi Siết, hắn rõ ràng đã từng bảo đảm, thì ra là cam đoan của hắn là một cái rắm, cô lại giống như ngu ngốc giúp hắn bán mạng! Cô là điên rồi mới có thể tin tưởng người đàn ông tên Thụ Á Phong như vậy, người đàn ông này căn bản là có thể dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, bề ngoài ngọc thụ lâm phong, tác phong nhanh nhẹn, trong xương cũng là có tâm cơ của đại bại hoại! Hắn tại sao là bạn tốt của cô? Ánh mắt của cô nhất định mù!

"Bình tĩnh lại, Mạn Nghê, tất cả đây anh không hề cảm kích."

"Cái gì?" Hắn không biết chuyện mới có quỳ! Hạ Mạn Nghê hận cắn răng. "Thụ Á Phong, anh xem em là đứa trẻ ba tuổi sao? Coi như em không phải rất thông minh hiểu đời, nhưng anh dùng loại phương thức này gạt em, có phải hay không quá xem thường người?"

"Anh không có, Mạn Nghê, anh cũng vậy, không nghĩ đến Phi Siết sẽ đích thân chạy đến Đài Loan đi, nếu như mà anh biết trước, anh nhất định sẽ giúp em tránh ra trận này gặp mặt, tin tưởng anh? Em là phụ nữ của anh, anh làm sao cam lòng đem em đưa đến trong ngực người đàn ông khác —"

"Em không phải phụ nữ của anh!" Hạ Mạn Nghê lớn tiếng bác bỏ, thật là đủ rồi, người đàn ông này mỗi lần đều thích trêu chọc cô như vậy, thật may là cô cho tới bây giờ chưa từng tưởng là thật, nếu không, hắn cũng không dám tùy tiện mở miệng đùa giỡn loại không chịu trách nhiệm này?

Đối mặt người đàn ông Thụ Á Phong nói chuyện dịu dàng như gió này, đáng lẽ có thể làm cho người ta bình tĩnh hòa nhã một chút, hết lần này tới lần khác lại không phải như vậy, đối mặt hắn, cô giống như khắp nơi bị buộc đến cảnh giới phát điên.

"Được được được, em không phải là phụ nữ của anh, đừng tức giận như vậy, Mạn Nghê, em phải biết là anh gần đây mới đón nhận công tác ở tập đoàn, công ty hỗn loạn thành một đoàn, anh hoàn toàn không làm được gì, có thể là một khâu vượt ra ngoài tình trạng làm cho anh không có bận tâm đến, mới có thể diễn biến thành cục diện này, anh thật sự vô cùng xin lỗi. Nhưng là, em ở trong lòng anh vĩnh viễn là quan trọng nhất, nếu như Phi Siết xuất hiện thật sự tạo thành quấy rối nghiêm trọng cho em, vậy em trở lại đi, hiệp ước không ký cũng được, cùng lắm anh bị nấy cấp trên mắng không biết làm gì lại thêm bất cần đời, mắng đến thối đầu mà thôi, em biết, anh luôn luôn da dầy, lần lượt mắng cũng không đau không ngứa, cho nên, trở lại thôi." (anh khôn thật)

Thụ Á Phong ở đó đầu cúi xuống gọi cô trở về, Hạ Mạn Nghê tất cả bức tức cũng tiêu mất, cô không nghĩ tới người đàn ông này có thể vì cô nguyện ý buông tha cơ hội hợp tác lớn như vậy, làm cho cô trong khoảng thời gian ngắn cảm động đến nói không ra lời. Phi Siết nắm trong tay mạch máu đầu mỏ Ấp với khối lượng lớn, toàn thế giới đều muốn nhờ vả và đặt quan hệ với người đàn ông này, chút quan hệ với tập đoàn công ty không biết có bao nhiêu, thế nhưng Thụ Á Phong nguyện ý buông tha?

Hạ Mạn Nghê cắn môi, đột nhiên cảm thấy mình thật sự là ngạc nhiên. Vật đổi sao dời bỏ lâu như vậy, cô cùng Phi Siết cũng không có thâm thù đại hận gì, chỉ là năm đó người đàn ông này trong miệng nói yêu cô, sau lưng lại cùng mấy người phụ nữ bắt cả hai tay còn để cho cô phát hiện được mà thôi, là cô mất mụ, vừa thấy trai đẹp liền động lòng, bị mấy lần thua thiệt cũng không có thấy cái thiện qua, trách được người nào? Hôm nay đối mặt Phi Siết, trừ hù dọa ở bề ngoài, cô đối với hắn đã không còn cảm giác động lòng, trừ đi quan hệ người yêu ở bên ngoài như vậy, đối mặt Phi Siết, thật ra thì cũng là có thể làm bằng hữu , cô không cần thiết vì một chút chuyện riêng mà làm hư đại sự của người ta chứ?

Ai, làm người không thể luôn nghĩ đến mình a.

Dù sao, Thụ Á Phong vẫn rất chăm sóc cô, coi như là cô tích tám đời phúc mới có thể gặp dạng học trưởng đối tốt với cô, có thể nào có on không lo đáp đây?

"Mạn Nghê? Tại sao không nói chuyện? Vẫn còn ở giận anh?"

"Đúng vậy a, tức giận."

"Thật xin lỗi."

"Thôi, coi như em không có gọi cuộc điện thoại được rồi."

Thụ Á Phong chau chau mày, ở bên đầu điện thoại kia cười không ra tiếng. Cũng biết này người phụ nữ này luôn không chịu nổi nhìn người khác chịu khổ, anh giả bộ đáng thương, tâm cô sẽ đồng tình và phát huy phải vô cùng sâu sắc! Sớm đoán được, bởi vì anh đã biết cô rất lâu, từ tiểu học muội biến thành thủ trợ đắc lực của hắn, tính ra, cũng 5, 6 năm chứ? "Anh nói rồi không quan trọng, em về nước Mỹ đi, đừng làm cho anh cảm thấy mình lừa em, điều này làm cho anh rất băn khoăn." Thụ Á Phong tiếp tục khoe mẽ, dẫn dắt cô tới cùng.

"Em nói quên, cúp điện thoại, vụ án này sẽ giúp anh giải quyết!" Hạ Mạn Nghê cộp một tiếng cúp điện thoại, ngẩng đầu lên, lại nhìn thấy chẳng biết lúc nào Tần Hạo Đông vào cửa, bóng dáng hắn cao lớn thon dài đang nghiêng tựa tại cạnh cửa, ôm ngực nhìn cô.

Ánh mắt kia, làm cô hoảng hốt.

"Anh khi nào thì tiến vào? Không phải mở hội nghị quan trọng sao? Hay là hội nghị xảy ra vấn đề gì?" Cô hiếm khi lấy lòng cười hỏi.

Tần Hạo Đông không có trả lời, chỉ là luôn luôn nhìn cô, giống như là muốn nhìn vào đáy lòng cô đi.

"Cái đó. . . Buổi tối em sẽ đến nơi hẹn , nếu như anh lo lắng chuyện này, sẽ không có vấn đề, dự án này tuyệt đối sẽ lấy được, đừng lo lắng." Cô hướng hắn nặn ra một nụ cười giọng nói ngọt ngào, hoàn toàn thay đổi, lúc trước nhìn thấy Phi Siết lại nghe đến Phi Siết nói ra chuỗi lời nói vừa rồi mặt tái nhợt cùng cực kỳ tức giận. Tiểu tử Thụ Á Phong này, đến tột cùng là làm thế nào để lừa gạt cô gái thuần khiết này? Vậy mà một cuộc điện thoại thì có thể làm cho người phụ nữ này cam tâm tình nguyện uất ức mình thay hắn bán mạng? Hắn có chút tức giận, cũng có chút đố kỵ, bất kể cô với Thụ Á Phong là dạng quan hệ gì, cô ngoan ngoãn nghe lời nói một người đàn ông như vậy, mà người đàn ông kia không phải hắn, vô luận như thế nào cũng làm cho người ta vô cùng không vui. Chứ đừng nói, người đó gọi là cô đi bồi một người đàn ông khác.

Tần Hạo Đông hơi híp mắt, trong lòng nhiều thêm mấy phần tính toán cùng cảm xúc.

"Buổi tối, không cho phép đi."

"Cái gì?" Lỗ tai của cô không nghe lầm chứ?

"Anh nói, buổi tối không cho phép đến nơi hẹn, anh đã thay em cự tuyệt buổi hẹn với Phi Siết"

"Cái gì?" Lúc này cô không chỉ kêu lên, mà cả người từ trên ghế bắn dậy vọt tới trước mặt hắn. "Anh không phải biết làm như vậy hậu quả sẽ thế nào sao? Phi Siết kia thoạt nhìn là người ba phải, nhưng mà thực chất bên trong cũng không phải như vậy, theo hắn cũng sẽ không có chuyện, chẳng qua chỉ là bồi hắn đi ăn cơm tâm sự mà thôi, coi như chỉ là bằng hữu, đây cũng là lẽ nghi, anh cần gì phải làm như vậy!"

"Anh sẽ không để cho phụ nữ của anh đi bồi người đàn ông khác ăn cơm nói chuyện phiếm uống rượu."

"Em không phải phụ nữ của anh! Em chỉ là thư ký của anh! Thư ký! Cầu xin anh công và tư rõ ràng một chút có được hay không? Nếu muốn nói em là phụ nữ của ai, em còn từng là người phụ nữ của Phi Siết đấy, anh đừng có sắp đặt mọi chuyện như vậy chứ! Tại sao tất cả đều hiểu thẳng vậy?" Không biết tại sao, cô chính là không hy vọng hai người đàn ông này bởi vì chính mình làm hỏng cuộc trao đổi này!

Đúng vậy a, cô thật sự rất cảm động, cảm động đến tức giận.

Thật ra thì cô rất là vui vẻ, bởi vì người đàn ông này đặt cô ở vị thứ nhất, không có ép cô đi tiếp rượu bán rế tiếng cười, nhưng là, nếu như vì chuyện nhỏ này chọc giận Phi Siết, cô sẽ cảm thấy thật xin lỗi bọn họ, cho nên tức giận, giận chính mình, vì trách móc vì kêu gào cũng vì ngờ vực.

Tần Hạo Đông thực sự nổi nóng, người phụ nữ này thật là không đáng yêu, đàn ông nói như vậy, có phải phụ nữ nên cảm động đến nhào tới khóc, nói cô rất vui về vì hắn yêu cô nhiều mới phải, bây giờ là tình huống gì? Cô dám nói hắn can thiệp vào?

Đúng vậy a, hắn đàn hấn ngậy ngô trên đời này hắn là kẻ ngốc nhất, mới có thể vì một phụ nữ không đáng yêu mà can thiệp vào, đáng chết, thật muốn tóm cô tới đây đánh vào cái mông một trận! Cô rốt cuộc có biết hay không hắn làm như vậy là vì người nào a?

"Em cứ như vậy không muốn làm người phụ nữ của anh sao?"

"Đúng đúng đúng, em không muốn, cho nên, xin anh không nên nhúng tay vào chuyện em theo Phi Siết, chuyện này em sẽ tự mình giải quyết!" Giờ phút này Hạ Mạn Nghê tâm vô cùng phiền não, ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn hắn một cái, cho nên, kẻ cả đầy mắt hắn bị thương cũng đều bỏ quên.

Gạt đi ưu thương, thay vào đó, Tần Hạo Đông theo thói quen đeo lên mặt nạ – mang theo nụ cười bất cần đời.

"– trước kia em làm thư ký của Phi Siết, cũng thuận đường làm phụ nữ của hắn chứ?"

Hạ Mạn Nghê cuối cùng ngược mắt nhìn lại hắn, không hiểu hắn đột nhiên nói như vậy là có ý gì.

"Cho nên, căn bản em không sao cả, bởi vì em đã thành thói quen làm thư ký thuận tiện giúp đỡ công việc trên giường, cho nên không sao cả, đúng không?"

"Tần Hạo Đông." Cô ngạc nhiên hai mắt hiện đầy hoang mang cùng bị thương. Hắn đến tận cùng đang nói cái gì? Hắn tại sao có thể nói cô như vậy? Nói cô hình như ai cũng có thể làm chồng! Thật ghê tởm!

"Coi như là anh quá lo lắng, còn suýt nữa căn nhân duyên tốt của em rồi, thật sự là xin lỗi a, Hạ thư ký." Tần Hạo Đông khỏe mỗi nâng lên mặt cười xấu xa. "Anh nghĩ em căn bản là còn yêu Phi Siết chứ? Trước ở trong phòng hội nghị biểu hiện ra thất kinh, có phải hay không một tiết mục vờ thả để bắt thật a? Đàn ông thích nhất là bộ dạng này, em thật lợi hại, ngay cả anh thiếu chút nữa cũng bị em lừa."

Ba!

Cô vung tay cho hắn một cái tát.

"Anh thật là quá đáng." Cô mắng hắn, trong hốc mắt lại tích trữ nước mắt. Đầy bụng uất ức cùng bức mình, rất muốn đối với hắn phát tiết ra ngoài, lại nhịn được.

"Có sao?" Tần Hạo Đông lạnh lùng cười một tiếng. "Tôi còn tưởng rằng tôi nói còn là khách khí đấy. Hạ thư ký, nếu như cô không phải còn trông mong người ta yêu, lấy tính tình của cô đánh sớm bao đi, còn ở lại chỗ này làm cái gì? Có lẽ tập đoàn Bắc Phong lại bí mật cho cô chỗ tốt gì, để cho cô dù uất ức cũng nguyện ý lưu lại làm người tiếp khách?"

Thật sự là. Đủ rồi. Cô tại sao muốn đứng ở chỗ này để cho người đàn ông này sỉ nhục?

Cô trên ai chọc ai nha? Vì muốn giúp công ty tranh thủ cơ hội hợp tác mà không kể tình cảm riêng tư, kết quả đâu? Người ta không cảm kích coi như xong, còn vu nhân cách cùng tình cảm của cô, thật sự là thật là quá đáng!

Nhưng mà, cô đau lòng cũng không chỉ là như vậy thôi sao? Cô biết, người đàn ông này nhìn cô nói cô như vậy, so bất luận kẻ nào lời nói cùng cảm nhận đối với cô còn có lực sát thương hơn, không, phải nói, quá mức có lực sát thương, cô bị thương đến hơi sức cãi lại cũng bị mất.

Hạ Mạn Nghê xoay người cầm lên túi xách. "Em hôm nay muốn tan ca sớm."

"Đi đâu?"

"Đi dứt lốt người ta a, nếu như có thể leo lên giường của hắn, vậy thì càng tốt hơn, không phải sao?"

Người phụ nữ này, hắn đã nói như vậy mà cô còn muốn đi? Có ý tức chết hắn sao?

"Tôi nói rồi cuộc hẹn hủy bỏ."

"Em sẽ gọi điện thoại lại cho hắn."

"Hạ Mạn Nghê!" Tần Hạo Đông nổi giận tiến lên một phen nắm lấy tay của cô. "Cô thật nhất định đến nơi hẹn sao? Nếu như mà tôi nói là ra lệnh, tôi lệnh cho cô không được phép đi!"

"Vậy em sẽ dùng thân phận cá nhân thấy hắn." Hạ Mạn Nghê chậm rãi giương mắt cười. "Anh cảm thấy dùng cái thân phận gì thì tốt? Người yêu? Hay là vị hôn thê? Hoặc là, bạn gái?"

Tần Hạo Đông nhìn chằm chằm càng, cô là thủy chung giữ vững mỉm cười, cười đến mặt cũng cứng, người đàn ông này cũng không có ý tứ buông cô ra. "Thế nào? Tần đại tổng giám đốc cũng bị em mê hoặc sao? Biết rất rõ ràng em thủ đoạn nắm bắt đàn ông rất cao minh, còn nói thiếu chút nữa bị gạt rồi, hiện tại lại xảy ra chuyện gì? Thà rằng chết dưới hoa Mẫu Đơn, thành quỷ cũng phong lưu sao? Không ngờ, em không có bám lấy anh, leo lên giường của

anh, anh cảm thấy rất mất mặt? Giống như là kém người ta một bậc?"

Hạ Mạn Nghê thấy mặt hần xanh mét, mở miệng cười ha ha. "Thật là như vậy em cũng vậy không có cách nào, ai kêu người ta so với anh có tiền đây? Nếu đã bị anh nhìn thấu, vậy em cũng không cần làm về ta đây rồi, mau buông tay, em còn muốn đến thăm mỹ viện trang điểm tí mi một phen!"

Hai người giằng co, mắt to trừng mắt nhỏ.

Biết rõ, người phụ nữ này thích mềm không thích cứng a, hần vừa rồi là quý mê hoặc tâm hồn hay sao?

Việc đã đến nước này, Tần Hạo Đông tự biết là thất sách, nhưng cũng vô lực vẫn hỏi. Mặt mũi giữ không được, lớp nguy trang còn phải để ý, huống chi bị người phụ nữ này làm tức giận đến không nhẹ, không có khả năng ở lúc này yếu đuối hạ thanh âm giải thích nhận sai, cũng chỉ có thể như vậy để cho cô đi nha.

Tần Hạo Đông cuối cùng buông lỏng tay, Hạ Mạn Nghê rất nhanh xoay người rời đi, cũng không quay đầu lại, giống như ở sau lưng cô chính là ôn dịch, chỉ e sợ tránh không kịp.

Cuộc hẹn đặt ở một gian vô cùng cao quý yên tĩnh của nhà hàng kiểu Trung Quốc.

Hạ Mạn Nghê một thân TAO nhã kêu gọi đến nơi hẹn, Phi Siết trong nháy mắt sáng mắt, nghĩ lại tình cảnh lần đầu tiên nhìn thấy người phụ nữ này, trái tim vừa nóng lên.

Hần đứng dậy nghênh hướng cô, thay cô kéo ra ghế ngồi, Hạ Mạn Nghê ngượng ngùng cười. "Cám ơn."

"Là vinh hạnh của anh, Tiểu Nghê." Phi Siết ngồi vào đối diện cô, ánh mắt lấp lánh nhìn cô. "Anh rất ngoài ý muốn em sẽ đến nơi hẹn."

"Tại sao không?" Hạ Mạn Nghê chăm chú nhìn Phi Siết, hần vẫn còn giống bốn năm trước anh tuấn rần rờ như vậy, hần là con lai, làn da ngăm đen không giống phổ biến người Ả-rập, ngược lại tương đối giống như người Mỹ, rồi lại không có trắng như vậy, tóm lại một câu, vẫn là đồng dạng anh tuấn mê người, nhưng là có một chút xác định bất đồng, đó chính là, lòng của cô sẽ không vì hần mà nhảy loạn.

Có lẽ là năm tháng trôi qua sai khiến, có lẽ là đi qua một đoạn ngắn đã tạo thành vết thương vĩnh cửu, bất kể là cái gì, hiện tại cô thật cao hứng, nhiều năm về sau mình có thể tâm bình khí hòa cùng người đàn ông này ngồi chung một chỗ, như phụ nữ thành thực. Không nghĩ tới. Minh có thể làm được.

Cô cho là gặp lại Phi Siết nhất định là tai họa, không nghĩ tới cô sai lầm rồi, sai vô cùng a.

". Dù nói thế nào, tôi và anh cũng đã từng làm bằng hữu một thời gian, từ Ả-rập tới đây, nói gì tôi cũng nên tận tình chiêu đãi anh thật tốt mới đúng, chỉ là, điều này cùng buôn bán không có liên quan, hi vọng anh sẽ không hiểu lầm."

Phi Siết nhìn cô, cô đối mặt với mình tự nhiên thanh thản làm cho hần cảm thấy một tia chán nản. Bình thường một người phụ nữ đối mặt người yêu cũ thái độ làm sao có thể phóng như vậy, vậy thì chứng tỏ người phụ nữ này đã không thêm để ý người đàn ông kia, đối với hần mà nói, tin tức như vậy giống như là sấm sét giữa trời quang.

Đã bao nhiêu năm, trong lòng của hần vẫn tưởng nhớ người phụ nữ này, cô và tất cả phụ nữ của hần không giống nhau, sẽ đối với hần tức giận nổi đóa, rống người thì khí thế như điên, vụng trộm lại khóc đến như khóc suốt暮, dễ vỡ giống như ngọc lưu ly, nếu không tại sao đàn ông lại có thể muốn thương yêu cô? Hơn nữa cô ngày thường trang nhã cao quý, có phải phụ nữ phương Đông khí chất thần bí cùng ngũ quan tỉ mỉ, rất khó làm cho người ta quên a.

"Em thật không còn yêu anh nữa, đúng không?" Nơi này không phải Ả-rập, đến đây hần không có cách nào dùng hết thủ đoạn để lấy cô làm vợ, coi như có thể, cô cũng sẽ hận chết hần, cho tới bây giờ thứ hần muốn là tình yêu.

"Phi Siết. . . ." Hạ Mạn Nghê sâu kín nhìn hần, trong mắt hần mất mát làm cho cô cảm thấy nhàn nhạt xin lỗi, nhưng cũng chỉ có mấy giây như vậy mà thôi, chỉ cần nhớ tới hần đã từng gây thương tổn cho cô, cô lại không cảm thấy có lỗi, ngược lại cảm thấy hần đáng đời. "Anh thật ra thì không có yêu tôi như vậy, cho nên, không cần khổ sở, bởi vì coi như thời gian quay trở lại, anh vẫn sẽ đối với tôi làm ra chuyện giống vậy, hơn nữa tôi cũng vậy sẽ không tha thứ cho anh, kết cục vẫn là giống nhau."

Hần nhìn cô hồi lâu, có chút không nói gì.

Bởi vì hần hiểu biết rõ cô nói không sai, coi như thời gian quay trở lại lần nữa, tim của hần vẫn như cũ không có cách nào chỉ ở trên người một phụ nữ là cô, bởi vì, hần là vương tử đầu hóa Ả-rập a, trước mắt hần vĩnh viễn có mỹ nữ, coi như hần yêu cô, cũng không có cách nào bảo đảm không đối với mỹ nữ khác động tay động chân lại động lòng.

Chỉ là, lời này từ trong miệng cô nói ra, chính là làm cho hần không thoải mái.

"Chắc, thật là đầu óc quá lý trí, quả thật đã không có chút xú ý định đặt ở trên người anh, thật làm cho người khổ sở, buổi tối hôm nay anh có thể sẽ ôm lấy chân khóc thút thít đến bình minh. " Phi Siết buồn bã bắt được tay của CÔ đặt ở trên lồng ngực của hần.

"Nghe được nó đang khóc rồi sao? Trái tim của ta."

Hạ Mạn Nghê cười, mặc hấn cầm lấy tay cô, giống như đứa bé cũng thể chơi đùa. "Đó là báo ứng, biết không? Báo ứng vì đem công việc và phụ nữ đặt cùng một chỗ trộn lẫn, nếu như tôi nói như vậy, anh sẽ tức giận chứ?"

Phi Siết liếc nhìn cô, ánh mắt thâm trầm khó hiểu, nụ cười thu lại mấy phần. "Em là đang lo lắng chính em? Hay là Tần Đại tổng giám đốc? Sợ anh gây khó khăn cho hấn sao? Em sẽ đau lòng?"

Hạ Mạn Nghê không trả lời vấn đề của hấn, chỉ rất là chăm chú nhìn hấn. "Tôi hi vọng, chúng ta vẫn là bạn bè, đơn thuần chỉ là bạn bè, vĩnh viễn là bạn bè."

"Nếu như mà anh không muốn thế?" Phi Siết cũng rất chăm chú nhìn cô.

"Vậy. Tôi chỉ có thể nói tôi thật đáng tiếc." Hạ Mạn Nghê cầm túi xách đứng dậy. "Rất xin lỗi, nếu không thể làm bạn bè, vậy tôi cũng không thể cùng anh ăn bữa ăn tối rồi, hẹn gặp lại."

Cô xoay người phải đi, cổ tay mảnh khảnh lại bị một phát bắt được. "Hôn lần cuối cùng. Sau này, chúng ta sẽ là bạn bè, vĩnh viễn là bạn bè." Hạ Mạn Nghê không hiểu quay đầu lại, giương con mắt lên nhìn, một bóng đen khổng lồ bỗng dưng che phủ, môi của cô đã bị che lại. Cô kinh ngạc lại hốt hoảng, trước khi không còn kịp có bất kỳ phản ứng, nụ hôn kia cũng đã kết thúc, Phi Siết hướng về phía cô cười một tiếng –

"Bắt đầu từ bây giờ, chúng ta là bạn bè rồi." Hấn nói. Đắc ý chau chau mày, ánh mắt lơ đãng xẹt qua cổng nhà hàng thấy đôi trai gái xuất sắc.

Trai, một cái chớp mắt cũng không trong nháy mắt nhìn về bên này, sắc mặt tái xanh lại khó coi tới cực điểm, nữ, là không biết gì cả, cả người toàn bộ dựa vào trên người đàn ông, giống như là không có xương.

"Ngồi xuống đi, theo anh bữa ăn tối." Phi Siết đem Hạ Mạn Nghê vẫn còn sững sờ trở về chỗ ngồi, gọi người hầu bàn chọn món ăn, vẻ mặt bình tĩnh lại thoải mái vô cùng. (bi ối)

Hạ Mạn Nghê nhìn chằm chằm hấn, nụ hôn ngắn ngủn kia trong nháy mắt không biết nên phản ứng như thế nào đối phương.

Cho hấn một cái tát? Động tác giống như có chút chậm.

Coi như không có việc gì? Vậy không phải tiện nghi người này? Cô cũng không phải là phụ nữ tùy tiện, có thể để người ta muốn hôn liền hôn!

Nhưng mà, đều nói về sau là bạn bè rồi, vậy chứng tỏ Phi Siết cũng sẽ không lại tiếp tục lấy dự án hợp tác tới gây khó khăn cho Tần Hạo Đông, cũng chứng tỏ khả năng đồng ý hợp tác dự án có thể lớn hơn, cô hiện tại có cần thiết đã bị ăn đầu hũ, lại tiếp tục truy cứu nụ hôn này, mà bỏ lỡ cơ hội phải nói rất quan trọng đối với tập đoàn Bắc Phong sao?

Đang buồn bực, suy xét, lý trí cùng tình cảm của bản thân đang giằng co thì Phi Siết nói một câu dễ dàng dời đi lực chú ý của cô sang hướng khác.

"A, đó không phải là Tần tổng giám đốc sao? Trùng hợp như thế, hấn cũng tới nơi này ăn cơm à? Còn mang theo bạn gái nữa, thoát nhìn là một phụ nữ dịu dàng, rất thích hợp với Tần tổng giám đốc."

Hạ Mạn Nghê nghe tiếng nhìn lại, quả thật nhìn thấy Tần Hạo Đông, còn có bạn gái bên cạnh hấn. Chắc là vợ trước của hấn Uông Hiểu Nhu.

Nhìn hai người này thật thân mật a, Tần Hạo Đông bàn tay còn ôm lên eo nhỏ người ta, Uông Hiểu Nhu như chim nhỏ nép vào người, nửa dựa vào trong ngực của hấn.

Nhìn thế nào cũng thấy hai người kia là một đôi trời sinh a. Xú nam nhân! Đại sắc lang! Nếu hấn còn đối với vợ trước quyến luyến không quên, tại sao lại nói với cô hấn đối với vợ trước đã không có yêu? Nói gì sẽ từ từ đến gần cô, muốn cô chờ, nói gì hấn nghĩ muốn cô, coi như không phải tôi nay cũng là tương lai một ngày nào đó.

Đáng chết! Cô làm sao sẽ luôn tin tưởng loại lời nói ngu xuẩn này? Một lần lại một lần tin tưởng? Ngu hết biết! Hạ Mạn Nghê!

Cô là heo! Tuyệt đối là heo!

"Sao vậy? Tiểu Nghê? Sắc mặt của em khó coi vậy?" Phi Siết biết rõ còn hỏi, bàn tay còn cố ý dịu dàng lau gò má của cô. "Nơi nào không thoải mái sao?" (hai từ: ghê tởm)

Cô toàn thân không thoải mái, không thoải mái đến mức hoàn toàn không có ý thức được hành động Phi Siết có nhiều thân mật như vậy, cả người căng thẳng cũng nhanh muốn qua đời. Hơn nữa, nhìn thấy Tần Hạo Đông thế nhưng mang theo Uông Hiểu Nhu.

Từng bước hướng nơi này đến gần, tựa như thị uy đứng ở trước mặt cô.

Bạn đang đọc truyện *Thư Ký Không Lên Giường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Đây hết thấy thật sự cực kỳ hoang đường! Cô tại sao muốn cùng một đôi nam nữ này cùng bàn ăn cơm? Hơn nữa buồn cười nhất chính là, đôi nam nữ này ân ái như thường, giống như là căn bản không ly hôn, ở trước mặt cô trình diễn tiết mục thân mật, là như thế nào? Cô cũng không phải là người thứ ba làm cho bọn họ ly hôn, có cần thiết ở trước mặt cô cố gắng diễn như vậy sao?

Một đôi nam nữ đã ly hôn, ngọt ngào tay nắm tay cùng đi ăn tối, lúc Tần Hạo Đông muốn giới thiệu Ôn Ngưu thì cô mỉm cười nói cho Phi Siết, nói cô ấy là vợ Tần Hạo đông.

Phi Siết xem ra hết sức ngoài ý muốn, hơi kinh ngạc con mắt quét về phía Tần Hạo Đông. "Không nghĩ tới Tần tổng giám đốc đã là đàn ông kết hôn. Tôi còn tưởng rằng. . . ." Giọng nói dừng lại, Phi Siết lơ đãng nhìn Hạ Mạn Nghê một cái. Hẳn cho là, buổi chiều ở trong phòng hội nghị Tần Hạo Đông cự tuyệt khiến Hạ Mạn Nghê tham dự cuộc hẹn ăn tối, ở trước mặt hẳn nói rõ phong thái Hạ Mạn Nghê, nói rõ mình chính là đàn ông đối với người phụ nữ này yêu thương... Tham muốn giữ lấy, chẳng lẽ không đúng?

"Đâu chỉ đã kết hôn? Chúng tôi đã có một con trai năm tuổi, gọi là Tiểu Ân." Ôn Ngưu mỉm cười bổ sung.

"Con trai quả thật chính là dựa theo mặt của ba khác mà ra đấy."

"Vậy sao?" Phi Siết cười cười, trên mặt lộ ra hâm mộ về mặt lại đùa giỡn. "Xem ra, Tần tổng giám đốc thật là diễm phúc a. Đúng không? Tần tổng giám đốc?"

Lời này, một câu hai nghĩa.

Tần Hạo Đông cười nhạt, không có trả lời, ngược lại nhìn Hạ Mạn Nghê một cái, chỉ thấy cô cúi đầu mãnh liệt ăn, giống như hoàn toàn không có nghe bọn hắn nói chuyện.

Lúc này nói, Hạ Mạn Nghê ăn cơm không biết ngon, bụng lại rất no, lúc ăn cơm chỉ thấy Ôn Ngưu dịu dàng săn sóc vẫn giúp Tần Hạo Đông gấp đồ ăn, nói cái này là anh thích ăn nhất, nói cái đó là anh thích ăn nhất, chắc, tại sao không dứt khoát trút cả bàn món ăn vào trong chén Tần Hạo Đông đi?

Phi Siết ngược lại đối với Ôn Ngưu dịu dàng săn sóc rất là thích. "Tần tổng giám đốc thật có phúc khí, có thể cưới được phu nhân ôn nhu săn sóc như vậy lại xinh đẹp, hai vị nhất định rất ít gây gỗ chứ? Cuộc sống hôn nhân nhất định vô cùng hạnh phúc mỹ mãn."

"Đúng vậy, Hạo Đông Đô cần tôi, hẳn rất cưng chiều tôi đấy, tính tôi có lúc tùy hứng, hẳn cũng sẽ không trách cứ tôi, vẫn luôn là đối với ta tốt như vậy, tôi rất cảm động a." Ôn Ngưu nói xong, quyến luyến nhìn Tần Hạo Đông một cái.

"Tôi hiểu rất rõ, trong lòng hẳn, tôi vĩnh viễn là đứng vị trí thứ nhất, coi như hẳn không nói, ôi cũng hiểu vậy."

Lúc này, người hầu bàn tới đây thu dọn chén bữa ăn, cuối cùng lại đưa lên một bình trà cùng bốn cái ly, thay bốn vị khách rót trà sau mới lui ra.

Đề tài tiếp tục.

"Nhìn thấy hai vị ân ái như vậy, tôi chính là rất hâm mộ a." Phi Siết cười, uống một ngụm trà, chuyển sang Hạ Mạn Nghê hỏi: "Đài Loan nổi danh nhất món ăn cao sơn sao? Tiểu Nghê?"

"Ừ." Hạ Mạn Nghê cười cười. "Chỉ vì anh gợi ý, tôi nhớ được anh đối với trà Đài Loan vẫn khen không dứt miệng, cho nên dẫn anh tới nơi này nếm thử một chút, thích không?"

"Rất thích, không nghĩ tới em còn nhớ rõ anh yêu thích gì. Cảm ơn em." Phi Siết ánh mắt lóe sáng không e dè toát ra cảm động cùng tình yêu. Hạ Mạn Nghê mặt đỏ hồng, không lên tiếng, ngược lại một bên Ôn Ngưu xem một chút cái này lại xem một chút cái kia, dẫn đầu mở miệng -

"Hai vị. . . Là người yêu chứ?"

Phi Siết hắc hắc cười to. "Tôi cũng hy vọng là như vậy, đang tập trung cố gắng, hi vọng có thể giống hai vị, làm cá nhân tôi ghen tị vợ chồng hai vị vô cùng."

"Bọn họ đã ly hôn năm năm rồi, Phi Siết." Hạ Mạn Nghê cuối cùng không nhịn được mở miệng. "Anh thật hi vọng theo chân bọn họ như thế sao?"

Lời này vừa nói ra, ba người đang ngồi về mặt cũng xuất hiện biến hóa kỳ lạ.

Phi Siết trong nháy mắt mặt lúng túng, Ôn Ngưu là mặt tái nhợt, Tần Hạo Đông tương đối bất đồng, khẽ nhếch môi, cười như không cười, vẫn như cũ tựa như không có sao.

Từ đầu bữa cơm người đứng ngoài quan sát, chính là hẳn. Bất kể vợ trước có nói như thế nào, Phi Siết phụ họa thế nào một câu hai nghĩa nhạo báng, hẳn thủy chung không có đáp lời cũng không còn phản bác, từ đầu tới đuôi đều thường thức nhất cử nhất động của Hạ Mạn Nghê, muốn xem xem tính tình cô, đến tột cùng có thể nhịn đến khi nào mới đến chọc phá lời nói dối hạnh phúc ngọt ngào của Ôn Ngưu? Hôm nay, rốt cuộc chờ được, còn tưởng rằng người phụ nữ này học thêm được nhẫn nhịn việc lớn, muốn chống đỡ đến khi bữa tiệc kết thúc cỡ hòng cũng sẽ không nói một chữ đấy.

"Tôi đi toilet một chút!" Hạ Mạn Nghe đột nhiên cầm túi rồi ghé đứng dậy, đem không gian yên lặng lại vô cùng xấu hổ, ném cho ba người kia đi cùng hướng.

Trốn vào trong toilet, Hạ Mạn Nghe ô ô một tiếng khóc lên, vội vờn tay che ở miệng mình.

Cô cảm thấy mình thật đáng ghét, tại sao lại giống như người phụ nữ gây trở ngại trước mặt mọi người nói như vậy làm cho người ta khó chịu!

Nhưng là cô không chịu nổi, không chịu nổi Uông Hiểu Nhu một mực trước mặt cô biểu hiện ra dáng vẻ thắng lợi! Không chịu nổi Tần Hạo Đông thủy chung thuận theo Uông Hiểu Nhu mà không có một câu phản bác! Không chịu nổi hai người bọn họ thân mật xuất hiện tại trước mặt cô, còn lấy quan hệ tự cho mình là vợ chồng! Không chịu nổi mình ở hai người bọn họ giữa, giống như hoàn toàn không quan tồn tại.

Đúng vậy, cô chịu không nổi nhất đúng là cái này, giống như cô cho tới bây giờ cũng chưa từng tồn tại trong cuộc đời Hạo đông, cái cảm giác bị xa cách bị vứt bỏ bị lạnh nhạt thật khó chịu.

"Ô ô." Hạ Mạn Nghe không nhịn được khóc suốt, coi như cô liều mạng lấy tay che, tiếng khóc đau buồn của cô rất khó không truyền ra ngoài.

Mất mặt chết.

Nhưng mà cô không nhịn được a, chính là không nhịn được, thật là muốn hiện tại biến mất khỏi nhà hàng này, thật là muốn hiện tại liền bỏ lại tất cả ở Đài Loan bay trở về nước Mỹ, xem như cho tới bây giờ đều chưa từng cùng Tần Hạo Đông gặp nhau.

Cũng sẽ không như vậy đau đớn chứ? Đau bụng, đau dạ dày, đau lòng, toàn thân đều đau.

Cô cả người ôm bụng co rúc ở trong một góc nhà vệ sinh, nước mắt nước mũi toàn bộ xen lẫn cùng một chỗ, tùy tiện đưa tay lau lại bôi, bảo đảm mặt rất xấu, nhưng mà cô không quan tâm, bởi vì cô quyết định không hề nữa trở lại chỗ ngồi, cho dù phải trốn cũng phải chạy ra khỏi nơi này.

Lại khóc thật lâu, khóc đến không bao giờ nữa muốn khóc mới thôi, Hạ Mạn Nghe lúc này mới đứng dậy, xé một chuỗi giấy vệ sinh đem nước mắt và nước mũi trên mặt lau cho sạch, mở cửa đi tới trước gương dùng vòi nước rửa mặt xong, lúc này mới đi ra khỏi toilet. . .

"A!" Hạ Mạn Nghe bị người đàn ông cao lớn đứng ở cửa làm cho giật mình, cả người cũng mau bật ra. Tần Hạo Đông nghiêng dựa vào bên tường ngoài toilet, cứ như vậy trực tiếp nhìn cô, nhìn thấy cô liền tục đưa tay vỗ ngực, xem ra thật bị dọa đến không nhẹ.

"Lá gan của em là giun làm sao? Luôn bị hù dọa." Hắn cười khê, ánh mắt rơi vào hai mắt khóc hồng của cô, tiếng lòng tháo xuống.

Trời mới biết cô khóc bao lâu?

Từ lúc hắn đứng ở cạnh cửa nhà vệ sinh nữ đội cô bắt đầu đi ra, trong câu tiêu truyền tới tiếng khóc đau buồn thủy chung không ngừng lại, thật may là ở nhà hàng cao cấp gian phòng này người vốn là không tính là quá nhiều, thật may là từ lúc mới vừa đến bây giờ ra vào nhà vệ sinh nữ, khách nữ đếm không có vượt qua ba người, may hơn là, hắn đứng bên ngoài đối với những người phụ nữ kia giải thích, nói là bạn gái hắn cùng hắn gây gỗ cho nên ở bên trong khóc, nếu không, hiện tại có thể ngay cả quản lý nhà hàng hoặc là cảnh sát đều sẽ tới.

Trốn khóc đến kinh thiên động địa như vậy, vừa khóc có được nửa giờ hay là lâu hơn? Là muốn cho hắn đau lòng chết sao? Cho tới bây giờ cũng không biết tim của mình có thể không giống như là của mình như vậy, vì một phụ nữ xinh đẹp khác mà đau như vậy. Trước kia Uông Hiểu Nhu khóc, đều là làm nũng khóc, trêu chọc một cái liền cười, nhưng Hạ Mạn Nghe. Lại khóc đến xé tâm liệt phế như vậy, hơn nữa còn trốn khóc, làm cho hắn vừa tức vừa thương a, nhiều lần cả người hắn cũng sắp khắc chế không được muốn đi vào trong toilet để kéo cô đi ra.

Không có làm như vậy, là muốn biết đến tột cùng cô có thể khóc bao lâu?

Không có làm như vậy, là muốn biết mình có thể cùng cô cùng nhau đau bao lâu?

Người phụ nữ này nước mắt cùng tiếng khóc, lại giống như con sâu độc chui vào trong cơ thể hắn, giống như muốn đem tất cả cơ thể cùng hồn phách hắn cắn nuốt hầu như không còn, tùy cô thúc đẩy.

Bất không trở lại sao? Hắn đối với người phụ nữ này là lưu ý cùng bận tâm, so với suy nghĩ của hắn càng nhiều hơn nữa.

Một chút này, ngoài dự đoán, thế nhưng có thể giúp hắn quên đi tổn thương vì bị một phụ nữ khác vứt bỏ, lại một lần nữa làm cho hắn muốn có tình yêu, một lần nữa phải có một người phụ nữ, thậm chí. Lại một lần nữa phải có một người vợ.

Tần Hạo đông bình tĩnh nhìn lại Hạ Mạn Nghe, cô đang ở cự ly bước một bước dài là có thể tới.

Nhưng mà, hắn cũng biết, cự ly giữa bọn họ cũng không có gần như vậy, muốn lập gia đình với một người đàn ông đã có một đứa con, coi như người phụ nữ đó đối với người đàn ông kia có yêu nhiều hơn nữa, cũng sẽ lùi bước? Huống chi, coi như hắn biết là mình chọc cô thương tâm, nhưng cô thương hắn bao nhiêu đây? Có nhiều so Phi Siết? Cô thậm chí còn để cho người đàn ông kia hôn cô.

"Anh tại sao ở chỗ này?" Hạ Mạn Nghe yếu ớt mở to mắt, một chút cũng không muốn để cho hắn nhìn thấy dáng vẻ cô hiện tại bị nước mắt làm cho xấu xí, tay hướng một phía khác chỉ đi. "Nhà vệ sinh nam ở bên kia, anh đi nhầm phương hướng rồi."

Hắn nhìn cô cười, nói thẳng: "Anh là tới chờ em."

Nghe vậy, cô liếc hắn một cái, lại vội vàng cách xa. "Chờ tôi làm gì. Đã đến bao lâu?"

"Đã lâu rồi."

Vậy nhất định là người đàn ông này nghe được cô mới vừa ở bên trong khóc đến chết đi sống lại rồi hả? Rõ là. Xấu hổ chết được! Nghĩ như thế nào cũng không nghĩ đến khóc thành như vậy còn có thể bị chính tai người đàn ông này này nghe thấy! Cô còn chưa đủ đáng thương sao? Còn chưa đủ xui xẻo sao? Tại sao liên loại chuyện khó chịu này cũng bị nhìn thấy nghe thấy?

A. Không chịu nổi! Cô căn bản không nên thấy hắn!

Nghĩ tới đây, Hạ Mạn Nghi phản ứng là xoay người tính toán lần nữa trốn vào trong toilet

"Này, em còn phải khóc à?" Ngang ngược kéo tay cô lại. Trời ạ! Thấy hắn làm cho cô khó chịu sao? Đứa trẻ hư!

"Anh con mắt nào nhìn thấy tôi khóc? Bụng của tôi đau!"

"Đi thôi, đi theo anh." Tần Hạo Đông đem cô kéo ra ngoài, không để cho cô trốn vào nữa.

Nếu như cô tiếp tục khóc thêm, tim của hắn có thể sẽ bể nát. Nghe qua rất buồn cười, thế nhưng đau rất nhiều, hắn không muốn ném một lần nữa, một lần là đủ rồi.

"Buông tay, tôi không muốn trở về chỗ ngồi!" Cô bây giờ căn bản không nhìn thấy người. Cho nên chống cự ngược lại.

"Em không muốn trở về chỗ ngồi, chúng ta về nhà!"

"Cái gì?" Không nghĩ tới đáp án của hắn là cái này, đầu óc một mảnh hỗn loạn đã bị hắn kéo dài tới bên ngoài cửa nhà hàng.

Tần Hạo Đông gọi phục vụ đi lấy xe, một tay còn dắt cô, sợ cô chạy mất.

"Này, anh không thể cứ như vậy đi mất, Ưông Hiểu Nhu cùng Phi Siết làm thế nào? Một là vợ anh, một là đối tác làm ăn quan trọng của anh, anh không thể cứ như vậy mặc kệ bọn họ tự mình rời đi. Anh buông tôi ra, tôi có thể tự mình trở về, tôi có lái xe tới!"

Tần Hạo Đông thờ ơ, một tay lôi kéo cô, một tay cầm điện thoại di động gọi điện thoại. "Là anh, Tần Hạo Đông, em đợi lát nữa tự gọi xe trở về đi, anh có việc đi trước, đúng rồi, thuận tiện cùng Phi Siết nói một tiếng, cứ như vậy."

Đơn giản lưu lại bàn giao toàn bộ, Tần Hạo Đông tắt điện thoại di động, vừa khéo phục vụ đi lái xe tới đây, hắn lôi kéo Hạ Mạn Nghi ngồi vào xe của mình, đạp chân ga rời đi.

Xe lái rất nhanh, cửa sổ xe vẫn mở, gió đêm lồng lộng, thổi rối loạn tóc cô cắt tỉa hơn nửa canh giờ, cũng được, dù sao người đàn ông này nhìn đủ hình dạng của cô, thì làm cho nó xấu xí tới cùng là được rồi, tốt nhất làm sụp đổ khẩu vị của hắn, để cho hắn đừng đến phiền cô.

Hắn một đường huyết sáo không lên tiếng, cô cũng không muốn nói chuyện với hắn, quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, vừa lấy tay đè lại tóc dài mình bởi vì gió bay loạn, có chút muốn ói, có chút buồn bực, nhưng đồng thời cũng có một chút vui vẻ. Vui vẻ cái gì đây? Bởi vì ân oán này hắn bỏ lại vợ trước, mang theo cô rời đi.

Chắc, giống như bỏ trốn, nhưng mà cảm thấy rất sung sướng.

Phụ nữ ở thời điểm này đều là ích kỷ, hi vọng người đàn ông mình yêu chỉ để ý mình, để ý cái gì phong độ quân tử cùng lễ nghi, tiêu sái quảng sạch tất cả, cảm giác đàn ông như vậy mới gọi là đàn ông. Đúng vậy a, cô lại đang nằm mơ, một bạch mã hoàng tử trong tòa thành mang theo công chúa chạy như bay trong mơ, ai, người ta chẳng qua là nhìn không được, thuận tiện đưa cô về nhà mà thôi, cô đến tốt cùng vui vẻ cái gì a, không phải mới nói không cần làm ngọc tử sao? Không cần nghe đàn ông nói lời ngu xuẩn sao? Như thế nào mà mau quên mất không còn một mống rồi!

Là bởi vì bị gió thổi rối loạn thần trí chứ? Già nên thần trí mơ màng.

Cô nhắm hai mắt, học hắn huyết sáo, không nghĩ đông nghĩ tây nữa, thời gian không biết qua bao lâu, xe ngừng lại tới, cô không muốn mở mắt ra, nghĩ giả bộ ngủ, xem hắn có thể hay không ôm cô lên lầu ngủ đi.

Kết quả -

Bên trong xe thanh âm gì cũng không có, hắn không có gọi cô tỉnh, cũng không có tính toán muốn ôm cô lên lầu ngủ, cũng không có cử động gì, như vậy, hắn bây giờ đang làm gì? Nhìn cô sao? Nhìn đáng về cô ngủ?

Không, không đúng, cô giống như nghe được thanh âm của sóng biển, nghe thấy được mùi của biển.

Nơi này là nơi nào? Không phải biệt thự núi Dương Minh a!

Hạ Mạn Nghê bỗng đứng mở mắt, Tần Hạo Đông bày ra khuôn mặt anh tuấn phóng đại lại gần trong gang tấc.

"Trời ạ." Cô lên tiếng kinh hô, theo bản năng đưa tay che miệng.

"Anh. . . . Anh dựa gần như vậy làm cái gì?" Hắn đem tay cô gạt ra, một cái nghiêng người cướp đoạt môi của cô!

Hắn hôn điên cuồng, hôn kịch liệt, ngay cả khe hở để hô hấp đều không tính toán tặng cho cô, Hạ Mạn Nghê cả người bị khóa ở giữa ghế ngồi cùng lồng ngực của hắn, cảm nhận được hơi thở hắn cuồng mãnh cùng bá đạo mang theo hương vị đàn ông, ngay cả không gian trốn tránh cũng không có, chỉ có thể bị hôn choáng váng, hôn ngất. . .

Hai cái tay gát gao chống đỡ lồng ngực hắn, níu chặt vật áo trước của hắn, muốn đem hắn đẩy ra, nhưng là hai tay vô lực. . . .

"Anh buông tôi ra, Tần Hạo Đông. . ." Cô thở gấp, khuôn mặt thanh trang nhả tí mĩ hoàn toàn đỏ bừng, ở dưới ánh trắng nhu hòa cũng có thể nhìn thấy một phần.

Hắn dừng lại nụ hôn của hắn, nhưng mà cũng chỉ có mấy giây, đôi tay liền bung lấy mặt của cô, môi lưỡi dịu dàng liếm cánh môi của cô, nhẹ nhàng nhàn nhạt lưu lại càng làm tâm ngứa khó nhịn.

Ngực của cô nóng lên, nụ hoa nhảy cảm căng gượng có chút đau nhói, khi bàn tay hắn cách vài vóc lơ đãng xẹt qua cô thì cô cũng nhịn không được nữa khẽ rên ra tiếng, phát ra tiếng thở gấp nhỏ nhỏ yếu kiều tình tứ. . . . Nghe tiếng, cô vội vã cắn môi, thế nhưng hắn lại không cho, hắn sử dụng lưỡi cạy ra hàm răng cô, hôn càng sâu.

"Anh buông tôi ra. . . ."

"Không thả, anh muốn đem tất cả nụ hôn mà người đàn ông khác hôn đều gột đi, chỉ để lại mình anh."

Hắn nhìn thấy Phi Siết hôn cô rồi hả ?

Trời ạ! Khó trách xem ra hắn có chút tức giận. . . .

Không, không đúng, cô sao lại cảm thấy áy náy? Hắn không phải cũng mang theo vợ trước thân mật thăm thiết xuất hiện trước mặt cô sao? Đáng chết! Cô thiếu chút nữa quên!

"Anh tránh ra!" Cô tức giận thờ phỉ phò nhìn chăm chăm hắn. "Không nên đụng vào tôi!"

"Em làm gì đấy?" Tần Hạo Đông hí con mắt nhìn cô, không hiểu nổi mới vừa rồi vẫn còn ở trong ngực hắn yếu kiều, tại sao có thể đột nhiên biến sắc mặt như vậy.

"Không cần dùng tay anh chạm qua phụ nữ khác chạm vào tôi!" Cô không được tự nhiên nói.

"Cái gì? Anh chạm qua người nào à nha?"

"Uông Hiểu Nhu."

Hắn ôm qua Uông Hiểu Nhu? Tần Hạo Đông trừng cô. "Anh dĩ nhiên ôm qua a, cô ấy đã từng là vợ anh! Em cái này cũng muốn so đo?"

"Anh hôm nay ôm qua cô ấy."

"Anh không có!" Kể từ lúc cùng Uông Hiểu Nhu ly hôn, hắn đã không có chạm qua cô, mặc dù cô thường thường xuất hiện tại trong nhà hắn, hắn cũng không có vượt quá giới hạn.

"Có, tôi tận mắt nhìn thấy tay của anh đặt ở ngang hông của cô ấy." Nghĩ đến hình ảnh kia, cô liền bức bối, tất cả đau thương cực độ.

Hả? Tần Hạo Đông tròn to mắt: "Hạ Mạn Nghê, Em bị đàn ông khác hôn môi qua anh vẫn nguyên ý hôn, anh chỉ là lễ phép đem tay ở trên eo cô ấy mà thôi, em. . . Có phải hay không quá mức một chút?"

"Lễ phép cái quỷ! Anh rõ ràng đối với cô ấy tình cũ khó quên! Nếu không, anh tại sao phải đơn độc hẹn cô ấy ăn cơm?" (chị ý đang ghen đấy, anh coi như là bị chó nhỏ cắn, đừng chấp nhất làm gì ^^)

Thật là đủ rồi!

"Anh không có hẹn cô ấy ăn cơm, là cô ấy nói có chuyện muốn cùng anh thảo luận, cho nên chúng ta mới hẹn ở chỗ này." Được rồi, hắn thừa nhận hắn là cố ý hẹn ở nhà hàng này, bởi vì cô nói rõ muốn đến cuộc hẹn với Phi Siết, vừa lúc Uông Hiểu Nhu tìm đến hắn, hắn liền thuận tiện hẹn ở cùng nhà hàng. Đúng vậy a, hắn là đang ghen, cho nên cố ý dẫn người đến trước mặt cô, xem cô đến tốt cùng có ở đó hay không ư, bất kể như thế nào, gặp quý những thứ này cùng tình cũ gặp mặt đều một chút quan hệ cũng không có!

Tần Hạo Đông đem mặt ép hướng cô, từng chữ từng câu từ từ nói: "Nếu như anh đối với cô ấy tình cũ khó quên, đã sớm đem cô ấy lấy về nhà, còn cần ở chỗ này tốn thời gian với em sao? Đúng vậy a, anh lúc đầu đích xác là bị cô ấy bỏ rơi, nhưng mà cô ấy sớm hối hận, nếu không phải là anh đối với cô ấy

cũng không có một phần tâm, hợp lại căn bản chỉ là chuyện trong một đêm, dưới tình huống này, em còn phải nói anh đối với cô ấy tình cũ khó quên sao? Nếu như mà anh thật chỉ là vì giúp Tiểu Ân tìm một người mẹ, Ưông Hiểu Nhu tuyệt đối là thích hợp nhất, không phải sao? Em cũng không động não suy nghĩ một chút sao? Em cho rằng anh vì sao muốn ôm em, hôn em?"

Tức giận a, oán hận a, người phụ nữ này chính là không nhìn thấy tâm hắc đối cô.

"Đó là bởi vì . . . Bởi vì . . ." Hạ Mạn Nghê lúng túng, nói không ra lời.

Hắn ngưng mắt, thâm tình nhìn cô: "Bởi vì, anh yêu em."

A? Hạ Mạn Nghê nháy mắt mấy cái, chớp cũng không chớp nhìn hắn. Có phải hay không quá dịu dàng quá một chút? Lời nói của hắn lúc này, dịu dàng đến mức khiến lòng của cô sớm không chịu nổi.

"Tần Hạo Đông. . ." Ở trong mắt cô nhuộm sương mù, một tầng lại một tầng, sắp không tan được.

"Đáng chết, bởi vì anh thế nhưng lại yêu em, em không biết phải không? Anh nói rồi anh sẽ chậm rãi mà tới gần em, nhưng mà anh phát hiện không được, muốn trách, thì trách em để cho Phi Siết hôn em, bây giờ anh không muốn cho em thời gian, nhìn em ngoan ngoãn để cho hắn hôn, anh đều sắp phát điên, biết không?" Trong tiếng nói dịu dàng mang theo đau đớn đè nén, giờ phút này Tần Hạo Đông thoát nhìn cũng yếu ớt làm cho người khác đau lòng.

Nghĩ đến, chỉ có lòng của cô sẽ đau, sẽ sợ.

Nhưng mà, cô lại nhìn thấy đau đớn ở trong mắt hắn, làm cho cô không nhận được nghĩ muốn yêu hắn, thương hắn.

"Đó là ngoài ý muốn." Cô bật thốt lên. "Nếu như một lần nữa, tôi nhất định né tránh, chỉ là môi đụng một cái. . . . Thật ra thì không tính là hôn. . . ."

Cô đang giải thích sao? Tần Hạo Đông con mắt lóe lóe, bình tĩnh nhìn vào gương mặt bất an lại hốt hoảng của cô.

"Anh mới coi là hôn, em chỉ muốn cho anh hôn, là như thế này sao?"

Cái gì cùng cái gì? Tránh xa đi, người đàn ông này! Còn có người giải thích lời người ta nói như vậy sao? "Ai, dù sao thì không phải là như anh nghĩ, không nói!" Cô đưa tay che kín mặt, cảm giác mình cũng muốn ở trước mắt người đàn ông này hòa tan. Là băng cũng tốt, là hỏa cũng tốt, đều muốn hòa hợp thành một khối.

"Nha đầu ngọc, cho anh nhìn em." Hắn kéo xuống bàn tay nhỏ bé đang che mặt, giữ bọn nó tại lòng bàn tay của mình, nhìn chăm chú thưởng thức bộ dáng cô xấu hổ đỏ mặt. "Em đến tốt cùng mấy tuổi? Đàng hoàng nói cho anh biết, em có phải hay không nói dối năm sinh? Tại sao anh luôn cảm giác mình yêu chính là một thiếu nữ mười chín tuổi trẻ trung đây?"

Hạ Mạn Nghê nghe không hiểu hắn đang nói đùa cái gì! Quay mặt đi.

"Anh yêu em, có nghe thấy không?" Hắn đem mặt của cô chuyển trở lại, nếu đã nói rồi, liền một lần nói đủ vốn dĩ, trời mới biết hắn sau này còn có dũng khí hay không mở miệng nói như vậy.

"Ách." Cô giống như tùy tiện đáp một tiếng, trong xương lại xấu hổ phải căn bản không dám nhìn hắn.

"Này, cũng rất qua loa, sẽ hại anh thương tâm, lòng của anh. . . . Đã không thể bị thương nữa rồi, biết không? Lại một lần nữa, liền vạn kiếp bất phục rồi, em có thể chịu trách nhiệm sao?" Giọng nói này, có chút run rẩy, hắn nắm tay của cô, có chút ướt mồ hôi. Hạ Mạn Nghê yếu ớt ngẩng đầu lên, thấy hắn hơi có vẻ tối tăm ở bên trong ánh mắt, thấy được cát giấu ở đáy mắt khẩn trương cùng nghiêm túc.

"Em có thể nói không sao?" Tiếng nói rất nhẹ, lòng của cô, mê muội lại hồi hộp.

Có thể như vậy phải không? Yêu người đàn ông này? Có thể sẽ luôn làm cô nổi máu ghen, đau lòng với người đàn ông này?

Nhưng mà, vết thương trong con người hắn, hắn đã từng chịu đau, cô thật là muốn thật là muốn giúp hắn xoa dịu. . . .

"Không được." Hắn nói xong kiên quyết, khí phách, không được xía vào. Nội tâm lại thoáng qua một chút lo lắng nhỏ, sợ cô cứ như vậy nhẫn tâm đem hắn đẩy ra ngoài cánh cửa trái tim.

"Nhưng là, em không muốn yêu anh."

"Em đã yêu anh."

Ánh trăng xuyên qua cửa sổ bên trong xe, ở trên hai gò má cô phủ lên một đạo ánh sáng mềm mại, giống như cội đời này rượu làm say lòng người, để cho hắn nhìn không được nghiêng người thưởng thức hắn lần nữa hôn cô, bên bờ biển, dưới ánh trăng, ở đó bao la, bát ngát trong tình yêu. . . .

Bạn đang đọc truyện *Thư Ký Không Lên Giường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 9

Đời này, Hạ Mạn Nghê chỉ muốn trôi qua bình bình phàm phàm, gả cho người đàn ông bình thường, thương cô yêu cô cung chiều cô, sinh con trai ngoan trắng trẻo mập mạp, cả đời chỉ thích một người là cô, chỉ là nguyện vọng bình thường như vậy, chung quy lại thì không cách nào đạt thành, nguyên nhân nằm ở chỗ, ở bên người cô đàn ông luôn là quá xuất sắc, quá xuất sắc, quá không tầm thường.

Hoặc là nói, coi như cô rất nỗ lực không để cho loại người như vậy đến gần, nhưng dám đến gần cô tựa hồ luôn là loại người như vậy.

Hoặc là nói, cô yêu luôn là loại người như vậy?

Cô hèn nhát nhất gan, mặc dù cô luôn thích lớn giọng rống người, dùng lạnh lùng để tự bảo vệ mình, nhưng cô biết cô chỉ là con rùa đen, gặp phải chuyện đáng sợ, muốn làm nhất là trốn vào trong vỏ, gặp phải tình yêu cô không dám yêu cũng là như thế, luôn nghĩ trốn, càng xa càng tốt, cho là như vậy cũng sẽ không bị thương, cho là như vậy là an toàn.

Đúng vậy a, cô rời xa Phi Siết, lại ôm thống khổ qua nhiều năm, chỉ cần thấy được đàn ông đẹp trai lại bị hù muốn chết, yêu cầu đồng nghiệp nam của bản thân là không thể đẹp trai, mới có thể sống tốt qua ngày, kết quả bị người hăm hại, Thụ Á P không biết tâm chứa cái gì, đem cô lừa gạt đến bên cạnh Tần Hạo Đông, làm cô yêu hắn.

Thụ Á Phong nhất định là có ý, trả thù cô cự tuyệt khi hắn cầu hôn cô, đúng không? Đàn ông cái mũi nhỏ đôi mắt nhỏ như vậy thực đáng ghét vô cùng, vậy mà người ta lại là người đàn ông kim cương độc thân xếp thứ nhất toàn thế giới, không phải có tiền nhất tập đoàn Bắc Phong, mà bởi vì là Thụ Á Phong người cùng tên của hắn giống nhau, ngọc thụ lâm phong, khí chất bức người, tác phong nhanh nhẹn, dịu dàng như nước. . . . Dù sao tất cả mẹ người cực độ.

Hỏi cô tại sao không có yêu hắn? Ha, cái loại đàn ông này giống như là bệnh dịch, dĩ nhiên là có thể trốn xa hơn càng tốt.

Nói đi thì nói lại, người đàn ông kia cũng không có nghiêm túc quyến rũ cô, nếu mà hắn cũng giống như Tần Hạo Đông như vậy, dùng dịu dàng hấp dẫn cô, dùng thâm tình bức bách cô, sử dụng ánh mắt tràn đầy yêu cùng tôn thương của hắn ngắm nhìn cô. . . .

Đáng chết! Cô thế nhưng lại đang nghĩ đến Tần Hạo Đông rồi!

Hạ Mạn Nghê đem cả mặt vui vào trong chăn, cả đêm lăn qua lộn lại, như thế nào cũng không ngủ được.

Tối nay, bờ biển ánh trăng thật đẹp làm say lòng người, ngược lại tất cả đều giống như giấc mơ, không đủ chân thật.

Hai người nói rất nhiều lời, cô biết bọn họ trẻ tuổi như vậy liền kết hôn, là bởi vì Uông Hiểu Nhu mang thai đứa bé của hắn, cô cũng biết nguyên nhân ban đầu hắn ly hôn, là bởi vì Uông Hiểu Nhu trẻ tuổi khát vọng tự do cùng vui chơi, cho nên quyết định không cần hắn, không cần làm mẹ một đứa con trai.

Hắn cũng biết, nhiều năm trước cô cùng Phi Siết không thể không chấm dứt tình yêu bị thương, nam nữ cô gắng đặt ở cùng nhau kết quả là một đôi không thích hợp, cô cần chính là người đàn ông chung tình chỉ yêu một người phụ nữ là cô, Phi Siết cũng là không thể nào chỉ yêu một người phụ nữ, coi như cô biết Phi Siết là yêu cô, nhưng vẫn bị thương tích khắp người.

"Khi em tận mắt nhìn thấy Phi Siết ôm một người phụ nữ khác đang làm chuyện đó, em cả người như mắc bệnh tâm thần, tâm như là bị xé nát ra, thét chói tai, không ngừng thét chói tai, muốn nhắm mọi người nhưng lại không biết dùng chữ gì, sau đó em khóc, khóc suốt, điên cuồng khóc mãnh liệt khóc, không biết thế giới tại sao đột nhiên biến thành như vậy. . . .

"Em không có biện pháp đi yêu người đàn ông này rồi, buổi tối hôm đó em liền bỏ đi, Phi Siết đuổi kịp phi trường, thế lực của hắn ở Ả Rập ngay lúc ấy cũng đã là đứng đầu rồi, em chỉ có thể cầu Thụ Á Phong giúp, là anh ấy giúp em rời đi Ả Rập, nếu không, em có thể không đi được. . . ."

Ngay lúc ấy, Tần Hạo Đông hỏi cô. "Có muốn anh giúp em một tay báo thù hay không?"

"Làm sao báo thù?"

"Em cảm thấy bất cóc hắn không để cho hắn xuất cảnh tốt hơn? Hay là khước từ cơ hội hợp tác lần này hay hơn?" Hắn rất nghiêm túc hỏi, giống như hắn thật sẽ làm như vậy.

Hạ Mạn Nghê nghĩ đến đã cảm thấy buồn cười, núp ở trong chăn cười ra tiếng.

Mặc dù biết không thể có, nhưng là lòng của cô vẫn cảm thấy rất ngọt, ngọt đến khiến cô cảm thấy rất khó tin.

Nếu như lời này là Phi Siết nói với cô, cô sẽ hoảng sợ sẽ rối loạn, sẽ cảm thấy đại sự không ổn, lại cho là thật, nhưng là do trong miệng Tần Hạo Đông nói ra, cô lại chỉ cảm thấy ngọt ngào, bởi vì, cô biết hắn đang lấy lòng cô, nghĩ biện pháp cố gắng cung chiều cô, mặc dù có một chút bất cần đời thích thú.

Là rất yêu rất thích hắn chứ? Ai.

Khi tình yêu đến, thật là đem lý trí toàn bộ vứt bỏ, quên mất hẳn là hoa hoa công tử, quên mất hẳn là đại soái ca sẽ đưa tới một đồng hoa tranh nhau vì hẳn nở rộ, quên mất đàn ông như vậy căn bản là không thể chỉ thích cô một người phụ nữ sự thực. . . . Cô nên làm cái gì? Cửa phòng thỉnh thoảng truyền đến hai tiếng tiếng gõ cửa. . .

Hạ Mạn Nghê nháy mắt mấy cái, vén chăn lên, là ảo giác chứ? Bây giờ cũng là hai giờ đêm! Người nào sẽ gõ cửa phòng cô?

"Là ai?" Cô hỏi khẽ .

"Là anh."

Tần Hạo Đông? Mở a! Hơn nửa đêm, hơn nửa bọn họ ở mấy phút phía trước mới chia tay trở về phòng tắm ngủ, hẳn hiện tại tới gõ cửa phòng cô làm gì?

Một người đàn ông nửa đêm chạy đến gian phòng phụ nữ, nghĩ như thế nào đều có ý đồ bất chính, nếu như người phụ nữ này hiện tại đi cửa mở ra, vậy thì bây giờ người phụ nữ này cũng rất thích ý đồ người đàn ông này, đúng không?

"Mở cửa."

"Em . . . Đã ngủ, có lời gì ngày mai rồi hãy nói." Hạ Mạn Nghê đem chăn kéo lên đẩy kín đầu, tựa như làm con rùa đen rút đầu còn nói một tiếng: "Ngủ ngon."

Tiếp theo, vẫn còn đánh tiếng ngáp lớn, thanh âm lớn đến có thể ngay cả ở bên bể bơi lầu một cũng nghe thấy.

Đứng ở cạnh cửa, Tần Hạo Đông khóe miệng chứa đựng một chút cười.

Cô thật sự rất đáng yêu a, đáng yêu đến nỗi nằm ở trên giường đầy trong đầu đều là một cái nhún mày một nụ cười của cô, căn bản không cách nào ngủ.

Hắn biết cô căn bản không ngủ, nếu không, hẳn mới vừa gõ cửa, cô không thể nào nghe thấy , nhưng cô lại nghe được, thanh âm vẫn còn rất to rõ, cho thấy, người phụ nữ này cùng một dạng lộn lộn khó ngủ giống hắn.

"Anh không có một lời muốn nói với em, anh chỉ là muốn ôm em ngủ, mở cửa được không? Như vậy, anh mới ngủ được, ngày mai còn phải cùng người đàn ông kia đi họp đầu trí rồi, nếu không ngủ, anh sẽ không có sức sống." Hắn nói qua một chuỗi ngụy biện giống thật mà là giả, nghe rất xuôi.

Đêm an tĩnh chỉ nghe được bên ngoài cửa sổ côn trùng kêu vang cùng tiếng gió, cho nên lời của hắn nói dĩ nhiên cũng đều truyền vào trong tai cô.

Thật là xấu hổ! Coi như cả lầu hai chỉ có cô cùng hắn cùng phòng của Tiểu Ân, cử chỉ hắn như vậy cũng không tránh khỏi quá mức lớn mật, giống như là có người lúc nửa đêm khi phụ nữ ngủ bên cửa sổ lại đánh đàn ghi-ta bày tỏ tình yêu, khiến cho người phụ nữ đó không thể không giơ tay đầu hàng.

Ở tại lầu một lão Trần cùng mẹ Lâu sẽ nghe được sao? Nghe chủ nhân của bọn họ như là nổi điên, nửa đêm đến cửa phòng cô nói chuyện tán tỉnh?

"Mở cửa được không? Chỉ là muốn ôm em ngủ mà thôi, em không nên hiểu sai."

Không nghe thấy! Cô đắp chăn càng chặt hơn.

"Thừa nhận đi, em cũng muốn ôm anh ngủ, mở cửa." Lời nói mang theo nụ cười, so gió đêm còn mềm mại thì thâm phiêu đảng ở trong không khí.

Không nghe thấy! Không nghe thấy! Cô thật là không nghe thấy!

Ai muốn ôm hẳn ngủ chứ? Nói hưu nói vượn. Được rồi, coi như là thật, cô cũng không thể như vậy chạy tới giúp hắn mở cửa chứ? Cô cũng hai mươi sáu tuổi rồi! Cũng không thể làm loại con gái không hiểu chuyện đó!

Nhưng mà, giọng nói nhẹ nhàng ôn nhu giống như ma chú đó, hại cô vẫn động lòng, vẫn động lòng, cũng sắp cầm giữ không nổi rồi.

"Vậy em ra ngoài để cho anh ôm hạ một cái, một cái là tốt rồi, anh liền trở về phòng không quấy rối em." Hắn rút cuộc đầu hàng, hào phóng lui một bước.

"Như vậy còn không được, em muốn anh đứng ở chỗ này đối với em hát tình ca rồi, lão Trần cùng mẹ Lâu rất thích nghe anh ca hát, nếu như mà anh thật hát, bọn họ cũng sẽ đứng lên vỗ tay giúp anh cổ gắng lên."

Lời nói chưa dứt, cửa phòng rắc một tiếng mở ra.

Hạ Mạn Nghê đứng ở cạnh cửa, áo ngủ cô mặc màu trắng, thoát nhìn thật sự là giống đứa trẻ vô tội.

Tần Hạo Đông tâm vừa động, tay dài duỗi một cái đem cả người cô ôm vào trong ngực, cúi đầu liền bắt được môi của cô, cái hôn này, giống như là muốn kéo dài một thế kỷ vậy, căn bản không tính toán buông cô ra.

"Này, anh vô lại" Hai tay cô muốn đánh hấn, lại bị một bàn tay to bắt lại, trực tiếp lôi cô vào phòng, dùng chân đá lên cửa phòng.

"Này, anh không có tuân thủ lời hứa, anh rõ ràng nói chỉ ôm một cái Đừng" Hấn hôn cô đến không thở nổi, hai chân như nhũn ra, cả người cũng yếu đuối ở trong lòng hấn, tất cả đều vô dụng.

Xuyên thấu ánh trăng ngoài cửa sổ, đèn đêm bên bể bơi, chiếu lên cô giống như ôm lấy đôi cánh tinh linh mỏng, khuôn mặt ngượng ngùng bị hấn ôm hôn, bị ngón tay dài hấn giữ lại mà không thể không ngẩng lên nhìn lại hấn, có chút buồn bã, có chút quẩn quýt si mê, có chút nảo.

"Đúng, anh nói láo, anh là vô lại, anh không muốn chỉ ôm em một cái, là rất nhiều, anh nói, anh không muốn đợi, anh muốn ngay, tối nay bắt đầu."

Hấn nhẹ nhàng giơ tay, nâng một bên gò má cùi, hôn gò má cô, một tay kia lượn quanh trên hông của cô, kéo xuống vạt áo áo ngủ cô, áo ngủ trong nháy mắt rộng mở, không ngờ, bên trong không một mảnh vải, hấn con mắt trợn tối, cô vội vàng đưa tay lôi kéo váy, hốt hoảng lại che không được còn giúp hấn nhìn!

"Đừng cự tuyệt anh." Hấn đột nhiên cong người xuống, hôn tay cô nắm chặt váy, hôn cổ của cô, hôn xương quai xanh cô, mặt mày, mũi cùng tai.

Cô khẽ rên, buông lỏng ra tay nắm chặt áo ngủ, hoàn toàn không ngăn được làn sóng điện khi hôn truyền đến trên người cô, cả người không ngừng run rẩy.

Tần Hạo Đông bàn tay to thăm dò vào, dọc theo rãnh giữa hai vú nhẹ vờ vờ nụ hoa trước ngực cô, Hạ Mạn Nghê run lợi hại hơn, da thịt nhạy cảm khi đầu ngón tay hấn hạ xuống nóng bỏng như lửa, tê dại khó nhịn, cô liều mạng cắn môi mới dè nén không ngừng thốt ra yêu kiều, nhưng mà cuối cùng vẫn là tổn công vô ích.

Khi hấn ấn cô đè ở trên mặt tường lạnh như băng, cỡi xuống áo ngủ trên người của hấn, hấn trần truồng lộ ra màu da màu đồng mạnh khỏe lồng ngực cùng hai chân thon dài hấp dẫn, cùng vật kiêu ngạo vô cùng khổng lồ dâng trào cùng trong lúc đó, hấn cũng nửa quỳ ở trước người của cô, dùng phương thức vô cùng làm cho người ta xấu hổ lại làm cho người ta điên cuồng, hôn cô, để cho cô vui thích, để cho cô không thể tiếp tục dè nén mình xuống, lên tiếng yêu kiều cùng khóc thút thít.

"Không cần. Trời ạ, này quá mắc cỡ." Cô uốn éo người muốn chạy trốn nụ hôn của hấn, nhưng là hai chân của cô hư mềm vô lực, cả người cũng hư mềm vô lực, chỉ có thể liều mạng dùng đôi tay giữ chặt hai cánh tay hấn để chống đỡ thân thể của mình.

Không nghĩ tới, hấn sẽ dùng loại phương thức này để yêu cô, đang ở lúc cô cuối cùng không chịu nổi như vậy yêu thì Tần Hạo Đông đã ôm cô lên đi tới giường.

"Anh rất xấu." Thời điểm mắng hấn, giọng nói cô còn mang nước nở.

"Đúng, anh hư, là một người đàn ông hư, nhưng mà." Hấn đặt cô lên giường, cả người nhẹ nhàng đè ở trên người mềm mại trơn bóng cô. "Anh thật sự yêu em, như em mong muốn, chỉ vì một mình em mà điên cuồng."

Đứt lòi, hông của hấn trầm xuống, thật sâu, thật sâu tiến vào cô.

Sáng sớm hôm sau, Hạ Mạn Nghê xuất hiện tại trên bàn bữa ăn sáng, đầu cúi thật thấp là không dám nhìn Tần Hạo Đông đã ăn điểm tâm, lại không dám nhìn mẹ Lâu đang thay cô chuẩn bị bữa ăn, đầu của cô vẫn rất thấp, cho nên không có nhìn thấy trên bàn ăn hai cặp mắt đều ở đây nhìn chằm chằm cô.

"Mẹ." Tần Hữu Ân đột nhiên mở miệng gọi cô một tiếng.

A? Đang muốn xé một ổ bánh mì bỏ vào trong miệng tay bỗng dừng dừng lại, Hạ Mạn Nghê trợn to mắt ngẩng đầu lên, nhìn Tần Hữu Ân.

Tần Hữu Ân cười ngọt ngào rất lâu rồi, miệng cũng sắp muốn nứt ra rồi. "Mẹ, con rút cuộc có thể gọi đi là mẹ, đúng không? Mẹ?"

Làm sao lại như vậy? Hạ Mạn Nghê nhìn về phía Tần Hạo đông.

Hấn uống sữa tươi, làm bộ xem báo, khỏe mới lại nhếch lên hình cung một chút cười khả nghi.

Hấn cũng không để ý tới cô! Hấn lại đem vấn đề Tiểu Ân ném cho cô? Bảo cô trả lời thế nào? Nói đúng, giống như liên nhất định gả cho hấn. Nói không đúng, không phải dễ dàng đã thương tâm đưa bé cảm thấy yếu ớt?

"Mẹ, con thật vui vẻ, con rút cuộc mỗi một ngày đều có thể nhìn thấy cùng được mẹ ôm, con có thể một ôm chưa? Rất ít khi ôm nha...?" Tiểu Ân ngồi ở chỗ ngồi, một đôi mắt to vô cùng mong đợi nhìn cô.

Ba nói mẹ sẽ xấu hổ, không thể trực tiếp xông tới ôm lấy mẹ, như vậy mẹ sẽ bị dọa đi, muốn chậm một chút, mẹ nói xong thì mới có thể xông tới ôm lấy người, cho nên Tiểu Ân vẫn chịu đựng, hai chân mấp ở dưới bàn nhìn không nhìn được a, đã sớm muốn chạy như bay qua.

Hạ Mạn Nghê nhìn thấy trong mắt Tiểu Ân, là khẩn thiết chờ đợi, Tiểu Ân thích cô, tựa như cô cũng thích Tiểu Ân, nó bởi vì có thể gọi cô là mẹ mà vui vẻ không thôi, mà lại cũng bởi vì hấn gọi cô là mẹ mà trong nháy mắt cảm động không thôi.

"Không được sao?" Trên mặt nhỏ đáng yêu lộ ra nồng đậm thất vọng, mắt to giống như là sắp khóc.

"Dĩ nhiên có thể." Cô nhìn thấy tâm đầu đau rồi, để xuống bánh bao, trực tiếp đi tới trước mặt Tần Hữu Ân một tay ôm lấy nó, ôm thật chặt.

"Muốn ôm một trăm lần một ngàn lần một vạn lần đều được!" Khuôn mặt nhỏ nhỏ thoáng trong giây lát nở ra nụ cười thật tươi, tay nhỏ bé mập mạp bám thật chặt hân mẹ mới, khuôn mặt thuận thể dựa vào trên ngực mềm mại thơm ngát của mẹ mới, một bộ dáng hạnh phúc không tả được. Tần Hạo Đông nhìn chăm chăm con trai, con trai khiêu mày cười.

Thật sự, hân có thấy con trai đang khiêu chân mày, nó đang khiêu mày, chính xác nó đang thị uy cha sao?

Có làm hay không? Nó có thể có người mẹ này, là do nó có người cha này tổn sức của chín trâu hai hổ thay nó nghĩ biện pháp bắt về, thế nhưng.

Ăn đậu hũ của vợ hân!

Như vậy còn chưa tính, tiểu tử kia lại vẫn ăn cả tủy xương mới biết nó cũng ngon, đến khi chán ngán ở trong ngực vợ hân nói——

"Mẹ, người thích nhất chính là Tiểu Ân hay là ba?"

"Đương nhiên là Tiểu Ân á."

Đứa bé lại ha ha ha mà cười rồi.

Tần Hạo Đông híp mắt, cắn răng, gặm bánh bao giống như ở phát tiết phần nộ.

Đủ rồi chưa? Tiểu tử này! Đắc ý vênh vào việc phải nhường nó chứ làm người cha tốt muốn kéo nó ra khỏi ngực mềm mại kia vút sang một bên. "Con cũng vậy yêu mẹ, thật yêu thật yêu. Mẹ có thể thật sự làm mẹ Ân Ân chứ?"

"A?"

"Cùng ba kết hôn a, như vậy mới có thể thật sự là mẹ Ân Ân a."

Nghe vậy, Tần Hạo Đông há miệng khê mở, vừa bực mình vừa buồn cười.

Thực sự hân tên tiểu tử này! Thế nhưng thay cha hân cầu hôn xin cưới?

Nói đúng, cũng tốt thế này không tồi, tiến độ có thể so với hân mở miệng mau hơn, hân trước kia thế nào lại không muốn dùng qua cái chiêu này?

Nửa giờ sau, Ân Ân đi nhà trẻ, Tần Hạo Đông dám vô lại vào trong xe Ferrari của Hạ Mạn Nghê .

"Em lái xe, để cho anh ngủ thêm chút nữa, đến công ty thì gọi anh."

"Không cần! Anh xuống xe!"

Tần Hạo Đông nửa mở mắt. "Tức giận à nha? Bởi vì anh buổi sáng không có hôn em sao? Hiện tại bù một cái như thế nào? Mới vừa Tiểu Ân ở đây, không thích hợp trình diễn hình ảnh quá hạn chế, sát lại đây, để cho anh hôn một cái."

Hân giang hai cánh tay đem cô ngồi gần ở ghế lái ôm một cái——

"Anh hên hạ! Thế nhưng lợi dụng một đứa bé!" Cô tức giận thờ phỉ phò nhìn chăm chăm hân.

"Lợi dụng nó cái gì?" Hân giả bộ ngu, mặt vô tội.

"Lợi dụng nó" Hạ Mạn Nghê nói không được nữa, bởi vì cô đột nhiên phát hiện người đàn ông này căn bản là không có cùng cô cầu hôn qua, nếu như cô nói hân lợi dụng Tiểu Ân bức hôn, có phần nói không được. Không làm được, người đàn ông này căn bản là không có nguyện vọng cùng cô kết hôn, là chính cô nghĩ quá nhiều!

"Gả cho anh đi." Hân ngoài ý muốn mở miệng.

"A?" Hạ Mạn Nghê bị dọa sợ tới mức quát to một tiếng. Loại tâm tư trong nháy mắt bị người nhìn thấu kinh ngạc cùng hốt hoảng.

Thật là gặp quý! Giống như mỗi lần trong lòng cô nghĩ cái gì hân cũng sẽ biết! Chẳng lẽ, hân thần thông?

Tần Hạo Đông nhìn cô một cái. "Em làm gì đấy?"

Thật sẽ bị cô hù chết! Người phụ nữ này thế nào lại như vậy, nhát như chuột, động một chút là hù được, kết quả lúc này ngay cả hân cũng bị cô hù sợ.

"Em Em Không có a, không có sao!" Không mặt trong nháy mắt ửng hồng.

"Vậy em gọi lớn tiếng như vậy làm gì?"

"Nói cho anh không có sao!"

"Cho nên em là đáp ứng?"

"Cái gì?"

"Kết hôn a, " Tần Hạo Đông giật nhẹ môi."Anh mới vừa đang cùng em cầu hôn, em không nghe thấy sao?"

Cầu hôn?

Có thể tùy tiện thế này sao?

Quá tùy tiện ý chứ? Giống như là thuận miệng nói một chút, giống như cùng ăn ba bữa cơm.

Trong mắt Hạ Mạn Nghê đều là mát mát, có một loại cảm giác không được quý trọng .

Là bởi vì, cô đem qua đã thành công là phụ nữ của hắn sao? Cho nên, hắn có thể như vậy cho rằng đương nhiên cô sẽ gả cho hắn?

"Không cần." Cô lấy ra cánh tay hắn đặt trên người cô, đem thân thể ngồi thẳng, gương mặt ngượng ngùng thay một tầng nhàn nhạt lạnh lùng. Lòng của Tần Hạo Đông nhẹ nhàng bị đâm một cái, lại một cái, cho là sẽ không đau, hốc mắt cũng trong phút chốc nóng lên.

Quả thật. Là như vậy, vốn cho là đã sớm chết đi tâm, gặp cô, sống thay đổi, không nhận được một chút xui cực tuyệt, đây chính là sau khi tâm đàn ông chịu qua tổn thương sao?

Bởi vì sợ bị cực tuyệt, cố ý đem đại sự cầu hôn này nói xong như thể không chút để ý, chính là sợ bị thương a, kết quả, thật bị thương.

Người phụ nữ độc ác, cực tuyệt rất sáng khoái, thật đúng là không nể mặt.

Tần Hạo Đông nhìn cô, đưa tay bắt lấy tay mềm cô, cô muốn hất ra, hắn vẫn cứ không thả.

"Anh là nghiêm túc, mặc dù anh cũng không nghĩ qua mình sẽ lại cưới, nhưng khi gặp em, cái vấn đề này đột nhiên lại đơn giản, anh nghĩ muốn cùng với em ở chung một chỗ, kết hôn chính là chuyện đương nhiên, giống như căn bản không cần suy tính, anh liền nghĩ như vậy, có lẽ đối với em mà nói thật quá nhanh.

Dù sao, anh là đã ly dị còn mang một đứa bé, em thật sự nên cực tuyệt anh. Chỉ là, anh hiện tại cảm thấy có chút thật mất mặt rồi, cho nên không đi xe em nữa, đợi lát nữa công ty gặp thôi."

Nói dứt lời, Tần Hạo Đông mở cửa xe, chân dài bước đi ra, đầu không có ngoảnh lại hướng xe của mình đi tới.

Hạ Mạn Nghê sững sờ nhìn bóng lưng hắn cao lớn lại có vẻ cô đơn, trong phút chốc, cô muốn xông ra ôm lấy hắn, nói cô đồng ý, đồng ý gả hắn, cô gặp quý mới không quan tâm hắn đã ly dị, còn mang theo một đứa bé đáng yêu như vậy!

Nơi cổ họng nghẹn lại, hốc mắt nhiễm sương mù, mũi cay xè rất khó chịu, lý trí cùng tình cảm ở trong nội tâm Hạ Mạn Nghê không ngừng giằng giụa.

Cô muốn an ủi hắn a, rõ ràng là một lần tâm từng bị thương nên rất khó khỏi hắn, cô lại vô tình dầy xéo, cô tại sao có thể làm như vậy đây? Vì một ít hư vinh tự ái sao?

Tay cầm tay lái, chân ga làm thế nào cũng không đạp xuống.

Cô không muốn làm tâm hắn tổn thương! Một chút cũng không muốn lại tổn thương tâm của hắn!

Nghĩ tới đây, Hạ Mạn Nghê cuối cùng cũng xuống xe hướng về phía của hắn chạy đi ——

Lại nhìn thấy Tần Hạo Đông đã lên xe, đóng cửa xe, xe sắp rời biệt thự.

"Tần Hạo Đông!" Tinh thể cấp bách cô la lên tên của hắn, vừa chạy vừa kêu.

Hắn nhìn thấy cô, đầu lão đảo nghiêng ngã hướng phía hắn chạy lại, trên mặt còn vương vẩn nước mắt.

Cô đang khóc, khóc thương tâm dường như chọc cho hắn đau lòng, hại toàn bộ trái tim hắn bị nhéo đau, vừa khó thở vừa vội gấp rút.

Sau đó, cô đã thở hồng hộc đứng ở trước cửa sổ xe hắn, ngưng đôi mắt rung rung nước mắt nhìn hắn.

"Làm sao vậy?" Nhịn xuống kích động muốn xuống xe ôm cô vào ngực, Tần Hạo Đông mở cửa xe xuống nhẹ nhàng hỏi.

"Anh có đồ quên mang đi."

"Cái gì?" Hắn mới vừa hai tay trống không lên xe của cô, nhớ rõ là không mang bất kỳ vật gì.

Cô hít hít lỗ mũi, có chút ngượng ngùng nói: "Thì. . . . Một vật rất quan trọng."

"Như vậy, em đã cầm tới sao?" Hấn nhìn cô, nhìn lại tay của cô, rỗng tuếch.

"Cầm tới đây rồi."

"Ở đâu?"

"Nơi này." Cô vỗ vỗ ngực, tim đập mạnh và loạn nhịp thái độ không được tự nhiên, con mắt bình tĩnh rơi vào trên mặt hấn.

"Trái tim của em, anh quên mang đi trái tim của em, anh giúp anh mang tới, anh. . . . Có muốn không?"

Tần Hạo Đông ngưng mắt nhìn cô, thật lâu thật lâu, giống như là giờ phút này muốn khắc thật sâu say mê hấp dẫn của cô vào trong tâm tưởng, vĩnh viễn, vĩnh viễn không quên.

"Em nhường một chút." Hấn nói.

Cô không khỏi nhìn lại hấn, hấn không cần cô sao? Muốn cô đi sao? Cũng bởi vì cô mới vừa cự tuyệt cầu hôn của hấn, cho nên hấn quyết định bỏ qua?

Không! Tại sao có thể như vậy? Không thể như vậy!

"Em muốn lấy anh! Anh mới vừa rõ ràng nói muốn lấy em mà! Không thể đuổi em đi!" Cô tức giận rồi, giận, tâm cũng bị thương, đôi tay nắm quyền oán hận nhìn chăm chăm hấn.

"Anh không có muốn đuổi em đi."

"Nhưng mà anh kêu em tránh ra! Em không đồng ý! Em hiểu biết rõ anh đang giận em, nhưng mà anh cũng nói anh yêu em, bây giờ không phải là thời điểm đùa giỡn tính khí trẻ con, nếu như anh bây giờ không quan tâm em, về sau cũng không cần, em là nói nghiêm túc, đừng nghĩ là em nói giỡm!" Hấn bật cười, tình ngộ chân thành nhìn cô.

"Em đã biểu đạt đầy đủ em phải quyết tâm gả cho anh, anh biết rõ rồi, nhưng mà em không đồng ý nhường một chút, anh làm thế nào xuống xe ôm em hôn em đây?"

A? Hạ Mạn Nghiêng ngẩng cả người, mặt oanh một tiếng, nóng bỏng tựa như bị lửa thiêu.

Trời ạ! Nhìn xem cô mới vừa làm chuyện mất mặt gì a?

Trời ạ! Cô mới vừa chinh nghĩa cùng hấn tỏ tình, muốn hấn cưới cô, nói cô phải gả cho hấn! Ách, ông trời! Thật mắc cỡ chết người!

"Anh hiện tại chuyện duy nhất muốn làm em đều không cho anh làm, không khỏi quá xấu bụng, àn?" Hấn cười, cười to, biết người phụ này này giờ phút này nhất định ước gì tìm được động vùi mình vào trong đấy không gặp người nữa.

Nhưng hấn sẽ không đồng ý, bởi vì hấn cũng không muốn thời điểm đang hôn nàng, một miệng đầy là cát.

Bạn đang đọc truyện *Thư Ký Không Lên Giường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Chương kết

"Anh sắp kết hôn."

Khi Ưông Hiểu Nhu sáng sớm tức giận đặng đặng vọt vào phòng làm việc đoàn cổ vấn đi tìm Tần Hạo Đông, lấy được chính là cái đáp án sấm sét giữa trời quang này.

"Cái gì?" Cô không thể tin được, cả người đứng ở chỗ đó.

"Cùng ai? Cô thư ký kia sao? Anh tối ngày hôm qua ném em cho một người ngoại quốc chính mình đi mất, chính là vì cùng cô ta ở một chỗ sao? Trời ạ! Anh điên rồi phải không? Anh thật yêu người phụ nữ kia?"

Kết hôn? Tần Hạo Đông cũng không phải là một người đàn ông lỗ mãng! Làm sao sẽ nhanh như vậy liền quyết định cùng phụ nữ kết hôn?

Bọn họ mới biết bao lâu? Nửa tháng? Một tháng? Thật là hoang đường! Một nhóm đoàn cổ vấn, thấy tình huống không đúng, cũng không kịp buổi chiều

còn phải ứng phó con sói Phi Siết kia, trước quyết định tránh người đi. Tần Hạo Đồng nhanh tay lẹ mắt, kéo qua cánh tay một người, giao phó nói: "Nói cho những người khác, hội nghị mười phút sau bắt đầu! Nhớ thông báo Hạ thư ký!"

"Dạ, tổng giám đốc." Gặp không may Mã Ân sờ sờ lỗ mũi, lúc đi ra ngoài thuận đường thay hai người khép lại cửa phòng họp, không sai, là khép lại, không phải đóng, bởi vì bên ngoài có một đám người lỗ tai dựng thẳng phải thật cao, để tránh bị người ta đập, làm người nên thức thòi một chút, hiểu được biến đổi mới được.

Nhìn thấy hần vừa chạy đi ra liền bị Tiểu Kiều giữ chặt!

"Tổng giám đốc nói gì với anh?"

"Nói mười phút sau mở lại biết, bảo tôi thông báo Hạ thư ký."

"Cứ như vậy?"

"Bằng không thì thế nào? Chẳng lẽ tổng giám đốc sẽ cùng tôi nói, hần muốn cưới phụ nữ là cô sao?" Mã Ân tức giận lấy tay người phụ đang kéo lấy tay của hần ra, chuyển sang mọi người.

"Tổng giám đốc nói mười phút sau đi họp, trước mọi người nghỉ ngơi một chút!"

"Mười phút đủ không?"

"Tổng giám đốc nói mười phút liền mười phút."

"Thật đáng thương, phụ nữ làm nũng cũng chỉ cấp cho người ta mười phút."

"Nói gì!" Tiểu Kiều đi tới "ba" một tiếng đánh xuống."Người phụ nữ kia năm đó đã vứt chồng bỏ con, nếu là tôi căn bản cũng không sẽ để ý cô ta! Còn mười phút đấy, mười giây đồng hồ cũng không cho!"

"Này không phải cô đối với tổng giám đốc cũng như."

Ba một tiếng, lại đánh xuống!

"Cô là người không biết sống chết sao! Đắc tội với tôi đối với cô có ích lợi gì à?"

Phòng họp bên ngoài, một nhóm người nháo, tuy nhiên cũng đề thấp tạp âm. Toàn bộ lực chú ý đều tập trung động tĩnh trong phòng họp, căn bản không có người phát hiện Hạ Mạn Nghê đã đi vào, cho đến khi cô ấy là bóng dáng mảnh khảnh chậm rãi đi tới cửa bên, mọi người mới chú ý tới cô.

Mọi người cũng hít một hơi khí!

Nghe lên ông chủ nói chuyện bị bà chủ thấy thì như thế nào? Mọi người trực tiếp lách người! Có thể cách cửa càng xa càng tốt! Tốc độ nhanh, giống như bộ đội huấn luyện qua. Bên trong phòng họp, Tần Hạo Đồng đem móng tựa vào bên bàn tròn tay vòng quanh ngực, dịu dàng nhìn Ưông Hiểu Nhu.

"Anh thật sự yêu cô ấy." Hần nói.

"Mặc dù cô ấy rất hung dữ cũng không có hương vị phụ nữ giống em, nhưng cô ấy thật đáng yêu, ngây ngốc, lại thích giống như rất thông minh, tóm lại, bọn anh muốn kết hôn, bởi vì em là mẹ Tiểu Ân, cho nên anh cảm thấy cần thiết phải nói cho em biết."

"Em không đồng ý!"

"Anh không phải hỏi ý kiến của em, mà là báo cho."

"Em không cho phép!" Ưông Hiểu Nhu nước mắt rùng rùng nhìn hần. "Anh không thể đối với em như vậy, em yêu anh a, một mực chờ đợi anh."

"Anh và em, là chuyện sớm đã qua, cực kỳ lâu rồi, em không phải không biết? Khi em vì một người đàn ông khác bỏ lại anh bỏ lại Ân Ân bỏ lại cái nhà này thì em cũng đã mất đi tư cách cùng quyền lợi yêu anh."

"Không! Không phải như thế! Nếu sự thật là như vậy, tại sao anh vẫn để cho em tới tìm anh? Thời điểm em khóc chính là anh dịu dàng an ủi em, đối với em vẫn là tốt như vậy? Anh chỉ là bởi vì nhất thời mê hoặc, cho nên cho là mình yêu người phụ nữ kia, thật ra thì, đáy lòng của anh còn là yêu em đấy! Hạo Đồng, anh là yêu em đấy!"

"Sai lầm rồi, anh đã sớm không hề yêu em nữa rồi. Để cho em vẫn đến nhà tới tìm anh, là vì Tiểu Ân, nó không biết em ban đầu căn bản không muốn nó, càng không biết người mẹ này căn bản không thương nó, nhưng mỗi lần em tới hoặc nhiều hoặc ít cũng sẽ ôm nó một cái hôn nhẹ nó, đây đối với nó rất quan trọng, ít nhất xem ra mẹ còn có chút thương nó, chung quy hoàn toàn không cảm thấy mẹ tồn tại."

"Cho nên, anh lợi dụng em?" Ưông Hiểu Nhu nhìn chăm chăm hần.

"Em dịu dàng chỉ là vì để cho Ân Ân có mẹ? Bởi vì Ân Ân cần em, cho nên anh mới để cho em vẫn đến nhà đi tìm anh? Thật ra thì anh. Vẫn là rất

hận của em đây, đúng không? Anh không cách nào tha thứ em sự thật đã từng rời bỏ anh, phải không?"

Tần Hạo Đông con mắt âm u, mắt sa sầm. "Đúng, anh vĩnh viễn không cách nào tha thứ chuyện này, coi như anh đã không còn hận, nhưng cũng tuyệt không có cách yêu em nữa."

Ba một tiếng, Uông Hiểu Nhu vung cho hấn một bạt tai!

"Anh lợi dụng việc em yêu anh, thật là quá đáng!"

"Ân Ân cũng là con trai của em, cho nó yêu thương là chuyện vốn em cần phải làm."

"Anh hèn hạ!" Uông Hiểu Nhu lại tát hấn một cái. Tần Hạo Đông để cho cô đánh, chỉ là nhìn chăm chăm cô, hoàn toàn không có ý tứ tức giận, bởi vì cô nói không sai, hấn là hèn hạ, vì con trai lợi dụng cô, coi như yêu thương một đứa bé vốn là chuyện một người mẹ nên làm, nhưng mà Uông Hiểu Nhu cũng không phải là một trong những người mẹ đó.

Cô yêu hấn, còn hơn yêu con trai, hoặc là nói cô yêu là chính cô, hơn yêu bất cứ người nào.

"Tôi sẽ không chúc phúc cho! Tôi nguyện rửa anh!" cô khóc, biết mình rốt cuộc không thắng được tâm của chồng trước, ngây ngốc dùng nhiều năm thanh xuân muốn tìm lại tình yêu của hấn, là cô dẫn đến.

Uông Hiểu Nhu lao ra phòng họp, ở tại cửa ra vào thiếu chút nữa đụng vào Hạ Mạn Nghê.

"Quả thật là con hồ ly tinh a! Thư ký xinh đẹp sẽ luôn trèo lên giường ông chủ đây!" Uông Hiểu Nhu lau đi nước mắt, lạnh lùng tròn mắt nhìn Hạ Mạn Nghê một cái. "Nhớ kỹ, hấn có thể đối với tôi như vậy, về sau cũng sẽ đối cô như vậy, cô ngàn vạn đừng đắc ý, Tần Hạo Đông chính là một người lãnh khóc vô tình như vậy."

"Anh ấy sẽ không đối với tôi như vậy, bởi vì tôi cho dù bỏ rơi chồng, cũng sẽ không là người phụ nữ bỏ rơi con." Hạ Mạn Nghê thương hại nói với Uông Hiểu Nhu.

"Tần Hạo Đông thật là mất bị mù, ban đầu làm sao sẽ yêu một người phụ nữ giống như cô? Quả thật, ánh mắt nhìn người của hấn có vấn đề."

"Cô!" "Đi nhanh đi, có nghe qua chuyện tôi cùng Giang Tử Vân đánh nhau không? Chính là do scandal bạn gái Hạo Đông a, vì cùng cô ấy giành đàn ông, tôi và cô ấy đánh một trận rất to, kéo đầu cô ta một phát, cắn tay của cô ta. Cô nghĩ có muốn hay không thử một chút?"

Uông Hiểu Nhu tròn to mắt. "Cái người đàn bà điên này!"

"Đúng vậy a, tôi là người điên, nếu không làm sao để cho hấn cho coi trọng? Ánh mắt của hấn vốn là rất đặc biệt a, nếu không lúc trước cũng sẽ không cưới cô rồi." Hạ Mạn Nghê nhếch khóe môi, chế cười, đây chính là giúp Tần Hạo Đông báo thù hai cái tát này.

Cô nhìn thấy hấn bị đánh, so với hấn còn đau hơn, nhất là bị một người phụ nữ như vậy đánh, cô thấy không đáng giá! Tâm nhéo thành một đoàn, khó chịu chỉ muốn thét chói tai, người phụ nữ này không đi nữa, thật muốn ẩu đả.

Thật may là Uông Hiểu Nhu giận dùng dùng bỏ đi, lúc đi cô ta lấy ví da thật dài còn hung hăng ném lên trên người cô, dấm đánh cô một cái.

Hạ Mạn Nghê xoa xoa cánh tay bị đánh đau, chân mày cau lại, lúc ngẩng đầu lên, nhìn thấy Tần Hạo Đông đứng cạnh cửa chớp cũng không chớp nhìn cô.

"Cũng nghe được?"

Cô bấu môi, đáp nhẹ tiếng: "Ừ."

"Vẫn đồng ý gả cho anh sao?"

"Tại sao không muốn? Bởi vì anh rất hèn nhát bị vợ trước đánh sao? Hay là bởi vì anh lợi dụng cô ấy để lấy tình thương của mẹ cho Ân Ân?"

Tần Hạo Đông giạt nhẹ môi. "Thật không sợ anh đối với em giống như đối với Hiểu Nhu sao?"

Hạ Mạn Nghê nháy mắt mấy cái, cười: "Vậy anh sợ em đối với anh giống như cô ấy từng đối với anh không?"

Là hấn bị vứt bỏ, nói thế nào, thì cũng hấn là hấn tương đối sợ mới đúng, không phải sao?

"Nghe lời nói thật sao?"

"Ừ." Cô ngẩng mặt nhìn hấn, chờ đáp án của hấn.

"Không sợ."

Cô chau chau mày. "Tại sao?" Cô trông có vẻ dễ khi dễ sao? Hay là hấn ăn hết cô rồi, biết cô trốn cũng không thoát lòng bàn tay của hấn?

"Bởi vì, em cũng là đứa bé a." Hắn đưa tay nhéo mũi cô.

"Em rất giống đứa bé, chỉ biết ý lại người ta, quán quýt người ta, thỉnh thoảng bốc đồng cáu gắt nói không để ý người ta, đến cuối cùng vẫn trở lại bên cạnh người lớn."

Cô hoàn toàn nghe không hiểu người đàn ông này ở đây nói bậy cái gì.

Cô đã hai mươi sáu tuổi, hẳn cho là sáu tuổi sao? Vẫn còn là trẻ con sao!

Bất quá hẳn không sợ là tốt rồi, chỉ cần người đàn ông này vui vẻ, cô cũng sẽ vui vẻ đi?

Không bao giờ muốn nhìn thấy tâm hắn bị tổn thương nữa. Tuyệt đối không muốn.

Nghĩ tới đây, Hạ Mạn Nghê đột nhiên giang hai cánh tay tiến lên ôm lấy hắn, thật chặt, giống như là quyết định nếu ôm hắn cả đời như vậy, không bao giờ nữa buông tay.

"Em yêu anh, Tần Hạo Đông." Cô nhỏ giọng nói.

Tần Hạo Đông cười, biết người phụ nữ nhỏ bé này là đang dùng phương thức của cô để an ủi tim của hắn.

Chính là như vậy, đáng yêu cực kỳ. Để cho lòng của hắn, luôn là cảm động, luôn là ngọt, luôn là. Cảm thấy hạnh phúc. Gặp nhau không tới ba mươi ngày, thế nhưng hắn lại cảm giác giống như một trăm ngày hạnh phúc cùng cảm động. "Tôi nói rồi, một ngón tay cậu cô cũng đừng động, cậu bây giờ đang làm gì?" Một giọng nói quen thuộc mê người ở sau lưng bọn hắn vang lên.

Là ngọc thụ lâm phong, tôn quý bức người thủ lĩnh tập đoàn Bắc Phong, Thụ Á Phong.

Hạ Mạn Nghê vừa nghe, cả người từ trong ngực Tần Hạo Đông nhảy ra. Cô là bởi vì xấu hổ, để cho người ta bắt gặp cô cùng Tần Hạo Đông ôm chặt như vậy, nhưng khi nhìn ở trong mắt Tần Hạo Đông chuyện này lại không hề gì.

Hắn cố ý đem cô bắt ôm trở lại, khiêu khích đối với Thụ Á Phong đang chau mày. "Cậu tới vừa đúng lúc, chuẩn bị một đại hồng bao chờ đón thiệp mừng của tôi thôi."

Thụ Á Phong nghe vậy, khoe miệng nhẹ nhếch, nhìn về khuôn mặt ngượng ngùng của Hạ Mạn Nghê ở trong ngực hắn, ánh mắt lần nữa trở về gương mặt đắc ý tràn đầy hạnh phúc bạn tốt kiêm đồng nghiệp Tần Hạo Đông của mình.

Quả đúng như vậy a, một đôi trời đất tạo nên, chỉ là không nghĩ tới tốc độ lại nhanh như vậy.

"Hai người các người. Uống qua rượu sao?" Đây là vấn đề cái gì quý? Tần Hạo Đông cùng Hạ Mạn Nghê hai mặt cùng mù mịt, không hiểu tại sao Thụ Á Phong đột nhiên hỏi cái này?

"Uống qua chứ?" Một đôi mày kiếm nhìn sáng sủa, nụ cười đặc biệt, thay phiên ôm lấy hai người. "Quả thật uống qua a, vừa hôn đính ước sao?"

Trong phút chốc, Hạ Mạn Nghê cả khuôn mặt nóng lên, nhớ tới đêm hôm đó say rượu ở phía sau trong xe hôn nhau.

Bây giờ là tình huống gì? Tại sao Thụ Á Phong giống như biết cái gì? Không thể nào a, đêm hôm đó bọn họ là ở trên tắc xi, không thể nào có người bắt gặp. Hôn nữa, Tần Hạo Đông say, nói đi nói lại cũng chỉ có cô biết nụ hôn kia.

Tần Hạo Đông ánh mắt chột lóe, thần sắc như thường. "Không hiểu cậu ở đây nói gì."

"Không hiểu không sao, tôi chỉ là muốn nói cho cậu biết, người nên chuẩn bị đại hồng bao là cậu, bởi vì tôi là bà mai của cậu!" Lời nói còn chưa có ra khỏi miệng, đã có một cái tay tiến tới chặn lại miệng Thụ Á Phong.

"Chúng ta đi ra bên ngoài nói!" Tần Hạo Đông cảnh cáo tựa như trừng mắt nhìn hắn, chế trụ tay Thụ Á Phong liền đi ra ngoài.

Thụ Á Phong cười to, lại bị bạn tốt kéo đi, mặc dù tổn hại lớn đến hình tượng, tuy nhiên nó rất sung sướng. Mấy năm này, hắn thế nhưng chịu đủ rồi nhìn thấy người đàn ông này bộ dáng mặt buồn khổ, cũng chịu đủ rồi nhìn thấy người phụ nữ kia, cũng chính là học muội hắn Hạ Mạn Nghê, cũng bộ dạng đáng không dám yêu trai đẹp nữa! Tình yêu chính là tình yêu a, đâu để ý được cái gì cao thấp mập ốm có đẹp trai hay không hay sao? Yêu chính là yêu, đẹp trai không phải là người sao? Đẹp trai thì không thể lấy được tình yêu sao? Chỉ cần đúng phải đúng người, toàn bộ cái gì cũng sẽ thay đổi rồi, thế giới này chính là như vậy.

Thụ Á Phong hẳn chứng minh điều này.

Lại bị Tần Hạo Đông kéo đến trong cầu thang -

"Đổi lại địa phương đi, nơi này rất không có tình cảm."

"Tôi với cậu không cần tình cảm!"

"Thế nhưng không khí không tốt."

"Nhanh lên một chút trả lời vấn đề của tôi là có thể mau đi."

"Được rồi, cậu hỏi đi."

"Làm sao cậu biết chuyện uống rượu đêm đó? Người làm mai vừa xảy ra chuyện gì?" Tần Hạo Đông một bụng bí ẩn, cảm giác mình bị chơi xỏ. Thụ Á Phong ôm ngực liếc nhìn hắn, thần thái ưu nhã lại dịu dàng.

"Không phải, là vừa lúc biết Tiểu Nghê tâm tình không tốt liền thích uống rượu, mà cậu lại tốt bụng đa tình lại sẵn sàng, nhất định sẽ theo cô ấy đi uống, nhưng tử lượng của cậu không tốt lắm, uống rượu say sẽ kể một ít lời thật lòng yếu đuối mà ghê tởm, Tiểu Nghê lại rất dễ dàng bị cảm động, cứ như vậy nhất định phát ra tia lửa."

Chính là không có nói cho Tần Hạo Đông, hắn đã sớm cảm vận mệnh hai người cho một thầy bói Hongkong nghe nói tính toán như thần tiên, mới có thể cố ý an bài Hạ Mạn Nghê trở lại Đài Loan tới giúp cậu ta, chữa ngựa chết thành ngựa sống.

Tìm thấy thần coi bói nghe nói rất linh, ngay lúc ấy còn cười dứt khoát gật đầu nói: "Một đôi trời đất tạo nên a! Hai người này chỉ cần gặp nhau, không tới trăm ngày nhất định lập gia đình!"

Kết quả, chỉ dùng không tới ba mươi ngày.

Sớm biết như vậy, tám trăm năm trước liền an bài hai người gặp mặt, hắn cũng không cần thường thường đối mặt với hai khuôn mặt đau thương.

Nếu chính xác, thầy tướng số thật sự dự đoán đúng việc nhân duyên, không phải chứng tỏ. Việc hôn sự của hắn cũng sẽ trở thành sự thật sao

Xong rồi. Hắn tại sao có thể có một loại dự cảm xấu?

Hoàn chính văn

-----oOo-----

Bạn đang đọc truyện *Thư Ký Không Lên Giường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.